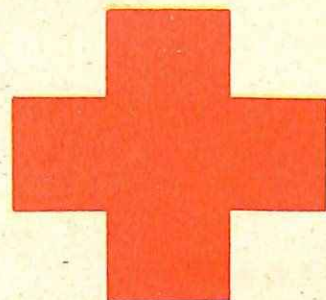

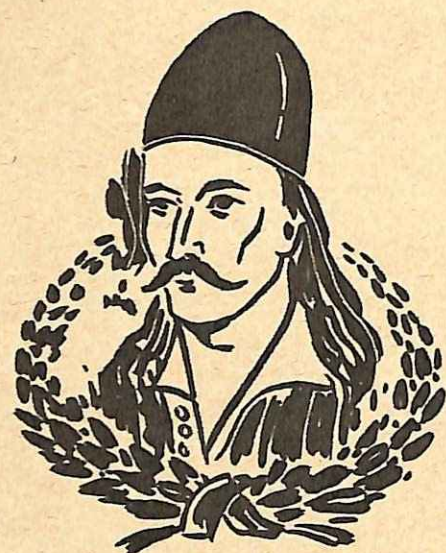
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1972

3

Η 25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Στοίχοι :
ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ.

Μουσική :
ΑΘ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Χρόνος Έμβατηρίου.

2. Το σάλπισμά μας πιο τρανό ν'άντιλαλήση
κι απ' το γλυκό της Άγιας Λαύρας όρθρινό.
Πλατειά είν' η γη μας και το χώμα όπον κι άνθισή,
μιά λευτεριά μοσχοβολά ως τον ούρανό.

3. Κι όλα τα χέρια ως ύψωδούν άντρειωμένα,
πώχουν τα σίδερα συντρίψει τα βαριά,
νά στήσουν τρόπαια λαμπρά στο Είκοσιένα,
νά θρονιαστή η Έλληνοπούλα η Λευτεριά.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως : Λυκαβηττού 1.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924—1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 28ον • ΜΑΡΤΙΟΣ 1972 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Υπό την εποπτεία του ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Σωτήρος 21

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1092, άρθρον 6 : Διεύθυνσις Περιοδικού : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ίστρια 22. • Υπεύθυνος Τυπογραφείου : ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ, Παισανίου 10

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2 (Διά τα Σχολεία 1,50) — Έτησία συνδρομή Έσωτ. Δρχ. 12. Έξωτ. 10 σελλ. ή 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλούμε θερμώς : α) Τούς καθυστερούντας την εξόφλησιν της προς το περιοδικόν όφειλής των, όπως επισπεύσουν ταύτην, β) όπως τα έμβάσματα αποστέλλωνται άπροσώπως Ε.Ε.Σ.Ν., Λυκαβηττού 1, 'Αθήνας'

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : 'Η σχολική σημαία.....	2
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : Τελετή εις τόν έν Βούλα 'Ασκληπιείον.....	3
Α. ΜΕΤΑΞΑ : 'Η γιορτή της Πατρίδας.....	5
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ : Τό άληθινό παραμύθι της Έλληνικής Έπαναστάσεως.....	6
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα.....	7
Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗ : 'Η καλωσύνη.....	7
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ : 'Αστρονομικά.....	8
Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ : Πρόγραμμα ζωής.....	9
Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ : Κριτική εις τόν 'Υμνον εις τήν Έλευθερίαν.....	9
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ : Μιά ζωή σ'ένα ρήμα.....	10
Β. ΟΥΓΚΩ : Ποίημα (Μεταφρ. Τ. ΑΓΡΑ).....	10
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : 'Η ζωή του Έρρίκου Ντυνάν.....	11
Χ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ : 'Η Έπτάνησος και η Έλλάς.....	12
Μ.Δ.Σ. : Ποίημα.....	13
Ρ. J. STAHL : Οι τέσσερες γρύλλοι (Διασκευή Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ).....	14
Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ : 'Η καρδιά που θυμάται.....	14
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ (Κείμενο Α. ΜΠΑΖΑ).....	15
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. και Ε.Ε.Σ.Ν.....	19
Ν. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ : Οι κίνδυνοι εξαφανίσεως των πουλιών.....	22
Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ : Ένας γάτος πεντακάθαρος.....	23
ΑΡΓΟΥ : Κατορθώματα αστυνομικών σχολών.....	24
Μ. ΓΟΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ : 'Ο άρρωστος πατέρας.....	25
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. (Εβάνες).....	26
Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ : 'Η γνώμη του Δημητράκη.....	28
Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ : Θρύψαλα.....	28
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ.....	30
Ι. ΒΕΡΝ : 'Η μυστηριώδης νήσος.....	30
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Α. ΒΩΤΤΗ — Α. ΑΡΓΙΡΟΠΟΥΛΟΥ : Στίχοι — Μουσική στα έσωφύλλα.....	
E.P. FOTIADIS : The School Flag.....	2
EDITORIAL : Ceremony at the Asklepeion Hospital at Voula.....	3
A. METAXA : National Day.....	5
A. VARELLA : The True Story of the Hellenic Revolution.....	6
TH. CONSTANDINOU : Poem.....	7
A. P. KOURTIDIS : Kindness.....	7
OLD COLLABORATOR : Astronomy.....	8
D. MAGRIOTIS : Program of Life.....	9
S. TRICOUPIIS : Criticism on the National Anthem.....	9
P. PALEOLOGOS : A Life Based on one Verb.....	10
V. HUGO : Poem (Translated by T. AGRA).....	10
S. SPILIOPOULOS : The Life of Henry Dunant.....	11
CH. CHEROPOULOS : The Seven Ionian Islands and Greece.....	12
M.D.S. : Poem.....	12
P. J. STAHL : The Four Crickets (Revised by S. PANAGIOTOPOULOS).....	14
Z. PAPANTONIOU : A Remembering Heart.....	14
HEALTH AT HOME : (Text by A. BAZA).....	15
H.R.C. and H.J.R.C. : Movement - Activities.....	19
N.G. DIMITROKALLIS : The Dangers of Birds' Disappearance.....	22
K. SFAELLOS : A Very Clean Tom Cat.....	23
ARGOS : Police Dogs' Achievements.....	24
M. GOURMENPOULOS : The Sick Father.....	25
FROM THE ACTIVITIES OF THE H.J.R.C. (Pictures).....	26
G. XENOPOULOS : Dimitrakis' Opinion.....	28
D. GR. CAMBOUROGLU : The Fragments.....	28
READERS' COLLABORATION.....	29
I. VERN : The Mysterious Island.....	30
S. SPERANTSA — A. VOTTIS — A. ARGIROPOULOS : Verse — Music (Innercovers).....	

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 1.10.1972
ΑΡΙΘ. 36199

Τὸ Εἰκοσιένα συνεχίζεται...

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 τὸ πολεμικὸν μέτωπον κάμπτεται. Νικηταὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν πόλεμον ποὺ ἀρχίζουν οἱ ἐπιδρομεῖς Ἱταλοὶ κατὰ τὴν 3ην πρωινήν τῆς μεγάλων ὡρών 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, νικηταὶ ἐπίσης ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1941 ἐναντὶ τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅταν καὶ αὐτοὶ προστεθοῦν εἰς τοὺς συμμάχους τῶν Ἱταλῶν, — τέλος, μετὰ ἐξάμηνον περιῶνον μάχην τοῦ Δαυὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ, τὴν ὁποίαν δημοσίᾳ ἐθαύμασεν ὁ Χίτλερ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀπαισίας ἐκείνης συμμαχίας, ἡ ἀντοχὴ ἐξαντλεῖται. Καὶ οἱ ὀλίγοι Βρεττανοὶ ποὺ συμπολεμοῦν μαζί μας ὑποχωροῦν. Μία δὲ μικρὰ βρεττανικὴ δμάς, διερχομένη πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, εὐρίσκει εἰς τὸν δρόμον τῆς ἑλληνικῆς σχολικῆς σημαίας, — θῆμα, φαίνεται, καὶ αὐτὴ τῶν ἀτελευτήτων ὁσόν καὶ σφοδρῶν γερμανικῶν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν, τῶν τρομερῶν ἐκείνων «στούκας», ἀεροπλάνων καθέτου ἐφορμῆσεως.

Ἡ 211η βρεττανικὴ ὀλιγάριθμος δμάς εὐρίσκει τὴν ταλαίπωρον αὐτὴν σημαίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν κυανόλευκον σταυρὸν ὑπάρχει ἡ ἀναγραφὴ «Β' Δημοτικὸν Σχολεῖον». Κατὰ τὰ τέσσαρα ἐπόμενα ἄγρια πολεμικὰ ἔτη ἡ μικρὰ βρεττανικὴ μονὰς δὲν ἀπεχωρίσθη τὴν σημαίαν αὐτήν, ποῦ ἀνέυρε κατὰ τὴν 24ην Ἀπριλίου. Ἦτο ἡ ἑλληνικὴ σχολικὴ σημαία, ἡ «μάσκότ» τῆς μονάδος, — καὶ πράγματι ἦτο εὐδοίονος. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὴν 17ην Φεβρουαρίου τοῦ 1942 εἰς τὴν φονικὴν μάχην τῆς Μπαταρίας, εἰς τὴν Ἰάβαν, οἱ Ἰάπωνες — οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸν Ἀξονα, ὅπως ἐλέγετο ἡ κραταιὰ καὶ ἀήττητος μέχρι τινὸς συμμαχία Γερμανῶν, Ἱταλῶν, Ἰαπώνων — ἀπεδεκάτισαν κατὰ κυριολεξίαν τὰς ἀντιπάλους δυνάμεις. Μὲ τὰς δυνάμεις αὐτὰς συνεπολέμει καὶ ἡ μικρὰ δμάς τῆς «μασκότ». Ἐσώθησαν ὅλοι τῆς δμάδος! Μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐλάχιστοι ἄλλοι. Ὅλοι - ὅλοι 68 μόλις. Καὶ μὲ τὴν σχολικὴν Πελοποννησιακὴν σημαίαν θὰ διασχίσῃ ἡ δμάς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀφρικήν, τὴν Ἰνδιάν, μέχρι καὶ τῆς Σουμάτρας, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ 50 καὶ πλέον ἐτῶν Γάλλοι ἀρχαιολόγοι εἶχαν εὗρει πολῦτιμα ἔχνη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τέλος θὰ λήξῃ ὁ πόλεμος τῷ 1945, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέφουν ἐν ἔτος πρὶν οἱ Ὀδυσσεῖς αὐτοὶ εἰς τὴν Βρετανίαν, τὴν δὲ σημαίαν τῆς δμάδος θὰ κρατήσῃ ὁ Τζώρτζ Χάουζ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λίβερπουλ, τὴν γενέτειράν του, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1944.

Πάλιν κατ' Ἀπρίλιον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Χάουζ ἐγνώρισεν εἰς τὸ Λίβερπουλ τὸν κ. Στήβενσον, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος Γιώτα εἶναι Ἕλληνίς ἀπὸ τὸν Πύργον τῆς Ἠλείας, κατ' εὐθείαν δὲ ἀπόγονος τοῦ ἡρώος τῆς Ἐθνεγερσίας Χαράλαμπος Βιλαέτη, πεσόντος ἐνωρὶς, εἰς τὰς 10 Μαΐου τοῦ 1821, ἀφοῦ πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἰσχυρῶν Λαλαίων Τούρκων, — καὶ τοὺς ἀντεμετώπισεν ἔξω τοῦ Πύργου. Ὅταν δὲ ὁ κ. Χάουζ ἔμαθεν, ὅτι ἡ κυρία Γιώτα Στήβενσον εἶναι Πελοποννησία, παρέδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν σημαίαν καὶ φωτογραφίαν ὅπου ἡ σημαία στολίζει κατὰ τὰ Χριστούγεννα τὴν καλύβην τῆς παραδόξου αὐτῆς λιλιποντιῶν δμάδος μέσα εἰς ἔρημον. Καὶ συνέστησεν ὁ κ. Χάουζ νὰ σταλῇ ἡ σημαία εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ νὰ ἀναζητηθῇ τὸ σχολεῖον — πρέπει νὰ εἶναι σχολεῖον τῆς Κορίνθου — καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτό. Ἐρχεται τώρα ἡ σειρά τῆς Κυρίας Γιώτας Βιλαέτη - Στήβενσον, ἡ ὁποία στέλλει τὴν σημαίαν εἰς τὸν Πύργον δημοσιογράφον κ. Α. Καπογιάννην καὶ γράφει πρὸς αὐτὸν ὥραϊαν ἐπιστολήν, πλήρη «Ἑλλάδος». Καὶ καταλήγει ἡ ἐπιστολὴ τῆς ξενιτευμένης πιστῆς Ἑλληνίδος: «Αὐτὴ ἡ σημαία ἔχει ξεχωριστὴ σημασία. Βέβαια ἡ γαλανόλευκὴ ἔχει ἀξία καὶ συμβολίζει τὸ πᾶν γιὰ τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σημαία εἰδικῶς ἦτο γλυκεῖα παρηγορία γι' αὐτοὺς τοὺς Ἑγγλέζους ποὺ πολεμοῦσαν χωρὶς ἐλπίδα νίκης κατὰ τὸ 1940 - 1943». Ἦλθεν ὁμως ἡ νίκη. Ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ δίκαιον ἐνίκησεν! Ὁ δὲ κ. Καπογιάννης ἀσχολεῖται τώρα μαζί μὲ τὸν Πύργιον νομάρχην Κορινθίας κ. Κύνταρη νὰ εὐρεθῇ τὸ σχολεῖον καὶ παραλάβῃ εἰς ἐπίσημον τελετὴν, κατὰ τὴν προσεχῇ 25ην Μαρτίου, τὴν σημαίαν, 30 ἔτη μετὰ τὴν ἀπώλειάν της.

Αὐτά, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἔμαθα ἀπὸ λαμπρὰν ἐφημερίδα τῶν Πατρῶν, τὴν Ἡμέραν, τοῦ διαπρεποῦς δημοσιογράφου καὶ σοφοῦ λογίου κ. Χρίστου Ριζοπούλου. Τὶ συμπάσσεις ὅμως! Χάνει τὸ σχολεῖον τὴν σημαίαν ἐνῷ ἀπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα ὀλικὴ καταστροφὴ. Ἐπιστρέφει ἡ σημαία εἰς χεῖρας Ἑλληνίδος καὶ μάλιστα ἀπογόνου καπετάνιου τοῦ Εἰκοσιένα. Καὶ μάλιστα ἀπογόνου περυσιν, ὅταν οἱ Πανέλληνες ἐώρταζαν ἐπιστρέφει πέρυσιν, ὅταν οἱ Πανέλληνες ἐώρταζαν τὴν ἐκατοστὴν καὶ πεντηκοστὴν ἐπέτειον τοῦ Ἀγῶνος, — Ἀγῶνος ποὺ θὰ συνεχισθῇ μέχρι τοῦ 1949, Ἀγῶνος ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, Ἀγῶνος ποὺ δὲν ἐπερατώθη ἀκόμη εἰς τὴν Κύπρον!

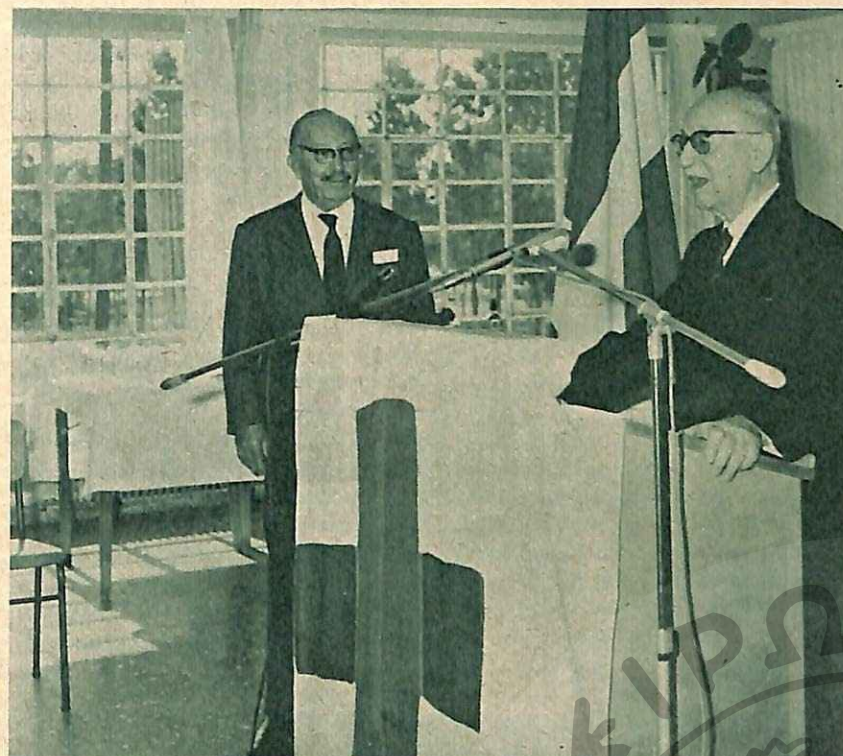
ΤΕΛΕΤΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΝΙΚ. ΚΑΙ ΜΕΡ. ΚΟΝΙΑΛΙΔΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΛΑ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

Εἰς τὸ ἐν Βούλᾳ Ἀσκληπιεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐγένετο τὴν 17ην Φεβρουαρίου ἐκδήλωσις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Κονιαλιδείου Χειρουργικῆς Ὀρθοπαιδικῆς Κλινικῆς του, καὶ ἐκδήλωσις εὐγνω-

μερον ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς. Δίδεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀνακρινώθουν ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ὠρισμένα ἐπιτεύγματα, τὰ ὁποῖα πολλάκις παρέρχονται ἀπαράτηρητα. Τὸ Ἀσκληπιεῖον, ὀφειλόμενον εἰς ἔμπνευσιν καὶ συνείδησιν

ὅς ἦλθεν ἐδῶ καὶ κατάρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν θεραπείαν, ἥτις συνίστατο εἰς καθαρὸν ἀέρα, καλὴν τροφήν καὶ ἡλιοθεραπείαν, ἦτο ὁ κ. Θεόδωρος Γαροφαλίδης, ὁ ὁποῖος μὲ μίαν λάμπαν πετρελαίου ἐπήγαινε ἀπὸ ἄρρωστον εἰς ἄρρωστον, μὴ παραλείπων νὰ φροντίζῃ δι' ἐξεύρεσιν τροφίμων, ἵνα συντηρηθῇ τὸ Ἰδρυμα. Σιγὰ - σιγὰ ὁμως, μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, τὸ Ἀσκληπιεῖον ἔγινεν αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπετε σήμερον. Ἐγίνεν ἓνα Ὀρθοπαιδικὸν Νοσοκομεῖον τὸ ὁποῖον προβάλλεται καὶ διεθνῶς, καὶ τοῦ ὁποῖου ὕμνους ἐπλεξαν ἐκλεκτοὶ Ὀρθοπαιδικοὶ Καθηγηταί, ἰδίως τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Ε. Ε. Σ. εἶναι ὑπερήφανος διότι εἶχε πρῶτος τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νόσον. Ἀλλὰ ἡ ὑπερηφάνειά του γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερα διότι συνέβαλεν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς νόσου αὐτῆς. Σήμερον δὲν ὑπάρχει φυματίωσις τῶν ὁστών. Ἀλλοτε, τὰ 92% τῶν ἀρρώστων ἦσαν φυματικοί, ἐνῷ σήμερον δὲν ὑπερβαίνει τὸ 3%, καὶ πολλὰ εἶναι κατώτερον. Εἰς αὐτὸ συνέβαλε κ' ἓνα ἄλλο γεγονός, ὀφειλόμενον πάλιν εἰς τὴν ἐπιστημονικότητα καὶ τὸ κύρος τοῦ κ. Γαροφαλίδου: Στὰ 1948 ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε ὅτι ἡμπορούσαμε νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἐπὶ μακρὸν νοσηλείαν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν διὰ τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, συμβοηθούσης καὶ τῆς στρεπτομυκίνης, καὶ ἐν γένει τῶν νέων φαρμάκων. Ἡ ἀντίδρασις ἦτο μεγάλη, τόσο ὥστε σεβαστὴ προσωπικότης, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἀπεφασίσσαμε, περὶ τοῦ τέλους τοῦ 1948, τὴν ἐπέμβασιν, μὲ ἡπίευσεν ὅτι θὰ μὲ καταρασθῇ «διότι σφάζουμε τὰ παιδιά». Ὅταν ὁμως ἡ αὐτὴ προσωπικότης εἶδε ὅτι τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἐνοσηλεύοντο ἐπὶ δύο χρόνια, ἐξήρχοντο ὑγιέστατα μετὰ 4 - 5 μῆνας, ὡμολόγησεν ὅτι εἴχομεν δίκαιον. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι σημειώνονται συνεχεῖς πρόοδοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νέων μεθόδων, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία κλινικὴ. Καὶ τὴν κλινικὴν αὐτὴν τὴν ὀφειλομένην

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ὁμιλῶν. Ἐκ δεξιῶν ὁ Καθηγητὴς κ. Θ. Γαροφαλίδης, Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἀσκληπιείου.

μοσύνης ἐκ μέρους τῶν λαδόντων ὑποτροφίας 31 ἱατρῶν τοῦ Ἀσκληπιείου διὰ δωρεᾶς τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Νικολάου Κονιαλίδου.

Ἐν ἀρχῇ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Καθηγητὴς κ. Θ. Γαροφαλίδης, Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας Ἀσκληπιείων, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς Κλινικῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τόσο χρονίᾳ, ὥστε κατὰ τὴν διαρρευσάσαν 20ετίαν νὰ διενεργηθοῦν ἐν αὐτῇ 40.000 περίπου ἐγχειρήσεις.

Ἀνελθὼν εἰς τὸ δῆμα ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κωνσταντῖνος Γεωργακόπουλος, εἶπε, μεταξύ ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ἐορτὴν μεγάλην ἀγεί σή-

τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ καθήκοντος τοῦ ἀειμνήστου Μεγάλου Προέδρου Ἰ. Ἀθανασάκη, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἰδρύματα τοῦ Ε.Ε.Σ.. Τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, τὰ προσβαλλόμενα τότε ἀπὸ φυματίωσιν τῶν ὁστών, ἀπέθνησκαν εἰς τοὺς δρόμους ἀνευ νοσηλείας. Τὸ κράτος δὲν εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ μεριμνήσῃ δι' αὐτά. Καὶ εὐρέθη ὁ Ἰ. Ἀθανασάκης μὲ τὸν ἀείμνηστον Μαρῖνον Γερούλανον καὶ τινες ἄλλους συνεργάτας, νὰ κάμουν τὸ Ἀσκληπιεῖον μέσα σὲ περίπτερον, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωσαν οἱ ἀποχωροῦντες ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην σύμμαχοί μας Ἀγγελοι. Ἀλλ' ὁ πρῶτος ἱατρὸς ὁ ὁποῖ-

είς την γενναιοδωρίαν του αγαπη-
τού μας κ. Νικολάου Κονιαλίδη, του
Μεγάλου μας Ευεργέτου και είς την
συμπαραστάσιν την πολύτιμον της
Κας Μερόπης Κονιαλίδου, ή οποία

να αποκτήσουν και επαγγελματική
μόρφωσιν. Καί είς το Ψυχικόν ανή-
γειρε ένα θαυμάσιον κτίριον, το ό-
ποιον έγινε Σχολή επαγγελματική
απόρων νεανίδων, φοιτουσών εκεί με

έλησμόνησε τον Έρυθρον Σταυρόν.
Καί ή ιδιοκτησία του μεγάλου αυ-
τού ιδρύματος και ή συμπαραστά-
σις πρὸς αὐτό άφιέρωθη είς τὸν
Ε. Ε. Σ.....».

Έν συνεχείᾳ ὁ κύριος Πρόεδρος
εἶπεν ὅτι ὁ Ε. Ε. Σ. υιοθέτησε
σύστασιν τοῦ κ. Κονιαλίδη ὅπως,
ἵνα προαχθῇ ή ὀρθοπαιδική ἐπιστή-
μη, τὰ ἐκ τῶν νοσηλείων κέρδη δια-
τίθενται διὰ τὴν είς Εὐρώπην με-
τεκπαίδευσιν τῶν νέων ἰατρῶν ποῦ
ἀσχολοῦνται με τὴν ὀρθοπαιδικήν.
Οὕτω ἐπιστήμονες εἰσελθόντες είς
τὸ Ἀσκληπιεῖον πρὸ ἐτῶν ἐξειλί-
χθησαν είς Διευθυντὰς Κλινικῶν,
Υψηγῆτάς καὶ Ἐπιμελητάς. «Ἡ
σημερινή ἑορτή, κατέληξεν ὁ κ.
Πρόεδρος, γίνεται διὰ νὰ δοθῇ είς
τοὺς ἀγαπητοὺς μας Συνεργάτας
ή εὐκαιρία νὰ ἐκφράσουν τὰ αἰσθή-
ματα εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύ-
νης ὧν μας, καὶ ἰδιαίτέρως τῶν
ἰατρῶν, πρὸς τὸ ζεῦγος Κονιαλίδη».

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Γεωργακόπου-
λος ἐπέδωκεν είς τὸν τιμῶμενον τὸ
Ψήφισμα ἐπὶ περγαμνῆς δι' οὗ
ἀνεκηρύχθη οὗτος Μέγας Εὐεργέ-
της τοῦ Ε.Ε.Σ.

Τέλος ὠμίλησεν ἐκ μέρους τῶν
εὐεργετηθέντων ἱατρῶν ὁ κ. Μιχα-
λάτος, Διευθυντὴς Κλινικῆς, ὅστις
ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν 90
περίπου Ἀσκληπιάδων, οἱ ὅποιοι
χάρις είς τὸν κ. Ν. Κονιαλίδην ἐτυ-
χον ὑποτροφίῶν είς τὸ ἐξωτερικόν
καὶ ἠδυνήθησαν νὰ ἐκδώσουν τὰς
μελέτας των.

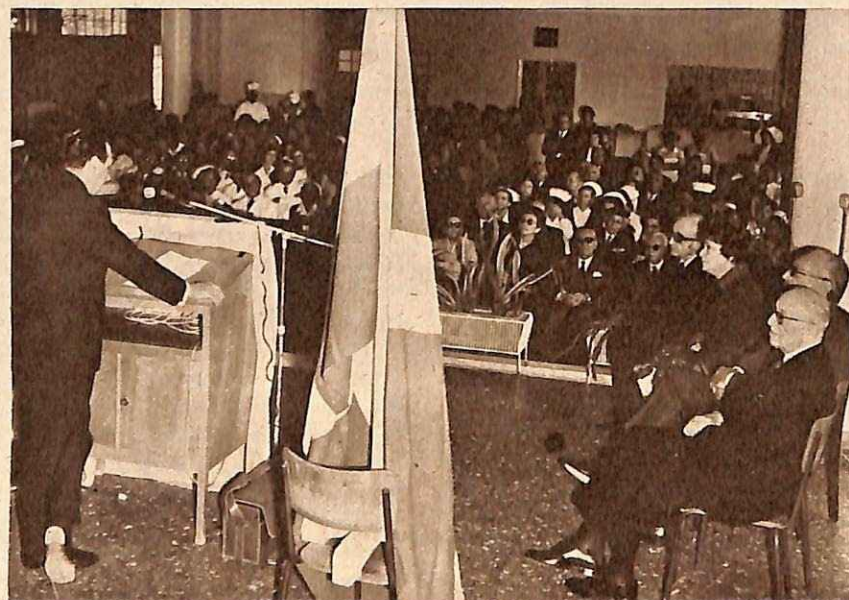

Ὅμιλεῖ ὁ κ. Θ. Γαροφαλίδης. Καθήμενοι: Οἱ τιμηθέντες κύριος καὶ κυρία Ν. Κο-
νιαλίδη καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ΕΕΣ κύριος Κ. Γεωργακόπουλος

έρχεται κάθε χρόνο δώρα φέρουσα
καὶ συντηροῦσα τὰς ἐλλείψεις τῆς
κλινικῆς....».

Έν συνεχείᾳ ὁ κ. Πρόεδρος εἶ-
πεν: «Εἴμεθα εὐτυχεῖς σήμερον διό-
τι είς τὴν ὥραίαν μας Πατρίδα ἐρ-
χονται ὁ Νικόλαος καὶ ή Μερόπη
Κονιαλίδη. Ἐπωφελοῦμεθα τῆς εὐ-
καιρίας νὰ ἐκδηλώσωμεν καὶ πάλιν
τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης τὰ ὅ-
ποια αἰσθάνεται ὁ Ε. Ε. Σ. ἀλλὰ
καὶ ή Ἑλλάς ὁλόκληρος δι' αὐτὸ τὸ
κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔγινε με τὴν
ἀφιερῶσαν είς τὴν μνήμην τῶν
γονέων των Κλινικῆν: Νὰ ἐπιδώσω-
μεν ἕνα ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἐκδη-
λώνει τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης
τοῦ Ε. Ε. Σ. καὶ ἀναγορεύει ἀπὸ
τὸ 1952 τὸν Νικόλαον Κονιαλίδην
Μέγαν Εὐεργέτην, ἐπαινεῖ δὲ τὴν
πολύτιμον συμπαραστάτιδα Καν
Μερόπην Κονιαλίδου. Ταυτοχρό-
νως ὀφείλω νὰ ἐξαγγείλω είς τὸ
περιβάλλον τοῦ Ε. Ε. Σ. καὶ μίαν
δωρεάν, ή ὁποία ἴσως παρήλθε διὰ
τοὺς πολλοὺς ἀπαρατήρητος, ἐν
τούτοις ὅμως εἶναι ἐπίσης πολύτι-
μος. Δὲν ἠρκέσθη ὁ Νικόλαος Κο-
νιαλίδης είς τὸ νὰ κάμῃ τὴν Κλινι-
κὴν αὐτήν. Ἐσκέφθη ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ
τὰ ἄρρωστα παιδιὰ, ὑπάρχουν καὶ
πτωχὰ κορίτσια, τὰ ὁποία πρέπει

τὴν παροχὴν ὧν τῶν διευκολύνσε-
ων διὰ νὰ εἶναι ἀνετος ή ζωή των,
ὥστε νὰ ἐκπαιδευθοῦν καλῶς. Καὶ
ἀφιέρωθη τὸ Ἴδρυμα αὐτό, τὸ δεύ-
τερον Κονιαλίδειον, είς τὸν Ἅγιον
Νεκτάριον, προστάτην αὐτῆς τῆς ὡ-
ραίας προσπάθειας. Ἀλλὰ ταῦτα
πράττων ὁ κ. Ν. Κονιαλίδης δὲν

Ὅμιλεῖ ὁ ἱατρὸς κ. Μιχαλάτος. Ἐμπρὸς δεξιὰ οἱ κ. Κ. Γεωργακόπουλος, Θ. Γα-
ροφαλίδης καὶ τὸ ζεῦγος Κονιαλίδη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΜΕΤΑΞΕΑ (Θείας Λένας)

Ἡ θεία Λένα ὡς γράφει:

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Καλά μου παιδιά,

Ὅπως τὸ κάθε παιδί ἀπὸ σᾶς γιορτάζει τὴν ὀνο-
μαστική του γιορτὴ καὶ χαίρεται με τὶς εὐχὲς τῶν
δικῶν του καὶ τῶν φίλων του, ἔτσι καὶ ή Πατρίδα
μας ἔχει τὴ δική της τὴ Γιορτὴ, τὴν 25 Μαρτίου.

Οἱ δάσκαλοι σας στὸ Σχολεῖο θὰ σᾶς ποῦν γιατί
ή Ἑλλάδα μας γιορτάζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ποιά
ἱστορικὰ περιστατικά, ποῦ μᾶς χάρισαν τὴν πολυ-
πόθητη ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία μας σὰν Κρά-
τος, ἔχουμε νὰ θυμηθοῦμε. Ἐγὼ θὰ περιοριστῶ σή-
μερα νὰ φέρω στὴν μνήμη μου, γιὰ χάρι σας, τὰ αἰ-
σθήματα ποῦ κυρίευαν τὴν καρδιά μου ὅταν, μικρὸ
κοριτσάκι ἀκόμα, μ' ἔπαιρνε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ πηγαίναμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴ μεγάλη
στρατιωτικὴ παρέλασι κάθε 25ῃ Μαρτίου. Πάναμε
μὴ καλὴ θέσι στὸ πεζοδρόμιο κ' ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ
φτάσω στὴν πρώτη γραμμὴ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δῶ
καλύτερα. Ἀλλοτε πάλι βρισκόμουν στὸ μπαλκόνι
ἢ στὸ παράθυρο κανενὸς φιλικοῦ σπιτιοῦ κ' ἔπαιρνα
τὴν καλύτερη θέσι μπροστά, γιὰ νὰ μὴ χάσω τίποτα
ἀπὸ τὸ ὠραῖο θέαμα. Κι ὅταν ἔπαιζαν οἱ μουσικὲς
καὶ τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ τμήματα ἀρχίζαν νὰ πα-
ρελαύνουν στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, χωρὶς
νὰ νοιώθω τὸ γιατί, αἰσθανόμουν ἕνα κόμπο νὰ
μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Ἐσφιγγα νευρικὰ τὴ μικρὴ
σημαιοῦλα ποῦ κρατοῦσα στὸ χέρι, καὶ τὰ μάτια μου
θόλωναν.

Πολὸ λίγα πράγματα ἤξερα τότε γιὰ τὸ τι θὰ πῇ
Πατρίδα καὶ 25 Μαρτίου. Στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπι-
τι μοῦ εἶχαν ἐξηγήσει βέβαια ὀρισμένα πράγματα,
μὰ τὸ παιδικό μου μυαλό δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὰ
χωρέσῃ, νὰ τὰ καταλάβῃ. Ὅστόσο, ὅσο μεγάλωνα,
καταλάβαινα πὼς τὰ βονὰ κ' οἱ θάλασσες ποῦ μᾶς
τριγυρίζουν, ἢ Ἀθήνα μας με τὰ σπίτια καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους της, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν γιὰ μένα τὴν
Πατρίδα μου. Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς 25ῃς Μαρ-
τίου, τῶνοιωθα πολὺ καλύτερα. Γιατὶ τὴν Πατρίδα
τὴν ἔβλεπα ἐκεῖ μπροστά μου, ὁλοζώντανη. Ἦταν ή
Σημαία ποῦ περνοῦσε, ἦταν τὰ φανταράκια μας, ποῦ
περπατοῦσαν καμαρωτὰ καὶ περηφάνια, ἦταν ὁλος ὁ
κόσμος γύρω μου ποῦ ζητωκραύγαζε καὶ χαιρόταν,
ἦταν ὁ Ἀνώτατος Ἀρχοντας, οἱ ἀξιωματικοί μας, ὁ
ἀσπρογάλατος οὐρανός μας.

Κ' ἐκεῖνο τὸ γογγόρο χτύπημα τῆς καρδιάς μου,
ὁ κόμπος στὸ λαιμό, τὸ θόλωμα τῶν ματιῶν μου με
τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς περηφάνειας ποῦ κυλοῦσε
ἀβέλητα στὰ μάγουλά μου ὅταν περνοῦσε ή Γαλανό-

λευκη, μοῦ ἔμαθε πολὺ καλύτερα ἀπὸ κάθε βιβλίο κ'
ἀπὸ κάθε λόγο τί εἶναι ή Πατρίδα καὶ ή 25 Μαρτίου.
Μὲ νοιώθετε, παιδιά μου;

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ὅλοι σας, ὅταν θὰ πᾶτε στὴ γιορ-
τὴ τοῦ Σχολείου σας, ή μικρὴ σημαιοῦλα ποῦ θὰ κρα-
τᾶτε στὸ χέρι σας ἄς μὴ σᾶς θυμίζῃ μονάχα τὸ θαῦ-
μα τοῦ 21. Ἀτενίζοντας τὸ μικρὸ αὐτὸ γαλανόλευκο
σύμβολο, κλείστε μέσα στὴν ἀγνὴ καρδιά σας ὁλό-
κληρη τὴν πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τὸ Μα-
ραθῶνα καὶ τὶς θερμότητες ὡς τὴν ἐποποιία τῆς Πίν-
δου κι ἀκόμα ὡς τὶς σημερινὲς μέρες, ποῦ ὁ ὑπέρροχος
λαός μας δίνει τὴ μάχη τῆς Προόδου καὶ τῆς Εἰρήνης.
Τότε τὸ μικρὸ σας στήθος θὰ φουσκώσει ἀπὸ ἐθνικὴ
περηφάνεια καὶ θὰ ἀκούσετε μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς μιὰ μυστικὴ φωνὴ νὰ σᾶς φωνάξῃ:

Πρέπει νὰ ἴσαι περήφανο, γιατί εἶσαι Ἑλληνό-
πουλο. Σήμερα εἶναι 25ῃ Μαρτίου. Ψηλά οἱ καρδιές.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ στοργή,

Η ΘΕΙΑ ΛΕΝΑ

Σημ. Συντ.: Τὸ ἀνωτέρω κείμενο τῆς ἐκλιπούσης ἐκλε-
κτῆς Συνεργατίδος μας, εἶναι ἀνέκδοτο. Τὸ εἶχε ἀποστείλει
πέρυσι μετὰ τὴν ἐκτύπωσι τοῦ τεύχους Μαρτίου, κ' ἐπειδὴ
ἦταν πλέον ἀνεπίκαιρο τὸ ἐκρᾶτήσαμε γιὰ τὸ τωρινό.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ

Π. ΚΑΤΣΟΥΛΙΔΗ: «Νεκρά φύσις».

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ο παπούς μου δεν μās ἔλεγε ποτέ παραμύθια. Προτιμοῦσε νὰ μās διηγῆται πάντοτε ἀληθινὰ περιστατικά μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία μας. Καὶ πῶς μās τὰ διηγόταν! Ἀναβε ὁλόκληρος σὰν φωτιά. Ἀλλοτε ὕψωνε τὴ φωνή του καὶ γέμιζε παλληκαριά τὸ δωμάτιο καὶ ἄλλοτε τὴ χαμῆλωνε καὶ ἦταν σὰν ν' ἀκουγες τὸν ἀέρα νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 ζωντάνευε μπροστὰ στὰ μάτια μας σὰν ἓνα ἀπίστευτο, ὑπέροχο παραμύθι. Ὁ παπούς μās μιλοῦσε γιὰ τὴ φλόγα τῶν Ἑλλήνων ποὺ δὲν ἔσβησε ποτέ, γιὰ τὴν πίστι τους ποὺ δὲν χάθηκε ποτέ καὶ γιὰ τὴ φωτιά ποὺ ἀναψε - ὅστερα ἀπὸ τέσσερις αἰῶνες σκλαβιάς - στὴν Ἁγία Λαύρα.

Κ' ἔτσι, ὅπως μās τὰ ἔλεγε, ἦταν σὰν νὰ βλέπαμε τὸν Παλαιὸν Πατρὸν Γερμανὸ νὰ ὑψῶν τὸ λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη μιάς μικρῆς ἐκκλησίας. Ἐνὰ λάβαρο, ποὺ εἶχε γιὰ σύμβολο τὸ Σταυρὸ καὶ γιὰ σύνθημα δυὸ μικρὲς ἥρωϊκὲς λέξεις: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὴν ἴδια ἀκριβῶς μέρα — 25 Μαρτίου — ἓνας ἄγγελος σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ παρουσιάστηκε στὴν Παναγία καὶ τῆς πρόσφερε ἓνα λευκὸ κρίνο.

— Μαρία, τῆς εἶπε, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐσένα διάλεξε μέσα ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες γιὰ νὰ φέρῃς στὸν κόσμον τὸν γιό του τὸ μοναδικό.

Ἡ Παναγία γονάτισε καὶ εἶπε:

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Στις 25 Μαρτίου τοῦ 1821 ἡ Ἐλευθερία σὰν ἄγγελος ἦρθε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὴ σκλαβωμένη Ἑλλάδα.

— Ἑλλάδα, τῆς εἶπε. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐσένα διάλεξε γιὰ νὰ δείξῃς στοὺς λαοὺς τῆς γῆς τί μπορούν νὰ καταφέρουν ἢ πίστι καὶ ἢ ἐλπίδα.

Οἱ Ἕλληνες γονάτισαν καὶ εἶπαν:

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ παπούς συνέχισε τὸ παραμύθι:

Ἦταν ἀνοιξι. Γέμιζε ὁ ἑλληνικὸς τόπος χαμομήλια. Κι ἡ ἀνοιξὶ ἀπλώθηκε σὰν νὰ εἶχε φτερὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο στὴ Στερεὰ καὶ ἀπὸ τὴ Στερεὰ στὴ Θεσσαλία. Βρέθηκε στὴ Μακεδονία, ἀνθισε στὴ Χαλκιδική, φούντωσε στὰ νησιά μας καὶ κατηφόρισε πρὸς τὴν ὁμορφὴ Κρήτη. Καὶ μαζί μὲ τὴν ἀνοιξὶ φούντωσε καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις. Ἐλευθερία ἢ θάνατος φώναζαν τὰ βουνά, οἱ θάλασσες καὶ οἱ στεριὲς τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

— Μὰ εἴχαμε ὅπλα; Πῶς πολεμούσαμε;

— Εἴχαμε καριοφίλια καὶ γιαταγάνια στὴ στεριά. Εἴχαμε τοὺς δαυλοὺς στὴ θάλασσα. Κ' εἴχαμε φλόγα στὰ στήθια. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό.

Στὰ Δερβενάκια —λένε— ἓνας μικρὸς χωριάτης στεκόταν καὶ χάδευε τὴ μάχη.

— Τί εἶσαι, ὁρᾷ Ἕλληνα, τὸν ρώτησε ὁ Κολοκοτρῶνης.

— Βοσκός.

— Καὶ γιατί δὲν πολεμᾷς;

— Δὲν ἔχω ἄρματα.

— Κ' ἡ γκλίτσα ὅπλο εἶναι, Ἕλληνα. Πάρτην καὶ πήγαινε μ' αὐτὴν νὰ πολεμήσῃς.

Ἔτσι γραφόταν αὐτὸ τὸ θαυμάσιο παραμύθι ποὺ μās ἔλεγε ὁ παπούς. Τὸ ἀληθινὸ παραμύθι τοῦ ξεσηκωμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὁ παπούς μās μιλοῦσε γιὰ τοὺς κλέφτες ποὺ ἔζησαν τὴ δύσκολη καὶ σκληρὴ ζωὴ τους πάνω στὰ βουνὰ καὶ μās τραγουδοῦσε τὸ δημοτικὸ τραγούδι:

«Μαύρη ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες.

Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφοροῦμε.

Ὅλημερὶς στὸν πόλεμο, τὴ νύχτα караулим».

Μας ἔλεγε γιὰ τὰ βουνὰ ποὺ ἀντιλαλοῦσαν τὰ τραγούδια καὶ τὶς λεβέντικες φωνές τους, μās ἔλεγε γιὰ τὶς ραχοῦλες ποὺ τὶς χάιδεψαν τὰ πόδια τους καθὼς ροβολοῦσαν στὸν κάμπο νὰ φέρουν τὴ λευτεριά καὶ τὴν Ἀνάστασι.

Κι ὅστερα, τί ὑπέροχο ποὺ ἦταν τὸ παραμύθι ποὺ μās διηγόταν γιὰ τὸν Ρῆγα Φεραῖο, ποὺ ἔσπειρε τὴν ἐλπίδα στὶς καρδιές τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰ τραγούδια του. Πόσο γενναῖα ἔζησε. Πόσο γενναῖα πέθανε. Σὰν τὸν πήγαιναν οἱ Τούρκοι νὰ τὸν σκοτώσουν, τοὺς φώναζε στὰ τουρκικά γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν:

«Ἔτσι μωρὲ πεθαίνουν τὰ παλληκάρια. Ἐγὼ εἶμαι γεωργός, ἔσπειρα τὸ σπόρο μου. Σύντομα θὰ βλαστήσῃ, καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ μαζέψῃ τοὺς γλυκοὺς καρπούς».

Ἐμεῖς ἀκοῦσαμε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Στὸν ὁκὸ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας τὰ μάτια μας δάκρυζαν. Στὸ θάνατο τοῦ Παπαφλέσσα πονοῦσαμε. Στὸ σούβλισμα τοῦ Διάκου πόναγε ἡ ψυχὴ μας. Ὁ Κολοκοτρῶνης, ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Μπότσαρης καὶ ὁ Ἀνδρουτσὸς ξεσήκωναν τὴν ψυχὴ μας μὲ τὰ ἥρωϊκά τους κατορθώματα.

Καὶ τὸν ρωτοῦσαμε:

— Ἦταν ἄνθρωποι σὰν καὶ ἐμᾶς; Μὲ δυὸ χέρια καὶ δυὸ πόδια;

Τόσο μās φαίνονταν ἀπίστευτα ὅσα μās ἔλεγε. Κι ὁμως τοὺς γέννησε μάνα καὶ αὐτοὺς, καὶ ἦταν μικρά, καὶ ἔλεγαν στραβὰ λογάκια, καὶ ἀκουγαν παραμύθια τὶς κρύες νύχτες τοῦ χειμῶνα.

— Κ' οἱ Σουλιώτισσες; Αὐτὲς ποὺ χόρεψαν τὸν χορὸ τοῦ Ζαλόγγου;

...Μὰ γιὰ σκεφτῆτε τὴ σκηνή... Ἀπὸ μακριὰ φάνηκαν οἱ Τούρκοι. Οἱ ἐλπίδες χάθηκαν. Οἱ Σουλιῶτες ταμπουρώθηκαν στὸ ἀκριανὸ κατσάβραχο τοῦ Σουλίου γιὰ νὰ πολεμήσουν μέχρι τὴν τελευταία τους πνοή. Οἱ γυναῖκες ἀποχαιρέτησαν τοὺς ἄντρες τους, ἄρπαξαν τὰ παιδιά ποὺ ἔκλαιγαν καὶ ἔτρεξαν στὸν γκρεμό. Τὸν κοίταξαν λίγη ὥρα σκεπτικὲς, ἀποφασισμένες. Τὰ παιδιά ἔσκουζαν στὴν ἀγκαλιά τους:

— Μάνα, μὴν ἀφήσῃς τὸν Τούρκο νὰ μὲ φάῃ.

Οἱ Σουλιώτισσες ξανακοίταξαν τὸν γκρεμό. Ἦταν ἡ τελευταία τους ἐλπίδα. Καλύτερα ὁ θάνατος παρὰ οἱ Τούρκοι. Κάποια ἀπ' ὅλες φώναξε:

— Ἀδελφές μου, ἂς χορέψουμε.

Πιαστήκαν στὸ χορὸ. Πόσες νὰ ἦταν τάχα; Νὰ ἦταν εἴκοσι, τριάντα, ἑκατό; Κάθε φορὰ στὴ στροφὴ ἀραίωνε ἡ συντροφιά.

«Ἐχε γειὰ καμμένη κόσμη, ἔχε γειὰ γλυκειὰ ζωὴ, καὶ ἔσδ' δύστυχη πατρίδα, ἔχε γειὰ παντοτινή».

Μιὰ — μιὰ οἱ γενναῖες Σουλιώτισσες ἔπεφταν τραγουδώντας. Ἀλλή μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά, ἄλλη μονάχη, ἀγέρωχες, περήφανες. Κι ὅστερα καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη. Πόσες νὰ ἦταν τάχα; Νὰ ἦταν εἴκοσι, τριάντα, ἑκατό; Πῶς ἀγωνιοῦσα μήπως δὲν βρέθηκε γιὰ ὅλες θέσι στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ.

— Μὴν σιαχέσαι, μούλεγε ὁ παπούς μου, ὅλες, μὰ ὅλες τὶς πήρε δίπλα του ὁ Θεός. Καὶ τὶς ἔχει γιὰ παράδειγμα. Γυναῖκες ποὺ πεθαίνουν τραγουδώντας, τὶς ἔχει δίπλα του ὁ Θεός σὲ σκαλιστὰ θρόνια.

— Καὶ λοιπόν;

— Καὶ λοιπόν, λένε, πῶς ἄμα τώρα πᾶς στὸ Ζάλογγο καὶ καθήσῃς στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, τὴ νύχτα, ὅταν ἀρχίζουν τὰ μάγια, τότε θ' ἀκούσῃς τὶς πέτρες νὰ μιλοῦν καὶ νὰ κλαῖνε. Ὅχι ἀπὸ λύπη. Ἀπὸ περηφάνεια.

— Καὶ τί λένε;

— Λένε γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ χόρευαν γιὰ νὰ μὴ σκλαβωθοῦν καὶ πέθαναν χορεύοντας καὶ τραγουδώντας. Κ' εἶναι καὶ κάτω παπαροῦνες σὰν αἷμα, ἴσως τὸ αἷμα τους, ποὺ διηγοῦνται τὴν ἱστορία αὐτὴ στ' ἀστέρια, καὶ τ' ἀστέρια χαμηλώνουν γιὰ ν' ἀκούσουν καλύτερα. Καὶ θαυμάζουν τ' ἀστέρια:

«Μὰ εἶναι δυνατόν;» — «Ναί, λένε οἱ παπαροῦνες, εἶναι».

— Τὴ νύχτα μιλοῦν μονάχα οἱ παπαροῦνες καὶ οἱ πέτρες;

— Ὅχι μιλοῦν καὶ τὴ μέρα, καὶ θὰ μιλοῦν πάντα, μόνο ποὺ πρέπει νὰ «καταλαβαίνῃς», νὰ εἶσαι Ἑλληνας, γιὰ ν' ἀκούσῃς αὐτὰ ποὺ λέν.

Ἦταν περιττὸ νὰ μās λέῃ ὁ παπούς μου παραμύθια. Ὅταν ἡ ἱστορία μας ἔχῃ τέτοια ἀπίστευτα ἥρωϊκά γεγονότα, τί μās χρειάζονταν οἱ μάγισσες, τὰ βασιλόπουλα καὶ οἱ νεράιδες. ;

«Ὁ οἰκονόμος τῆς ἀδικίας»

Δὲν εἶν' τὰ πλοῦτη πᾶχετε δικὰ σας, σκεφθῆτε λίγο καὶ θὰ ἰδῆτε μόνοι. Ἄν δὲν ἐρχόταν ἄλλος βοήθειά σας, καὶ ἂν καὶ δὲ σᾶς τύχαινε, σὰν κλώνοι

γυμνοί, σκελετωμένοι, ποὺ τριζόνι ἀκόμη δὲν ἐγγίξει, καὶ ἡ θωριά σας. Ἀπὸ τὰ πλοῦτη, ποὺ ἡ ἀδικία μαζώνει κάνετε φίλους νὰ εἶν' γιὰ ἀσφάλειά σας.

Οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι ὅπως ζοῦνε, τὸν Κύριο «ἐξεμνηστέρουν» μὰ ἀκούνε: τὸν ἴδιο σας «δικαιώνετε» ἐαυτὸν,

ὁ δὲ Θεός ξέρεῖ οἱ καρδιές τί κλεισθύνε: «ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» τρανόν.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ

«Ἐλα νὰ πᾶμε περίπατο» εἶπε στὸ Στέφανο ὁ πατέρας του.

Τὸ παιδί ἔτρεξε μὲ χαρὰ καὶ πήρε τὸ καπέλο του· ὁ πατέρας του κλείδωσε, ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του, πήρε τὸ καπέλο του καὶ τὸ ραβδί του καὶ βγήκαν στὸ δρόμο.

Τράβηξαν κατὰ τὴν ἐξοχή.

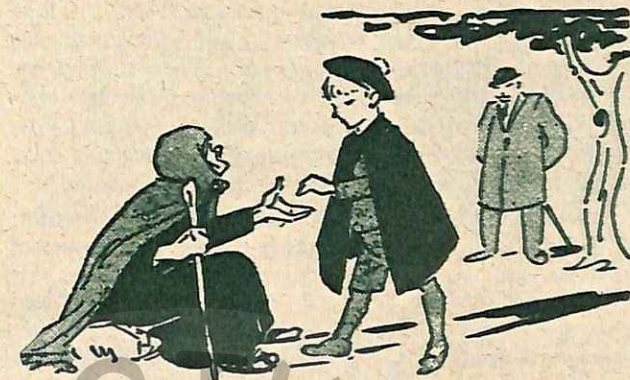
Ἦταν ὁμορφὴ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα.

Τὰ λιβάδια ἀρχισαν νὰ πρασινίσουν. Οἱ μυρδαλὲς φοροῦσαν τὴν ἄσπρη φορεσιά τους.

Ὁ ἥλιος μὲ τὸ πλούσιο φῶς του ἔδινε ζωὴ στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὴ φύσι.

Οἱ βιόλες, οἱ πασχάλιες καὶ ἄλλα ἀνοιξιὰτικα λουλούδια εἶχαν ἀνθίσει. Πεταλοῦδες πετοῦσαν, πουλάκια κελαηδοῦσαν ἐπάνω στὰ δένδρα.

Ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ὁ ἥλιος εἶχε βασι-

Σχέδ. Α. ΒΩΤΤΗ

λέψει. Ἐργατικοὶ μὲ τὰ τσαπιά στὸν ὄμο γόριζαν ἀπὸ τὴ δουλειὰ τους κουρασμένοι χτίστες μὲ τὸ μυστρί στὸ χέρι, μαρμαροὶ μὲ ροκάκια, τρυπάνια, πριόνια, κατέβαιναν ἀπὸ ἓνα καινούργιο σπῆτι μισοτελειωμένο.

«Δούλεψαν», εἶπε ὁ Στέφανος, «καὶ πᾶνε νὰ πληρωθοῦν».

— «Σωστά», εἶπε ὁ πατέρας εὐχαριστημένος: «τὰ χρήματα, παιδί μου, ποὺ τὰ παίρνει κανεὶς μὲ τὸν κόπο του ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ κεῖνα ποὺ βρίσκει ἔτοιμα».

Σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δρόμου ἦταν καθισμένη μιὰ φτωχὴ γριά· εἶχε ἀπλωμένο τὸ χέρι της καὶ ἔδινε σιγὰ — σιγὰ εὐχές.

Ὁ Στέφανος ἔρριξε μιὰ ματιά στὸν πατέρα του σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε τὴν ἀδεια καὶ ἔτρεξε καὶ ἔβαλε μιὰ δραχμὴ στὸ ἀπλωμένο χέρι ποὺ ἔτρεπε.

«Σὲ τί ἄλλο λοιπὸν χρειάζονται τὰ χρήματα;» ρώτησε ὁ πατέρας.

— «Νὰ βοηθοῦμε τοὺς φτωχοὺς», εἶπε ὁ Στέφανος.

— «Ναί, νὰ κάνουμε καλωσύνες, νὰ δείχνουμε τὴν ἀγάπη μας στοὺς δυστυχισμένους. Πολλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ, παιδί μου, μὲ τὰ χρήματα· ἀλλὰ ἡ καλωσύνη μοῦ φαίνεται ἀπ' ὅλα τὸ καλύτερο».

ΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΣΚΟΠΙΩΝ

Τὰ ραδιοτηλεσκόπια άνοιξαν ένα μεγάλο παράθυρον διὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Σύμπαντος καὶ άρχισαν νὰ μᾶς δίδουν γνώσεις κατὰ τὰ τελευταία ἔτη, τὰς ὁποίας οὔτε νὰ ὑποφιασθῶμεν δὲν ἤμπορούσαμεν προηγουμένως. Μὲ τὰς νέας πληροφορίας πού μᾶς δίδουν, μὲ αὐτὰς πού ἐλπίζουν οἱ ἐπιστήμονες νὰ μᾶς δώσουν τὰ ραδιοτηλεσκόπια εἰς τὸ μέλλον, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πληροφοριῶν πού μᾶς φέρουν οἱ ἀστροναῦται ἀπὸ τὰ ταξίδια εἰς τὴν σελήνην καὶ μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν πορισμάτων τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ζητοῦν οἱ ἐπιστήμονες νὰ ἀνιχνεύσουν τὰ μυστικά τῆς Δημιουργίας. Ποία εἶναι ἡ ἔκτασις τοῦ Σύμπαντος, ποία ἡ μορφή του, τί εἶδους οὐράνια σώματα ὑπάρχουν εἰς τὸ ἄπειρον, ἀπὸ πότε ὑπάρχει ὁ κόσμος τῶν οὐρανίων σωμάτων, πῶς ἐσχηματίσθη, άραγε ὑπάρχει ζωὴ εἰς ἄλλο οὐράνιον σῶμα ἐκτὸς τῆς γῆς καὶ ἕνα σωρὸ παρόμοια ἐρωτήματα. Εἶναι ἡ δίψα τῆς γνώσεως πού ἐφύττευσε εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Δημιουργὸς διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ κατανοήσῃ τὸ ἔργον Του. Αὐτὴ ἡ δίψα ὡθεῖ τὸς ἐπιστήμονας εἰς διαρκεῖς ἀναζητήσεις χωρὶς νὰ ὑπολογίζεται καμμία δαπάνη.

Μὲ τὰ ραδιοτηλεσκόπια ἀνεκαλύφθησαν τελευταίως οἱ ραδιαστέρες ἢ ραδιογαλαξίαι ἢ ἀστρικά πηγὰ ἢ Κβαζάρ, πού εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν μας καὶ μακρὰν ἀπὸ αὐτὸν εἰς ἀποστάσεις χιλιάδων ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰς τὰς σπουδαίας πληροφορίας πού μᾶς ἔδωσαν τὰ ραδιοτηλεσκόπια τώρα άρχισαν νὰ μᾶς δίδουν καὶ ἄλλας ἐξ ἴσου ἀξιολόγους.

Οἱ ἀστρονόμοι, ἐργαζόμενοι τελευταίως ὄχι ὁ καθένας χωριστά, ἀλλὰ κατὰ συνεργαζόμενας ομάδας ἐρευνῶντες μὲ τὰ ραδιοτηλεσκόπια τὸν οὐρανὸν ἀνακάλυψαν τὸ 1967 μίαν περιέργον ραδιοπηγὴν, ἡ ὁποία ἐξέπεμπε κύματα ἡλεκτρομαγνητικὰ ρυθμικῶς διατεταγμένα καὶ σταθερῶς ἐπαναλαμβανόμενα κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀκριβέστατα. Τὰ κύματα αὐτὰ ἔδιδαν τὴν ἐντύπωσιν τηλεγραφικῶν μηνυμάτων. Μέχρι τέλους τοῦ 1968 ἀνεκαλύφθησαν ἐννέα τοιαῦται πηγὰ. Αἱ πηγὰ αὐτὰ ἀπεκλήθησαν παλμικοὶ ἀστέρες ἢ Πουλσάρ. Ὁλον αὐτῶν τῶν παλμικῶν ἀστέρων τὰ περιοδικὰ ραδιοσήματα εἶναι σταθερὰ καὶ ἐπαναλαμβάνονται εἰς ἀκριβῆ χρόνον ἄλλοτε μὲν ἐνθρῶως ἀκουόμενα, ἄλλοτε δὲ ἀσθενέστερα. Αὐτοὶ οἱ παλμικοὶ ἀστέρες δὲν εἶναι μακρινοὶ ὅπως αἱ ραδιοπηγαὶ Κβαζάρ. Τοδαντίον οἱ Πουλσάρ εἶναι πολὺ πλησίον τῆς γῆς, ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ἰδικοῦ μας Γαλαξίου εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἕως δέκα χιλιάδων ἐτῶν φωτός.

Ὁμως ἡ βραχεῖα περίοδος τῶν κυματισμῶν των καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκπομπῆς των δεικνύουν ὅτι πρόκειται περὶ σωμάτων μικρῶν πού ἔχουν διάμετρον 10-20 χιλιομέτρων (διάμετρος τῆς Γῆς=13.000 χιλόμετρα). Ἡ ἰσχυροτάτη ἀκτινοβολία των πείθει ὅτι ἡ μᾶζα των εἶναι ἴση πρὸς τὴν μᾶζαν τοῦ Ἡλίου. Ἐν τοιαύτῃ

περιπτώσει ἡ ὕλη των θὰ ἔχῃ ἀφαντάστως πυκνὸν σχηματισμόν. Τοιαύτην πυκνότητα ἔχουν οἱ κατὰ τὰς εἰκασίας τῶν ἀστρονόμων καλούμενοι ἀστέρες οὐδετερονίων, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὶς εἶναι ὑποθετική. Οἱ ἀστέρες αὐτοὶ τῶν οὐδετερονίων ἔχουν τὴν πυκνότητα, ὥστε ὁγκος αὐτῶν εἰς μέγεθος κερασιοῦ ἔχει βάρος δέκα ἑκατομμυρίων τόννων, βάρος δηλ. πού διὰ νὰ μεταφερθῇ θὰ χρειασθοῦν ἕνα ἑκατομμύριον μεγάλα βαγόνια τῶν δέκα τόννων! Ὑποτίθεται, ὅτι οἱ ἀστέρες τῶν οὐδετερονίων ἔχουν σχηματισθῇ κατὰ τὴν καταστροφὴν μεγάλων ἀστρων, πού ἔχομεν δεδομένα ὅτι συμβαίνουν. Τότε γίνεται ἐκρηξὶς αὐτῶν τρομακτική, ὁπότε ἐκτινάσσονται ὅλα τὰ θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς φορτισμένα σωματίδια τῆς ὕλης καὶ ἀπομένουν μόνον τὰ οὐδετερόνια τῶν πυρήνων ἀπὸ κάθε ἀτομον ὕλης, τὰ ὁποία συμπυκνούνται εἰς χῶρον στενὸν μὲ βάρος ἀπιστεῦτως μέγα.

Τῶν ραδιοτηλεσκοπίων αἱ παρατηρήσεις εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπολλαπλασιάσθησαν μὲ ρυθμὸν ταχύτατον ἐσχάτως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιστήμη ἔγινε διεθνὴς μὲ συνεργασίαν τῶν ἐπιστημόνων ὅλων τῶν Κρατῶν, διὰ τὸν συντονισμόν τῶν γνώσεων πού συλλέγουν τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ κέντρα ἰδρυθῇ Διεθνὴς Ἀστρονομικὴ Ἐνωσις μὲ ἔδραν τὸ Καϊμπριτζ τῆς Βοστώνης, ὅπου τὸ Σμιθσόνειον Ἀστρονομικὸν Παρατηρητήριον. Ἐκεῖ ἀναγγέλλονται καὶ ἐλέγχονται, τακτοποιούνται καὶ δημοσιεύονται ὅλαι αἱ διεθνῶς γινόμεναι παρατηρήσεις τοῦ οὐρανοῦ καὶ διοχετεύονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ οὐρανὸς τοῦ Μαρτίου

Μόλις νυκτώσῃ εἰς τὸ ΝΑ τοῦ οὐρανοῦ κυριαρχεῖ τὸ λαμπρότατον χειμερινὸν ἐξάγωνον πού σχηματίζουν ἀπὸ τὸ ζενιθ σχεδὸν οἱ ἀστέρες: Αἶξ—Λαμπαδίας—Ρίγκελ τοῦ Ὁρίωνος—Σείριος—Προκύων—Κάστωρ τῶν Διδύμων—Αἶξ. Ἀπὸ τὴν γειτονίαν τῶν Πλειάδων προβάλλει λαμπρότατος ὁ πλανήτης Κρόνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον μιὰ γραμμὴ σχεδὸν εὐθεῖα περνᾷ εἰς τὸν πλανήτην Ἀρην καὶ καταλήγει εἰς τὴν ὑπέρλαμπρον Ἀφροδίτην. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ πλανῆται ἔχουν ἴσην σχεδὸν ἀπόστασιν ἀναμεταξύ των. Ἀπὸ τῆς 4 μέχρι 22 Μαρτίου εἶναι ὁρατός, ὁ Ἐρμῆς τὸ βράδυ εἰς τὴν Δύσιν. Δύει τὴν 14ην Μαρτίου 1 ὥραν καὶ 45' μετὰ τὸν ἥλιον. Ἐξ ἄλλου ὁ μέγας πλανήτης Ζεὺς ἀνατέλλει τὸ πρωτὸν πολὺν πρὶν φωτισθῇ καὶ κατὰ τὸ λυκαυγὲς ἔχει ἀναβῆ ἤδη ἀρεκτὰ ὕψηλά. Ἡ σελήνη ὡς νέα μὴν ἔχει δύο ἡμερῶν τὴν 16 Μαρτ. τὸ βράδυ εἰς τὴν Δύσιν θὰ εὐρίσκειται 2 μοίρας πρὸς Β τοῦ Ἐρμῆ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν ἐπισημάνωμεν. Τὴν 18ην θὰ εἰσέρχεται 3 μοίρας Β τῆς Ἀφροδίτης, τὴν 19ην 4 μοίρας Β τοῦ Ἀρεως, τὴν 20ην 6 μοίρας Β τοῦ Κρόνου. Πανσέληνον θὰ ἔχωμεν τὴν 29ην Μαρτίου.

ΠΑΛΛΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

ΔΗΜ. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΖΩΗΣ - ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κάμε καλὰ ἐκεῖνο πού κάνεις

Τίποτα δὲν σκοτώνει τὴν φιλοδοξίαν καὶ δὲν ἐλαττώνει τὴν ἠθικὴν στάθμην τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸ νὰ συνηθίσῃς στὴν μετριότητα, ἀπὸ τὸ νὰ κάμνης τὸ καθήκον σου μὲ ἀμέλειαν. Ἔτσι, αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας σου ἢ τῆς μελέτης σου, γίνεται ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ μεταβάλλεται εἰς ἕνα σοβαρὸν ἐλάττωμα τοῦ χαρακτῆρος σου.

Οἱ περισσότεροι νέοι ἐνδιαφέρονται νὰ παρουσιάσουν μεγάλη ποσότητα ἐργασίας παρὰ καλὴν ποιότητα. Φροντίζουν νὰ ἐμφανίσουν πολλὴ δουλειὰ καὶ ἀμελοῦν νὰ τὴν κάμουν καλὰ καὶ σωστά. Δὲν καταλαβαίνουν ὅτι ἡ μόρφωσις, ἡ ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησις, ἡ γενικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἀξία ἐνὸς ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν συνήθειαν νὰ κάμνουν καλὰ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολοῦνται. Αὐτὸ ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τοῦ νὰ παράγῃ κανεὶς μεγάλη ποσότητα ἐργασίας. Ἄς μὴ λησμονοῦμε πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλασθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ καλὴ ποιότης τῆς ἐργασίας του νὰ ἔχῃ ἀντίκτυπον στὴν ζωὴ του, δηλαδὴ τὴν ἐπηρεάζει σημαντικὰ καὶ τοποθετεῖ τὴν συμπεριφορὰν του, τὸν χαρακτῆρα του στὸ ἴδιο ἐπίπεδον μὲ τὴν ἐργασίαν του.

Εἰς ὅλην τὴν προσωπικότητα ἀποτυπώνονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον συνηθίζεις νὰ κάμνης τὴν κάθε ἐργασίαν σου. Διὰ τοῦτο ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἀκριβεία ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι ἐνισχύει τὸν νοῦν, διορθώνει τὰ ἐλαττώματα, δυναμώνει τὴν μνήμην καὶ γενικῶς τὸν χαρακτῆρα. Ἀντιθέτως, ἡ συνήθεια τοῦ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὴν ἐργασίαν του ἀπρόσεκτα, μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς φροντίδα νὰ γίνῃ καλὴ ἀσκεῖ θλιβερὴν ἐπίδρασιν στὸν νοῦν καὶ κατεβάζει τὸ ἐπίπεδον ζωῆς.

Κάθε ἐργασία λοιπὸν πού βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖρα σου, μισοτελειωμένη ἢ καμωμένη ἀπρόσεκτα, ἀφήνει ὀπίσω τὴς μερικὰ πολὺ ἀσχημα σημάδια. Ἐκεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ν' ἀφαιρῇ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ σένα τὸν ἴδιον πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου. Συντελεῖ ἐπίσης στὸ νὰ χάνῃς τὴν ὁρεξὶ νὰ κάμῃς καλὴν δουλειάν, καὶ νὰ θεωρῇς τὴν ἐργασίαν σου σὰν κάτι τὸ ἱερόν.

Οἱ δυσάρεστες ἀπὲς συνέπειες τῆς συνήθειας τοῦ νὰ κάμῃς τὸ κάθε τι βιαστικὰ, μισὸ καὶ ὄχι τέλειον, δὲν φαίνονται εὐθὺς ἀμέσως, διότι παρουσιάζονται σιγὰ-σιγὰ. Εἶχα γνωρίσει κάποιον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ κάμῃ κάτι τὸ μεγάλο, τὸ ἐξοχόν. Καὶ εἶχε, πράγματι, ὅλες τὶς ἱκανότητες, ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Στὶς ἀρχές, ἡ ἐργασία του ἦταν τέλεια. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ τὴν παραμελῇ. Αὐτὸ τὸν ἐστενοχωροῦσε. Οἱ διανοητικὲς του ἱκανότητες ἤρχισαν νὰ ἐξασθενοῦν. Ἡ κακὴ δὲ συνήθεια τοῦ ν' ἀφήνῃ τὴν ἐργασίαν του μισοτελειωμένη, εἶχε δυσάρεστη ἐπίδρασιν στὸν χαρακτῆρα του, κ' ἐφθασε στὸ σημεῖον νὰ μὴν πλέον τελειῶς ἀδιάφορος καὶ ἀναίσθητος στὶς παρατηρήσεις τῶν ἄλλων. Ἔτσι ἔχασε τὴν εὐθιξίαν καὶ τὸ φιλότιμον πού εἶχεν ἄλλοτε. Καὶ τελικῶς ἔχασε καὶ τὴν ἐργασίαν του.

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ καλλιεργοῦνται διαρκῶς αἱ εὐγενεῖς φιλοδοξίες μας: Ὅταν κάμνωμεν τὴν ἐργασίαν μας χωρὶς ὁρεξὶ καὶ σὲ κατώτερη ποιότητα καὶ (Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

ΣΠ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ "ΥΜΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ..

...Ἀπὸ τὰ πρὸ αἰώνων θαμμένα κόκκαλα τῶν προγόνων μας ἐβγήκεν ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τῶν ἰδίων προγόνων μας τοὺς καφούς καὶ ἀφώνους τάφους ἐξυπνᾷ καὶ ὁ Κύριος Σολωμός, τὴν βαριά ἐκεῖ κοιμωμένην Μοῦσαν. Παρόμοια μὲ τὴν προχθεσινὴν Ἑλλάδα ἐκεῖ-τετο καὶ ἡ ποιήσις μας ἕως χθές, πτωχὴ καὶ ἄδοξη· παρόμοια μὲ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα ὑψώνεται καὶ αὐτὴ τώρα καὶ λαμπρύνεται. Ὁ Ὑμνος λέγει ὁ ποι-

Διον. Σολωμός (Ἐλαιογραφία Ν. Μαρῆ)

ἡτῆς ὅτι ἐποιήθη τὸν Μάϊον τοῦ 1823· εἶναι ἕως 150 στροφαί· συνθεμένος ἀπὸ διάφορα μέρη, φαίνεται ἕνα ὅλον μονομερές καὶ τέλειον, καὶ χωρίζοντάς τον εἰς τὰ μέρη του, εὐρίσκεις καθένα ἀπ' αὐτὰ ἕνα ὅλον τέλειον. Τὸ γυμνασμένον εἰς τὴν ποίησιν αὐτὴ ἀκούει εἰς αὐτὸν τὸν Ὑμνον ὅλους τοὺς τόπους τῆς ποιήσεως· καὶ ἡ ποικιλία αὐτῇ τὸ μαγεύει τόσον, ὥστε θέλει νὰ τὸν ἀκούσῃ ὅλον διὰ μιᾶς. Βάθος γνώσεως τῶν κανόνων τῆς ὑψηλῆς Λυρικῆς δείχνει ὁ ποιητής, ὅταν πηδᾷ ἀπὸ μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην· ἡ θερμότης τῆς καρδίας του ἀποφεύγει πάντοτε τὴν ψυχρότητα τῆς Μυθολογίας, καὶ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν του ἀποστρέφεται τοὺς κοινούς τόπους τῆς ποιήσεως. Εἶναι γραμμένος εἰς τὴν κοινοτάτην γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι παρά-καιρον νὰ κάμω καμμίαν κρίσιν, θέλοντας, κατὰ τὸ παρόν, νὰ ἀποφύγω τὰς συνηθισμένας διὰ τὴν γλῶσσαν μας λογομαχίας· ἀλλ' ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι καθενὸς ἡ γνώμη, δίκαιον εἶναι νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἡ εὐρυχωρία τῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ ἐπλάτυνε καὶ αὐτὰ τὰ στενὰ ὅρια τῆς στενῆς μας γλώσσας, τὴν ὁποίαν καὶ ἀνέβασε εἰς τὰ ὕψη τῶν ἰδεῶν του. Ἡ ἀρμονία τῶν στίχων θὰ φανῇ νέα βέβαια εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀκοή, καὶ ὄχι ἀρεστή· ἀλλὰ δὲν δυσκολεύομαι νὰ εἴπω, ὅτι εἶναι τόσον περισσότερο ἡδονικὴ, ὅσον τὸ αὐτὸ τοῦ ἀκροατοῦ εἶναι μουσικώτερον. Ἄν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ εὐκρινὴς μου πρὸς τὸν ποιητὴν φιλία, νομίζω ὅτι οἱ ἀξιοὶ ἀναγνώσται αὐτοῦ τοῦ Ὑμνου θέλει τὸν κρίνουν δόξαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ θέλει εἰποῦν μαζί μου, ὅτι εἰς κανένα καιρὸν καὶ εἰς κανένα ἔθνος ἡ ἐλευθερία δὲν ἦρε φάλην ἀξιώτερον.

[Ἐδημοσιεύθη στὴν «Γεν. Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος», φύλλον 21 Ὀκτωβρίου 1825]

ΜΙΑ ΖΩΗ Σ' ΕΝΑ ΡΗΜΑ

«Έλληνα πατέρα, σου φιλώ το χέρι. Σε βλέπω τώρα, παραμονές διαγωνισμών του γιού σου. Γυμνάσιο βγάζει κι ο νους σου στη συνέχεια. "Αν δέ σε ήξερα... Πενταροδεκάρες τὰ έσοδα. Τρία παιδιά και γυναίκα στην πλάτη σου. "Ηλικιωμένη μητέρα, ή μητέρα σου, κορόνα στο κεφάλι σου, συμπληρώνει το οικογενειακό συγκρότημα. Πέντε στόματα και το δικό σου έξι. Σπουριγίτια αν ήταν, θα κουριαζόσουν να εξοικονομήσης τὰ ψίχουλα τους. Και μου λένε για το θαύμα των πέντε άρτων. Μία φορά έγινε το θαύμα και τὰ πέντε ψωμιά έθρεψαν τους πέντε χιλιάδες. "Εδώ, στο συνοικιακό σπίτι του μέσου πατέρα, το θαύμα κρατά όσο και ή ζωή. "Ισως και γι' αυτό δεν κάνει έντύπωσι. Χρειάζεται φυσικά στη θανατολογία και ή σύμπαρξι της σύζυγου, νοικοκυράς με τάλαντο και φαντασία, που μεταμορφώνει τὰ παλιά σε καινούργια, παίρνει ράκη και φτιάχνει χλαμύδες, παίρνει εκατό δράμα κιμά και δημιουργεί κλίμα έπαρκειας.

«Αλλά πάνω απ' όλα, πατέρα, ή δική σου θυσία. "Ηθελα να ήξερα, έμεινε και τίποτα που να μη τώκοφες; Καπνιστής ήσουν και δεν καπνίζεις, το ποτηράκι σου ήθελες, και το ποτήρι έγινε νερό. Άδεια έπαιρνες, και δεν παίρνεις για να την πληρωθής; καλοντυμένος ήσουν, και κρέμονται τὰ ρούχα από πάνω σου. "Αφού το πρόσεξε κ' ή κόρη σου, ή κόρη που την έχεις στην τριχα, και σου το χτύπησε προχτές, όταν έπρόκειτο να την συνοδεύσης για μία κοινωνική ύποχρεώσι.

— Καλέ μπαμπά, βάνε και κανένα άλλο παντελόνι. Πόσο ντραπήκε — ο πατέρας — όταν έσκυψε και είδε το χάλι του! Μόνο που δεν σκέφτηκε — ή κόρη — ότι στην ανανέωσι του δικού της βεστιαριού θυσιάστηκε το πατρικό φρεσκάρισμα.

Ούτε για τις ανάγκες του Δημοτικού έπαρκοιιν τὰ οικονομικά του. "Απ' το Γυμνάσιο τους πέρασε όλους. Και τους είχε και δάσκαλο για γλώσσες. Πριν από δύο χρόνια πήρε ο μεγάλος γιός το χαρτί. Συγγενείς και φίλοι ανέπνευσαν.

— Επί τέλους. Κάπως θα ξεκουραστής. Κάπου το παιδί θα βολευτή. "Αν δεν συμβάλει στις δαπάνες του σπιτιού, δεν θα περιμένη όμως από σένα και το τσιγάρο, που εσύ έκοφες.

Κούνησε το κεφάλι με τον τόνο του ανθρώπου που θέλει ν' αλλάξει συζήτηση. Πώς να μαρτυρήσει το τόλμημα; "Ενοχος απέναντι της λογικής, της αριθμητικής, του ίδιου του έαυτού του. Φοβήθηκε μήπως τον βάνουν μπροστά, μήπως θελήσουν να τον προσγειώσουν, να τον συμφιλιώσουν με την πραγματικότητα και του παραλάβουν το ζήλο.

Στά μουλωχτά έφηνε ο «μεγάλος» για σπουδές στο εξωτερικό. "Ω, ή αγωνία ως που να εξοικονομηθή και να ταχυδρομηθή στο τέλος του μηνός το τσέκι. Και κάθε τόσο το γράμμα. "Η τρυφερή ψυχή μέσα στο ακάνθινο περιβλήμα της. «Εμβάζω έπιταγήν εκ δο. 1500. Κατά τὰ άλλα, δόξα τῷ Θεῷ, όλοι μας καλά. Δεν χάλασε ο κόσμος για ένα μάθημα. Το περνάς τον

Σεπτέμβριο. Το νου σου. Να τρώς καλά. Οικονομία παντού, μόνο στην τροφή δεν θέλω οικονομίες».

Πώς τὰ βγάνει πέρα; αναρωτιόνταν οί οικείοι. Και να τώρα ο δεύτερος. Φέτος τελειώνει το Γυμνάσιο και έτοιμάζεται να τον στείλει στο φροντιστήριο για το Πολυτεχνείο.

— Θα τὰ καταφέρεις;

— Πρέπει.

Πρέπει. Που το είδε γραμμένο; Πουός τον έχει έμποτίσει με το άκλιτο και συντριπτικό αυτό ρήμα; Μια ζωή σ' ένα ρήμα. Στο βωμό του «πρέπει» καταθέτει την ύπαρξή του. "Υπερωρίες στην επιχείρησι όπον εργάζεται. Λογιστικά βιβλία σε δεύτερο γραφείο. Αίγες έλιες του είχε αφήσει σε κάποιο κατσικοχώρι ο πατέρας του. Πούλησε και την τελευταία ρίζα.

Πρέπει. Να μην αδικηθούν τὰ παιδιά, ν' αποκτήσουν τὰ εφόδιά τους. Οί στερήσεις του λίκασμα του μέλλοντός τους.

Πρέπει. Δεν έχει οδηγό τη λογική. Το καθήκον οδηγός του. Και δεν τον βλέπουν. "Από κόσμος ανόπαρκτους άντλούν τὰ θέματά τους οί λογοτέχνες μας. "Ως και Χριστούς ακόμα ξανασταυρώνουν. Πώς δεν πρόσεξαν έσένα, πατέρα μου, "Έλληνα πατέρα, πώς δεν σε πρόσεξαν, αφανή πατέρα, για να στήσουν το μνημείο σου και να σε προσκυνούν;

[Από την "Ανθολογία «ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ» της ΜΑΓΔ. Κ. ΤΣΑΚΩΝΑ, που εξέδωθε έσχάτως].

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ

«Πηγή και ο ώκεανός

Σταλιά - σταλιά απ' το βράχο τον σχισμένο στάζει ή Πηγή στα βάθη τὰ φρικτά. ο ώκεανός — του ναύτη πεπρωμένο —, «παραπονιάρα, τί γυρεύεις;» τη ρωτά.

«Είμαι ή φουρτούνα, ή λύσσα, ο άγριος σάλος, εκεί π' αρχίζουν τὰ ούράνια σταματά. πές μου, σαν τι δεν έχω εγώ ο μεγάλος, φτωχούλα μου, για να στο δανειστώ;»

Κ' είπε ή Πηγή στο μαύρο χάος εκείνο: «Κάτι σου λείπει, "Οκεανέ, θαρρώ, κ' εγώ με δίχως παίνεμα το δίνω: μια σταγόνα γλυκόπιτο νερό!»

Μεταφρ. ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΥΝΑΝ

«Η Σύμβασις της Γενεύης «Παγκόσμιον συμβόλαιον ανθρωπισμού»

Το παράδειγμα του Καλού Σαμαρείτου

«Η υπογραφή της Α' Συμβάσεως της Γενεύης (1864) υπό των "Αντιπροσώπων 16 Κρατών.

«Επίμονες και έντατικές προσπάθειες κατέβαλε ο Έρρίκος Ντυνάν για να επιτύχει τη σύναψη της Συμβάσεως της Γενεύης το 1864, που έχει αποκληθή «παγκόσμιον συμβόλαιον ανθρωπισμού» από τον Πρόεδρον του Ε.Ε.Σ. κ. Κων. Γεωργακόπουλον. Σκοπός των πρώτων ενεργειών του Ντυνάν ήταν να ενδιαφερθούν για την "Ιδέα οί «Έταιρείες Δημοσίας "Ωφελείας» που ύπήρχαν στην Έλβετία. Κατώρθωσε πραγματικά να διεγείρη το ενδιαφέρον των Έταιρειών Λωζάννης, Νεφσατέλ και Γενεύης. "Εκείνη όμως που προώθησε τὰ σχέδιά του προς την πραγματοποίησι, ήταν ή Έταιρεία Δημοσίας "Ωφελείας της Γενεύης, της ιδιαιτέρας του πατρίδος, με Πρόεδρον τότε τον Γουσταύο Μουανιέ. Στην «Ημερησία Διάταξι της Συνελεύσεως της Έταιρείας της 9 Φεβρουαρίου 1863 περιελήφθη και το θέμα «Περί της προσκολλησεως εις τους έμπολέμους στρατούς ενός σώματος έθελοντών νοσοκόμων» (συμπέρασμα του βιβλίου του Έρρ. Ντυνάν «Μία ανάμνησις από το Σολφερίνο»). Η Συνέλευσις όχι μόνον ένέκρινε το θέμα, αλλά και συνεκρότισε ειδική Έπιτροπή για τη μελέτη των δυνατοτήτων πραγματοποίησεως του. Πρόεδρος της Έπιτροπής εξέλεγη ο στρατηγός Ντυφούρ, "Αντιπρόεδρος ο Γουσταύος Μουανιέ, Γραμματέας ο Έρρίκος Ντυνάν και μέλη οί δόκτορες Μιουονάρ και "Αππια.

Στη συνεδρία της 25 Αυγούστου 1863, ή Έπιτροπή αποφασίζει να συγκαλέσει Διεθνή Διάσκεψι στη Γενεύη. Ο Ντυνάν προσφέρεται να προπαγανδίση την ιδέα στο Συνέδριο Στατιστικής, που θα συνήρχετο τον επόμενο μήνα στο Βερολίνο, με κύριο θέμα τη συγκριτική στατιστική υγείας και θνησιμότητος του άμαχου πληθυσμού και των ενόπλων δυνάμεων. Πηγαίνει πραγματικά στο Βερολίνο, και, με την ύψηλή συμπαράστασι του Βασιλικού Οίκου της Πρωσίας, κατορθώνει να πείση το Συνέδριο για την ανάγκη συμμετοχής αντιπροσώπων στη Διάσκεψι της Γενεύης. Μόλις το Συνέδριο διετύπωσε την εύχή για την επιτυχία της Διασκέψεως, ο Ντυνάν εγκαταλείπει βιαστικά την αίθουσα, πριν ακόμη λήξη ή συνεδρίασις, και τρέχει στο τυπογραφείο της Β. Αύλης, συντάσσει και τυπώνει εγκύκλιον για τη σύγκλησι Διεθνούς Διασκέψεως στη Γενεύη και όρίζει την ημερομηνία της για τις 26 "Οκτωβρίου του 1863. "Αμέσως κατόπιν, με προσωπικές επισκέψεις και έπιστολές, προκαλεί πανευρωπαϊκό ενδιαφέρον για τη Διάσκεψι και κατορθώνει να συγκεντρώση στη Γενεύη διακεκριμένους αντιπροσώπους όλων των ευρωπαϊκών κρατών, μεγάλων και μικρών.

«Η Διάσκεψις συνήλθε την όρισθείσαν ημερομηνία (26 "Οκτωβρίου 1863) στο μέγαρο «Αθήναιον», που είχε άνεγερθή με ειδικό κληροδότημα του μεγάλου φιλέλληρος "Ιωάννου Γαβριήλ "Ευνάρδου, από τη χήρα σύζυγό του σε όραία τοποθεσία της παλαιάς Γενεύης. Η ούσιωδωτέρα από τις αποφάσεις της Διασκέψεως ήταν ή σύστασι σε κάθε χώρα ενός έθνικου Συλλόγου, που, σε περίπτωση πολέμου, θα υποβοηθούσε το έργο των "Υγειονομικών "Υπηρεσιών του Στρατού με όλα τὰ μέσα και, εφόσον αυτό ήταν επιθυμητό, με την άποστολή στο πεδίο της μάχης Έθελοντών Σαμαρειτών. Διακριτικό των Σαμαρειτών, όμοιόμορφο για όλες τις χώρες, ώριζετο ένα περιβραχιόνιο λευκό με έρυθρό σταυρό.

«Αμέσως μετά τη λήξι των εργασιών της Διασκέψεως, ο Ντυνάν άρχισε πυρετώδεις ενέργειες για τη σύγκλησι Διεθνούς Διπλωματικού Συνεδρίου, που θα έδιδε στις αποφάσεις της Διασκέψεως της Γενεύης ισχύιν διεθνούς νόμου. Οί νέες προσπάθειες του Ντυνάν έκαρποφόρησαν και ή "Ομοσπονδιακή Κυβέρνησις της Έλβετίας απήντησε, με ημερομηνία 6 "Ιουνίου 1864, επίσημη πρόσκλησι στις διάφορες Κυβερνήσεις για τη συγκρότησι του Συνεδρίου. Το Συνέδριο συνήλθε πραγματικά στην ταχθείσαν ημερομηνία και με έντατική εργασία 17 ημερών, κατήρτισε την πρώτη Σύμβασι της Γενεύης, που υπεγράφη από τους παρόντας αντιπροσώπους των χωρών. Η Έλλάς ήταν μεταξύ των χωρών που ειλήθησαν από την Έλβετική Κυβέρνησι να προσχωρήσουν στη Σύμβασι. Η Χώρα που έγέννησε τον ανθρωπισμό και τον κατέστησε βίωμα στις τρεις χιλιαστές της ιστορίας της, απέδεδθη την πρόσκλησι και προσχώρησε στην Σύμβασι της Γενεύης τον "Ιανουάριο του 1865.

Για να υπογραμμισή την ανθρωπιστική σημασία του θαυμαστού επιτεύγματος, ο Ντυνάν γράφει: «Αί πατριωτικά φροντίδες υπέρ των τραυματιών του έθνους οί όποιοι έπολέμησαν διά την χώραν των, είναι καθήκον και κανείς δεν το παραλείπει. "Αλλ' ή φιλεύσπλαχνος φροντίς διά τους έχθρους, εις τους όποιους, συμφώνως προς τας έντολάς του Χριστού και προς το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτου του Ευαγγελίου, πρέπει να παρέχεται το ίδιον ενδιαφέρον, ή ίδια μέριμνα, αυτή είναι ή θεμελιώδης άρχή του έργου του Έρυθρού Σταυρού και ο σκοπός της Συμβάσεως».

ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Ἀρχοντιά καὶ ἔμπνευσις

Εἶπαμε σὲ προηγούμενο κομμάτι, ὅτι ἡ Ἐπτάνησος ἦταν ἡ κοιτίς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, στὴν ἀναγεννηθεῖσα μετεπαναστατικὴ Ἑλλάδα. Καὶ αὐτὸ εἶχε εὐλογη αἰτία. Στὴν τόσο πικρὴ ἐποχὴ πού ἡ ἡπειρωτικὴ Ἑλλὰς ἐστέναζε κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ βαρβαρὸν δυνάστη, ἡ Ἐπτάνησος ἔμενε ἐλευθέρη—δηλαδὴ μὲ τὴ συμβατικὴ ἐλευθερία πού ἐσυνήθιζε νὰ δίνει στοὺς λαοὺς τῆς Βρετανικῆς Κοινοπολιτείας, ἐπιφυλακτικὸς καὶ καιροσκοπὸς, ὁ λέων τῆς «Γηραιᾶς Ἀλβιόνος». Ἀμέσα γειτονεύουσα μὲ τὴ Δύσι, μὲ τὴν ὁποία τὴν ἐνωσε—δὲν τὴν ἐχώριζε—τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, κόρη θετῆς Βενετίας ἡ ὁποία τῆς εἶχε κληροδοτήσει τὴν Ἰταλικὴ γιὰ δευτέρη μητρικὴ γλῶσσα—ἀλλὰ καὶ τὴν πρώτη, τὴν ἑλληνικὴ, εἶχε ἐμπλουτίσει μὲ ἀπειρες Ἰταλικὲς λέξεις—ἡ Ἐπτάνησος διετήρησε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας—καὶ διατηρεῖ πάντα—μὴ ἀτσαλάκωτη ἀρχοντιά ἄλλων ἐποχῶν. Κ' ἐπειδὴ ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὸ φλογερὸν βεληνεκὲς τοῦ Ἀγῶνος, ἡ μούσα τῆς ἀνοίξε τὰ πτερὰ τῆς—ἀνετα, ἀνεμπόδιστα, ἀντίθετα μὲ τὴ συγγενὴ ἑλληνικὴ μούσα, πού, μὲ μονοδιασμένα τὰ πτερὰ—ἐφ' ὅσον καὶ ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν εἶχανε μεταβληθῇ σὲ πολεμικὲς ἐπάλξεις, σὲ ἐπαναστατικὰ «μετερίζια», σὲ ἀγρία πεδία μάχης—ἀργήσε νὰ ἐμπνευσθῇ καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ... Ὅποιος πολεμᾷ δὲ γράφει. Ἡ πέννα ἀφήνεται ἀχρησιμοποίητη, ὅταν δρᾷ φλεγόμενον τὸ καριοφίλι...

Ἦταν λοιπὸν καὶ διατηρήθη πατρίδα τοῦ Ἑλληνοευρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ ἡ Ἐπτάνησος. Καμαρώνει στὰ μυροβόλα καὶ γραφικὰ νησιά της τὸ ἀρχοντικὸ της παρελθόν—αὐτὸ πού πρακτικογραφεῖ μὲ ἀστραφτερά γράμματα τὸ «Λίμπρο ντ' Ὄρο»... Καὶ ξεπετάει μέσα ἀπὸ τοὺς γαλανόλευκους ἀφρούς τοῦ Ἰονίου αἶρες μυροβόλες, τοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Κάλβου, τὶς ὥδες τοῦ Μάντζαρου, τὴν ποιητικὴ εὐγένεια τοῦ Σικελιανοῦ, τοῦ Μαβίλη, τοῦ Βαλαωρίτη, τοῦ Μαρτζώκη, τοῦ Γιουφύλλη, τὴ μελωδικὴ ἔξαρχι τοῦ Σαμάρα, τοῦ Εἰνδά, τοῦ Λαυράγκα, τῶν δύο Λαμπέλτ—Γεωργίου καὶ Ναπολέοντος,—τὸ παιγνιδιάρικο μουσικὸν σπινθηροβόλημα τοῦ Ἰωσήφ Ριτσιάδη. Κι ἀκόμη τὴν ἀδίστακτα δηκτικὴ σάτιρα τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Μολφέτα, τοῦ Τσακατσιάνου, τὴν ἀφηγηματικὴ δεξιότητά τοῦ Πολυλά, τὴν ἀπαράμιλλα γλαφυρὴ ἡθοιογραφικὴ ἀκριβολογία τοῦ Ξενοπούλου.

Ἀξίζει, λοιπὸν, ἡ Ἐπτάνησος νὰ ἀπασχολήσῃ ἕναν ἐρευνητὴ πού ἐκτελεῖ ἱστορικὲς βυθιομετρήσεις εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος. Κυρίως δὲ διότι ἡ Ἐπτάνησος διετήρησε τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν, τὸ ἄλλοτε καὶ τὸ τώρα, τὸ χτές καὶ τὸ σήμερα, ἀξιοθαύμαστα συνεπῆ, μὲ ἀδιατάρακτη ἀλληλουχία εὐπρεπείας, χωρὶς παρεκκλίσεις ἀτοπες πρὸς τὸν ἀπαράδεκτον «μοντερνισμό»—αὐτὸν πού πλῆττει ἀλόγητα μὲ «νέον κύμα» θολὸν—ἀπὸ τὴν ἀφθονή λᾶσπῃ πού ἐμπειριέχει—τὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε.

Ἡ Ζάκυνθος καμαρώνει, καὶ μὲ τὸ δίκιο της, σὰν πατρίδα τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐμπνευσμένη μούσα τοῦ ὁποίου ἐξεπήδησε θερμός, ζέων, ὁ

«Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας». «Ἐθνικὸς ποιητὴς» ὁ Σολωμός, καθιερώθηκε σὰν τέτοιος μὴ ἐποχὴ πού δὲν ὑπῆρχε γλῶσσα, δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη Ἑλλάδα. Καὶ γιὰ τὴν ἐπίσης τὸν «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» τὸν ἐπῆρε εἰς τὰ συγκινημένα κ' ἐπιδέξια χέρια του ὁ Κερκυραῖος Νικόλαος Μάντζαρος καὶ τὸν ἔκανε μελωδικόν, μεγαλειώδη ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας Ἑλλάδος! Γεννημένος στὴν Κέρκυρα τὸ 1795 ὁ συνθέτης τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου μας, ἔμαθε ἀπὸ μικρὸς βιολὶ καὶ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρῶς ἀντιπροσωπευτικοὺς καὶ ἐμπνευσμένους ὑμνητὰς τῆς Ἐπτανήσου, ὁ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἡθοιογράφος ἀξέπραστος, ἔκανε εἰς τὰ γοητευτικὰ του μυθιστορήματα ν' ἀναζήσῃ ἡ γενέτειρά του Ζάκυνθος.

πιάνο, ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν δὲ ἀνώτερα θεωρητικὰ, πού τὰ ἐτελειοποίησε τὸ 1824 εἰς τὴν Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔγινε μαθητὴς τοῦ διασήμου τότε θεωρητικοῦ Νικολάου Τσιγκαρέλλι, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τὸ Ὁδεῖον Σὰν Σεμπαστιάνο. Ἀλλὰ, μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τοῦ καθηγητοῦ του, πού τὸν προώριζε γιὰ συνεχιστή του, ὁ Μάντζαρος ἐγύρισε εἰς τὴν Κέρκυρα—1826—ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ καὶ ὁ Σολωμός.

Εἰς τὴν γραφικὴν νύμφη τοῦ Ἰονίου οἱ δύο ἄνδρες ἐγνωρίσθηκαν καὶ ἐνώθηκαν μὲ φιλία ἀδιατάρακτη. Ἔτσι, ἀμα ὁ Σολωμός ἀνήγγειλε εἰς τὸν Μάντζαρον τὶς 158 στροφές τοῦ «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν», συγκλονισμένος ὁ συνθέτης ἀπὸ τὸ ἀκουσμα ἄρχισε

νὰ τοὺς ἀδελφῶν μὲ τὴν ἐμπνευσμένη του μουσική...

Γιὰ νὰ γράψῃ τὸν «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» ὁ Μάντζαρος ἐργάσθηκε ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1829 ἕως τὸν Ἰούλιον τοῦ 1830. Ὁλόκληρον τὸ ἔργον ἐτυπώθηκε εἰς τὸ Λονδίνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συνθέτη (1872). Γεμάτες ἐνδιάμεσα ἰντερμέτζα οἱ στροφές, καὶ μὲ διαρκὴ ἐναλλαγὴ τόνου, εἶναι γραμμέναι γιὰ τετράφωνη ἀνδρική χορωδία καὶ πιάνο. Ἀπὸ αὐτὲς οἱ δύο πρῶτες, ἀπλουστευμέναι λίγο, ἀποτελοῦνε τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον τῆς Καινούργιας Ἑλλάδος. Καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» σὰν Ἐθνικοῦ Ὑμνον μας ἔγινε μὲ τὶς ἐξῆς συνθήκες: Ἐνα ἔτος μετὰ τὴν Ἐνωσὶ τῆς Ἐπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἐπισκέφθηκε τὴν Κέρκυρα. Εἰς τὴν ἀποβάθρα ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Κερκύρας ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα μεγαλειώδη, γεμάτον θορίαμβευτικὰς νότες ὕμνον—τὸν «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν»! Ἐνθουσιάστηκε τότε ὁ νεαρὸς βασιλεὺς, καὶ ἀνεκήρυξε τὸν «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» Ἐθνικὸν Ὑμνον διὰ τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα!...

Καὶ ὁ ὕμνος αὐτὸς ὑπέκρουσε ἄξια—ὑποκροῦει καὶ θὰ ὑποκροῖ πάντα...—τὶς ἐπικὲς ἐξορμήσεις μας γιὰ τῶν εὐγενεστέρων Ἐθνικῶν αἰτημάτων τὴν κατάκτη-

Νά νι

Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι,
στὰ ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει
κ' ἡ κατάλευκη σελήνη
στὴ λευκὴ του πέφτει κλίνη.
Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι,
στὰ ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει.

Γέρνουν κάτω ἀπ' τὴ σελήνη
ν' ἀποκοιμηθοῦν οἱ κρίνοι
καὶ κουράστηκαν τ' ἀηδόνια
νὰ θρηνοῦνε μὲς στὰ κλώνια.
Γέρνουν καὶ κοιμοῦνται οἱ κρίνοι
κάτω ἀπ' τὴ λευκὴ σελήνη.

Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι,
στὰ ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει.
Στὸ χιονᾶτο του σεντόνι
φῶς λευκὸ ἡ σελήνη ἀπλώνει.
Νάνι τὰ πουλιὰ κ' οἱ κρίνοι,
τὰ ματάκια ὁ ὕπνος κλείνει.

(κατὰ τὸ Γαλλικὸ)

Μ.Δ.Σ.

Μιά ἔρευνα πού σὰς ἐνδιαφέρει προδωπικὸ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ LINGUAPHONE ἀρκεῖ νά:

- ἀπαντήσετε στίς κατωτέρω ἐρωτήσεις 1—4 καὶ
- ἂν γνωρίζετε, εἴτε καλὰ εἴτε καὶ μέτρια, μὴν ἢ καὶ περισσότερες ξένες γλῶσσες, νὰ συμπληρώσετε καὶ τὰ ἐρωτήματα 5 καὶ 6.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ:

- Γνωρίζετε μία ἢ καὶ περισσότερες γλῶσσες; Ἄν ναι, ποιά ἢ ποιές;
- Πῶς τις ἐμάθατε; Ἄν όχι, τί σὰς ἐμπόδιζε νὰ τις μάθετε;
- Σὰς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε μιὰ ξένη γλῶσσα—εἴτε καὶ ἑλληνικὴ, ἂν ἤδη γνωρίζετε μία; Ποιά ἢ ποιές εἶναι αὐτές;
- Γιὰ ποῖο σκοπὸ σὰς ἐνδιαφέρουν οἱ ξένες γλῶσσες; Γιὰ μόρφωσι, σταδιοδρομίαν, σπουδές, ἐπαγγελματικὰς ἀνάγκας, ταξίδια (ὑπογραμμίστε ὅ,τι σὰς ἐνδιαφέρει).

**ΑΝ ΗΔΗ ΞΕΡΕΤΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ
εἴτε καλὰ, εἴτε μέτρια εἴτε καὶ λίγο.
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕ
τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα 5 καὶ 6**

- Πόσων ἐτῶν εἶναι τὰ παιδιά σας;—Εἶναι ὅκτω καὶ δώδεκα ἐτῶν καὶ ποῖον μαθηματὰ Ἀγγλικῆς στοὺς σπῆτι.
- Μπροστὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο μας ὑπάρχει ἕνας κήπος, ὅπου καλλιεργοῦμε κάθε εἶδος λαλούδια.

**ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΑΣ ΘΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΦΟΥΝ
ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ
ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ LINGUAPHONE
ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙ ΣΑΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΑΣ**

Κάθε καὶ στείλετε ΟΛΟΚΛΗΡΗ τὴ δημοσίευσί αὐτὴ πρὸς τὸ

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 ΑΘΗΝΑΣ 134)**

(συμπληρώνοντες εὐανάγνωστα τὰ κατωτέρω στοιχεῖα σας):

ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΛ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἢ ΑΣΧΟΛΙΑ ΕΤΩΝ ...

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΡΥΛΛΟΙ

Ο Τζάκ μπήκε στο φούρνο της γειτονιάς να πάρη ένα κουλούρι. Περιμένοντας τὰ ρέστα είδε ένα παιδάκι ξει - έπτά χρονών ντυμένο με φτωχικά μὰ πεντακάθαρο ρούχα νὰ μπαίνει μέσα.

—Μ' έστειλε ή μαμά νὰ πάρω ένα ψωμί, είπε δειλά. Η φουρνάρισσα πήρε από τη βιτρίνα τὸ πιὸ καλοψημένο καρβέλι καὶ τοῦ τῶδωσε.

Ο Τζάκ πρόσεξε τὸ λιγνὸ, γλωμὸ καὶ συλλογισμένο προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦκανε ἐντύπωσι ή αντίθεσις ἀνάμεσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ ψωμί ποὺ κρατοῦσε.

—Έχεις χρήματα; ρώτησε ή φουρνάρισσα.

—Δὲν έχω, κυρία. Νὰ τὸ γράψετε, είπε ή μαμά, ἀποκρίθηκε με ὕφος μελαγχολικὸ.

Ο Τζάκ, ἀφοῦ στάθηκε λίγο νὰ περιεργασθῇ τὰ διάφορα κουλουράκια ποὺ ἦταν στοιβαγμένα σὲ δυὸ λαμαρίνες, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, καὶ τότε είδε ἐκεῖ ἀσάλευτο τὸ παιδί, ποὺ πίστευε πὼς είχε φύγει. Τὸ πρόσεξε καὶ ή φουρνάρισσα καὶ τὸ ρώτησε:

—Γιατί είσαι ἀκόμα ἐδῶ; Δὲ σ' ἀρέσει τὸ ψωμί;

—Πῶς, κυρία, εἶναι πολὺ ὠραῖο.

—Τὶ στέκεσαι λοιπόν; Σύρε στή μαμά σου. Θὰ σὲ μαλώσῃ ἂν ἀργήσῃς.

Σὰ νὰ μὴν τὴν ἀκουσε ὁ μικρὸς, ἔμενε στὴ θέσι του.

—Μὰ γιατί δὲ φεύγεις;

—Πέστε μου, κυρία, ποὶὺς τραγουδαὶ ἐδῶ μέσα;

—Κανείς δὲν τραγουδαί.

—Πῶς, δὲν ἀκούτε τὸ κρὶ - κρὶ;

Καὶ ή γυναίκα καὶ ὁ Τζάκ τέντωσαν τ' αὐτιά τους, ἀλλὰ δὲν ἀκουσαν παρὰ τὸ τριζιμο κάποιων γρύλλων. —Μήπως εἶναι κανένα πουλάκι; ρώτησε τὸ παιδί.

—Όχι, βρὲ κουτό, τοῦ είπε ή φουρνάρισσα. Γρύλλοι εἶναι, τριζόνια. Τραγουδᾶνε στὸ φούρνο ὅταν εἶναι ἀναμμένος. Τρελλαίνονται ἅμα βλέπουνε τὴ φλόγα.

—Γρύλλοι! Φώναξε τὸ παιδί. Αὐτοὶ κάνουν ἔτσι;

—Μὰ ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε καλωσυνᾶτα ή φουρνάρισσα.

Τὸ προσωπάκι τοῦ μικροῦ φωτίστηκε. Κοκκινίζοντας γιὰ τὸ θάρρος του, τόλμησε νὰ πῇ:

—Άχ, κυρία, μοῦ δίνετε ἕναν γρύλλο;

—Έναν γρύλλο! ἔκανε γελώντας ή γυναίκα. Μὰ τί θὰ τὸν κάνῃς, χρυσὸ μου; Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ σοῦ τοῦς δώσω ὅλους ὅσους βρίσκονται στὸ φούρνο, νὰ τοῦς ξεφορτωνόμουν.

—Ένας μοῦ φτάνει, κυρία. Δόστε μου ἕναν. Έχω ἀκούσει πὼς οἱ γρύλλοι φέρνουν εὐτυχία... Ποιὸς ξέρει, ἂν είχαμε ἕναν γρύλλο στὸ σπίτι μπορεῖ νὰ μὴν ἔκλαιγε πιά ή μαμά μου, ποὺ τὴν έχει σακατέψει ή στενοχώρια.

Ο Τζάκ ἔρριξε μὰ ματιά στή φουρνάρισσα καὶ είδε πὼς ή νέα γυναίκα με τὸ ρόδινο πρόσωπο σκούπιζε τὰ μάτια της με τὴν ἄκρη τῆς ἄσπρης ποδιᾶς της. —Επειτα στράφηκε στὸ παιδί.

—Καὶ γιατί κλαίει ή μαμά σου; ρώτησε με ἀληθινή συμπόνια.

—Γιατί, τοῦ ἀποκρίθηκε κομπιάζοντας, γιατί τὰ φέρνουμε δύσκολα. Πέθανε ὁ μπαμπάς μου... Δουλεῖ πολὺ ή μαμά, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ πληρώσουμε ὅλα μας τὰ χρέη...

Ο Τζάκ πήρε στήν ἀγκαλιά του τὸν μικρὸ καὶ τὸν φίλησε.

Η φουρνάρισσα στὸ μεταξὺ πήγε στὸ φούρνο καὶ παρεκάλει τὸν ἄντρα της νὰ πιάσῃ τρεῖς - τέσσερους γρύλλους, γιατί ή ἴδια δὲ μπορούσε. Κι ὅταν ἐκεῖνος τῆς τοῦς ἔδωσε σὲ λίγο, τοῦς ἔβαλε σ' ἕνα κουτί, ἄνοιξε στὸ καπάκι του μερικὲς τρύπες με μὴ πρόκα καὶ τοῦς ἔκανε δῶρο στὸ παιδί. Αὐτό, καταχαρούμενο, εὐχαρίστησε θερμά, τοῦς ἔχαιρέτησε εὐγενικά καὶ τοῦς δυὸ, κ' ἔφυγε.

—Τὶ καλὸ παιδί, είπε ή φουρνάρισσα στὸ Τζάκ.

—Καὶ πόσο πονεμένο, στέναξε ἐκεῖνος, καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ μαγαζί.

Όταν ἔμεινε μόνῃ ή γυναίκα ἄνοιξε τὸ κατάστιχο με τοῦς λογαριασμοὺς. Βρῆκε τὴ σελίδα ὅπου είχε καταχωρήσει τ' ὄνομα τῆς χήρας γειτόνισσας κ' ἔκανε δυὸ μεγάλες χαρακιὲς ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, γιατί ὁ λογαριασμὸς, βλέπετε, ἦταν πολὺ μεγάλος. Κάτω - κάτω ἔγραψε «Έξωφλήθη».

Τὴν ἴδια στιγμή ξαναγύρισε ὁ Τζάκ.

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ στείλετε σύντομα στή μητέρα ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ αὐτὸ τὸ φάκελλο; τὴν παρακάλεσε.

—Πολὺ εὐχαρίστως, είπε ή γυναίκα κοιτάζοντας τον στὰ μάτια, σὰ νᾶθελε νὰ ρωτήσῃ τί είχε μέσα. Αὐτὸς τὸ κατάλαβε.

—Κάτι λίγα χρήματα, είπε με συστολή, ὅσα ἔτυχε νᾶχῃ μαζί μου.

(Κ' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε δὲν ἦτανε λίγα).

Φώναξε τὸν ὑπάλληλο ή γυναίκα, ἔγραψε ἕνα σημείωμα σχετικὸ με τὸν ἐξόφλησι τοῦ λογαριασμοῦ καὶ δίνοντάς του καὶ τὰ δυὸ, τοῦ είπε νὰ τὰ πάῃ ἀμέσως.

Όταν γύρισε στὸ σπίτι τὸ παιδάκι με τὸ ψωμί καὶ τοῦς γρύλλους — ποὺ με τ' ἀδύνατα ποδαράκια του βάδιζε ἀργά, ἂν καὶ βιαζότανε, — ὁ ὑπάλληλος είχε κιόλα φύγει ἀπὸ ἐκεῖ. Βρῆκε τὴ μανούλα του νὰ κεντᾶ ἔξνοιαστα καὶ νὰ χαμογελάῃ, πρώτη φορὰ ὅποτε ἀπὸ τόσο καὶ τόσον καιρό. Καὶ πίστεψε πὼς ἔγινε τὸ θαῦμα γιατί μπήκανε στὸ σπίτι οἱ γρύλλοι!

(Διασκευὴ) ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΑΧΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάτου ἀπὸ τὸ πεῦκο, ποὺ βοῦίζαν τὰ κλαριά του σὰν ποτάμι κ' ἔτριξε τὸ κορμί του στὸν ἀέρα, βρῆκαν μὴ καρδιά ποὺ είχε πεθάνει — μὰ δὲν μπορούσε νὰ λησμονήσῃ.

Βελονιὲς μυριάδες, μικρὲς βελονιὲς σχηματίζαν ἀπάνω της τὸ περίπλοκο κέντημα τῶν πόνων, — ποὺ δὲν τὸ ζωγράφισαν ποτὲ χέρια φτωχῆς κόρης σὲ δαντέλλα μηδὲ ἄστρα στὸν οὐρανό.

Κάτου ἀπὸ τὸ πεῦκο ή πεθαμένη καρδιά ἐστέναξε κ' ἔλεγε:

—Δὲν στεναίω ποὺ οἱ πληγὲς μου ἦταν μυριάδες, μόνο στεναίω ποὺ ἦταν τόσο μικρὲς, ποὺ ἦταν βελονιὲς. Ο ἄρρεπος λόγος, τὸ πλάγιο χτύπημα, τὸ βαμμένο χαμόγελο, ή δειλία ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐκέντησε — αὐτὲς ἦταν οἱ πληγὲς μου. Πέθανε χωρὶς νὰ με χτυπήσῃ ἕνα σπαθί. Τέλειωσα λίγο - λίγο, ἀπὸ κεντρί. Κι ὁμως με χτυποῦσε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, — αὐτὸ ποὺ δημιουργοῦσε τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἱστορία!

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΥΠὸ ΑΘΗΝΑΣ Β. ΜΠΑΖΑ
Ιατροῦ Ὑγιεινολόγου - Δ)ντοῦ Ὑπουργείου
Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν
(Σχεδ. Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ)

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΑΝΣΕΝΙΚΩΝ

Τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ Ἰανουαρίου ἐορτάζεται σ' ὅλο τὸν κόσμον ή ἡμέρα τῶν Χανσενικῶν, ποὺ τὴν καθιέρωσε ἕνας Γάλλος Ἱεραπόστολος, ὁ Ραουλ Φολλερώ.

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἀφίερωσε τὴ ζωὴ του στὴν στοργικὴ φροντίδα τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γίνεται γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον ὅτι ή νόσος τοῦ Χάνσεν, ὅπως λέγεται τώρα ή λέπρα, εἶναι μὴ ἀρρώστια σὰν τίς ἄλλες, πολὺ λιγώτερο μεταδοτικὴ ἀπὸ πολλὰς λοιμώδεις ἀρρώστιες καὶ δὲν πρέπει πιά νὰ τὴν θεωροῦμε σὰν κάτι τὸ φοβερό, σὰν μὴ καταδίκη, ὅπως τὰ παλαιότερα χρόνια.

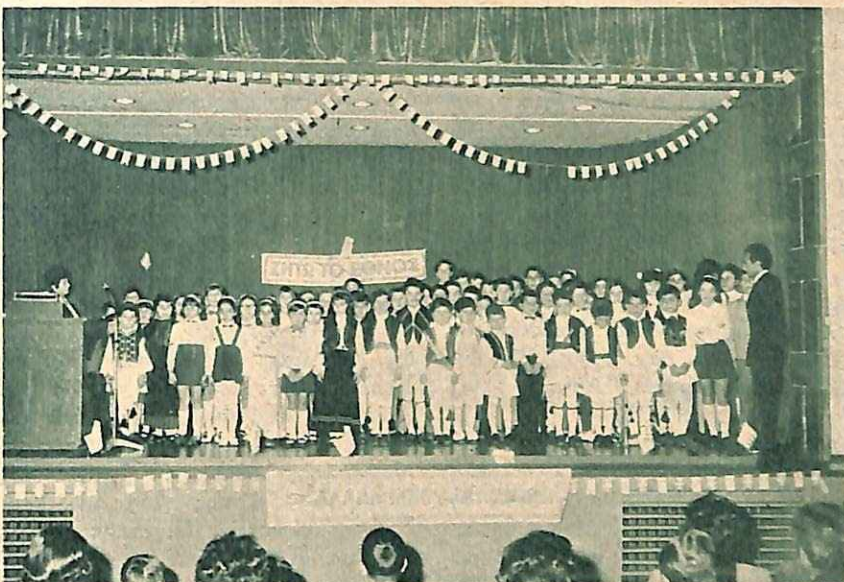
Σήμερα ὑπάρχουν φάρμακα ποὺ τὴν θεραπεύουν καὶ κάνουν τοὺς ἀρρώστους ἀκίνδυνους ὥστε νὰ μὴν μεταδίδουν τὴν ἀσθένεια, δηλ. ἀρνητικὸς, ὅπως λέγονται. Ἀλλὰ τι εἶναι ή λέπρα; Εἶναι μὴ χρόνια μεταδοτικὴ ἀρρώστια με σοβαρὲς συνέπειες. Τὸ αἷμα ποὺ τὴν προκαλεῖ εἶναι ἕνα εἰδικὸ μικροβίον ποὺ τὸ ἀνεκάλυψε ὁ Χάνσεν, γι' αὐτὸ ή ἀρρώστια πήρε τὸ ὄνομα του. Τὰ συμπτώματά της εἶναι βλάβες διαφόρων μορφῶν τοῦ δέρματος, τῶν ὁστέων, τῶν

Ο ἄρρωστος πρέπει νὰ μείνῃ σὲ ἀπομόνωσι ἐκτὸς δύο ἐβδομάδων ἀκόμη ἀπὸ τότε ποὺ θὰ ὑποχωρήσουν τὰ συμπτώματά. Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς νοσηλευθῇ στὸ σπίτι, θὰ πρέπει νὰ κάνωμε καθαριότητα τοῦ δωματίου καὶ ἀπολύμανσι τῶν ἀπεκρίσεων καὶ τῶν ἀντικειμένων ποὺ ἐχρησιμοποίησε. Ὅσοι εἶχαν ἐπαφὴ με τὸν ἀσθενή μὴ μὲρα πρὶν ἀρρωστήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τότε ποὺ θὰ γίνῃ καλά, ὅπως ἀδελφία, συγγενεῖς, φίλοι κλπ. θὰ πρέπει νὰ παρακολουθοῦνται ἐπὶ ὀκταήμερον ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπαφῆς, μὴ τυχὸν ἀρρωστήσουν.

Ἐπισκέψεις, ἰδίως παιδιῶν, σὲ πάσχοντας ἀπὸ ὀσφυαλγία, ὅπως ἄλλωστε σὲ ὅποιαδήποτε ἀρρώστια, πρέπει ν' ἀπαγορευοῦνται. Ὅταν ἀκολουθήσωμε σωστὰ τίς οδηγίες τοῦ ἱατροῦ καὶ μείνωμε στὸ κρεβάτι μέχρις ὅτου ἀναρρώσωμε τελείως, τότε θ' ἀποφύγωμε τίς ἐπιπλοκὲς καὶ θὰ γίνωμε γρηγορώτερα καλά.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ.

Οι μαθηταί του έν Shorndor της Δυτικής Γερμανίας Έλληνικού Δημοτικού Σχολείου και οί Διδάσκαλοι αὐτῶν κ. Δημοσθένης Παπανικολάου και κ. Ἀθηνᾶ Γιωτάκη - Παπανικολάου (τῆς Α' εκπαιδευτικῆς Περιφέρειας Ἀρτης, πού ὑπηρετοῦν κατ' ἀπόσπασιν εἰς τὸ ὡς ἄνω Σχολεῖον), κατόπιν διενεργηθέντος μεταξὺ των προαιρετικοῦ ἔρα-νου συνεχέντρωσαν τὸ ποσὸν τῶν 219 γερμανικῶν μάρκων.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1971 παρέσχε τὴν πρώτην βοήθειαν καὶ ἐξυπηρέτησε διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του 117.896 ἐν ὅλῳ ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων 17.539 ἐξηκριβωμέναι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Παρέσχε διὰ τοῦ ἀστυματου αἰτηθείσας ἱατρικὰς ὁδηγίας εἰς 496 ποντοπόρα πλοῖα ἐν πλῶ δι' ἀσθενοῦντα μέλη τῶν πληρωμάτων των καὶ ἐξυπηρέτησεν διὰ τοῦ Ἀκτινολογικοῦ του Ἐργαστηρίου 2.098 ἄτομα.

Εἰδικαὶ περιπτώσεις: Τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα ἀνῆλθον εἰς 9.951, αἱ ἡλεκτροπληξίαι εἰς 59, τὰ λοιμώδη νοσήματα εἰς 399, αἱ δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος εἰς 99 καὶ αἱ ἀπόπειραι αὐτοκτονίας

Τὸ ποσὸν τοῦτο, ὡς μᾶς γράφει ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου, ἀπε-φασίσθη ὁμοφώνως ὅπως ἀποσταλῇ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ὑψηλοῦ Αὐτοῦ Ἔργου».

Ὁ Ε.Ε.Σ. ἔλαβε τὸ ἔμβασμα καὶ εὐχαριστεῖ. Κατωτέρω δημοσιεύ-μεν στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, πού ἐγινε εἰς τὸ ἐν Shorndor Ἑλληνικὸν Δημ. Σχολεῖον.

εἰς 1.103, ἐκ τῶν ὁποίων 1.009 φαρμακευτικὰ δηλητηριάσεις.

Διενέργεια ἀντιτετα-νικοῦ ὁροῦ: α) Ζωϊκοῦ ἀντι-τετανικοῦ ὁροῦ εἰς 11.574 τραυμα-τίας β) Ἀνθρωπίου ἀντιτετανικοῦ ὁροῦ εἰς 1.171 τραυματίας.

Ἐπίσης ἐλήφθη αἷμα πρὸς ἐξέ-τασιν παρὰ 32 ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, ὡς ὑπόπτων μέθης.

Τὰ ἀσθενοφόρα αὐτοκίνητα διήνυ-σαν 492.131 χιλιόμετρα καὶ μετέ-φερον 40.451 ἀσθενεῖς καὶ τραυμα-τίας εἰς τὰ ἐφημερεύοντα Νοσοκο-μεῖα, διάφορα Νοσηλευτικὰ Ἰδρύ-ματα κ.λ.π.

Ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὰ ἱατρεῖα τοῦ Σταθμοῦ εἰς τὴν παροχὴν τῆς πρώτης βοήθειας Ἐφεδρὸι Ὑγειο-νομικοὶ — Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρα-τοῦ τῆς Ἐπῆρας καὶ τῆς Ἀεροπορίας, Μαθητρίαι τῆς Σχολῆς Ἀδελφῶν

Νοσοκόμων καὶ Ἐπισκεπτριῶν Ε.Ε.Σ., Δόκιμοι Σμηνία Νοσοκόμοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀεροπορίας, Μα-θηταὶ τῶν Δημοσίων Σχολῶν Ἐμπο-ρικοῦ Ναυτικοῦ — Ἀσπροπύργου, ἱατροὶ διὰ τὴν ἐπ'ἀνδρῶσιν Ἀγρο-τικῶν ἱατρειῶν, Φοιτηταὶ τῆς ἱα-τρικῆς Σχολῆς κ.λ.π.

Ἐκ τῆς Σχολῆς Σαμαρειτῶν Τραυματιοφορέων τοῦ Ε.Ε.Σ. ἀπε-φοίτησαν 31 Σαμαρείται.

Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. ἐχορήγησεν εἰς ἀπόρους ἱπλάσσοντας 2.711 φιάλας αἵματος δωρεάν.

*

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

(Ἀπ' εὐθείας ἀποστολαὶ εἰδῶν βοήθειας)

1) Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Λεβαδείας, 4 δέματα με γραφικὴν ὕλην καὶ ἄλλα εἶδη βοήθειας εἰς Δημ. Σχολ. Διασέλου Τρικάλων. 2) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς, εἰς Δημ. Σχολ. Προδρόμου Εὐρυτανίας, 150 χιλιόγραμμα τρόφιμα καὶ ἄλλα εἶδη βοήθειας, ὑπὲρ τῶν πλημυρο-παθῶν τοῦ Ἀνατ. Πακιστάν, 400 κυτία γάλακτος καὶ χρηματικὸν πο-σὸν εἰς ἔρανον α' Ἀγάπης» τῆς Μη-τροπόλεως Πειραιῶς. 3) Τὸ Οἶκον. Γυμν. Ἱεραπέτρας Κρήτης, δέματα με γραφικὴν ὕλην εἰς τὰ ἀκριτικὰ Δημ. Σχολ., Ὀρμα, Σαρακηνῶν καὶ Ἀγίου Ἀθανασίου Πέλλης Ἀλμα-πίας. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Κεντρίου Ἱεραπέτρας, εἰς Γεν. Νοσ(μ)εῖον Ἱεραπέτρας, 65 ὠὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀργολικοῦ Ναυ-πλίας, ἐν δέμα με γραφ. ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Ἰτέας Εὐρυτανίας. 6) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ἱεραπέτρας Κρήτης, 206 κυτία διαφόρων κον-σερβῶν ὑπὲρ τῶν πλημυροπαθῶν τοῦ Ἀνατ. Πακιστάν. 7) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἰσθμίας Κορινθίας, 387 κυ-τία κονσερβῶν ὑπὲρ τῶν πλημυ-ροπαθῶν τοῦ Ἀνατ. Πακιστάν. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Παλαιχώρας Χα-νίων, δέματα με τρόφιμα εἰς ἀπό-ρους τοῦ χωρίου. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀδάμαντος Μήλου, δέματα εἰς ἀπο-ρα Σχολ. Πελοποννήσου. 10) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀντιρρίου Ναυπακτίας, δέματα εἰς ἀπόρους τοῦ χωρίου. 11) Τὸ Δημ. Σχολ. Γοματίου Στα-γείρων, 2 δέματα εἰς ἀπορον οἰκο-γένειαν. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Κα-ρυᾶς Ἐλασσόνας, δέμα με γραφ.

ἐπιδόματα σ' αὐτοὺς καὶ τὰ παιδιὰ των διὰ ν' ἀποκατασταθοῦν γρη-γορώτερα κοινωνικῶς. Στὴν προστάθεια ὅμως αὐτῇ πρέπει νὰ βο-ηθῶσιν οἱ.

ΑΚΟΟΙΣΜΟΣ

Κάθε χρόνο στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου ἐορτάζεται ἡ ἡμέρα τῆς Ἀνταποδοτικῆς Σταυροφορίας ἀπὸ τὴν Πανελλήνιον ὁμώνυμην ὁρ-γάνωσιν πού ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα. Σκοπὸς τοῦ ἐορτασμοῦ εἶναι νὰ γίνη γνωστὸς σὲ ὅλους ὁ κίνδυνος πού διατρέχουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμό. Ἀλλὰ τί εἶναι ἀλκοολισμός;

Σὰν ἀρώστια δὲν εἶναι γνωστὴ ὅπως ἡ γρίπη ἢ ἡ ἰσχιά καὶ τὸ νόσημα τῆς προέρχεται ἀπὸ τὴν ξένη λέξι «ἀλκοὸλ» πού σημαίνει οἶνονπνευμα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀλκοολικὸς ἄνθρωπος, δη-λαδὴ αὐτὸς πού δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς οἶνονπνευμα εἶναι ὁρ-ρωστος, ἀφοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς χρήσεως τοῦ οἶνο-πνεύματος εἶναι σοβαρὴ βλάβη τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἴατρὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ οἶνονπνευμα εἶναι δυνατὸ δηλητηρίο πού καταστρέ-φει σιγά σιγά ἀλλὰ ἀσφαλῶς τὸ νευρικὸ σύστημα, τὸ σκελετ., τὸ στομάχι, τοὺς γεννητικούς ἀδένες καὶ ἄλλα πολὺτιμα ὅργανα, πολλὰς φορές ἀνεπανόρθωτα.

Ἴ' αὐτὸ ἀς ἰδοῦμε τί μπορούμε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ἀποφύγουμε νὰ γίνουμε δοῦλοι τοῦ οἶνονπνεύματος.

Ἡ ἱστορία τοῦ οἶνονπνεύματος εἶναι πολὺ παλιά, ὅσον σχεδὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἴ' αὐτὸ εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαγορευθοῦν τελεῖας τὰ οἶνονπνευματώδη. Στὴν Ἀμερικὴ πού ἔγινε πρὸ ἑτῶν ἡ ποτο-απαγόρευσις, ὅχι μόνο δὲν ἔπαυσαν νὰ πίνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὸ σύνθημα «μὴ πίνετε» καὶ ἡ υποχρεωτικὴ ἀπαγόρευσις ἔφεραν τὸ ἀπὸλυτο ἀπτελέσισμα καὶ ὑποχρέωσιν τοὺς ἀλκοολικούς νὰ ἐφωρῶντο διὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ πρὸ ἡλθῶνται τὸ οἶνο-πνευμα. Ὁ ἐν ἡμεῖς ὁ ἡλικιωμένος, πού συνβίβισε νὰ πῇ ἄλλο καὶ ἢ μὴ εἰς τὸ φανερὸ του, δύσκολα τὸ κόβει. Ἐκεῖνο ὅμως πού μπορούν ὅλοι νὰ κάνουν καὶ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν σὰν ἀρχὴ εἶναι:

νὰ μὴν πίνουιν συχνά.
νὰ μὴν πίνουιν δυνατὰ ποτὰ, μὲ πολὺ
οἶνονπνευμα καὶ
νὰ μὴν πίνουιν πολὺ.

Ἄν πίνουν λίγο ἐλαφρὸ καὶ ἢ λίγο μῆτρα σὲ μιά ἔκταση περιόσας, σὲ μιά γιορτῇ (ὅχι ὅμως κάθε μέρα), δὲν κινδυνεύουν νὰ μεθύσων, νὰ πάθουν δηλαδὴ ὅςτις δηλητηριάσας, οὔτε καὶ νὰ γίνων ἀλκοολικοί.

Ἀλλὰ ἐν γιὰ τοὺς μεγάλους εἶναι βλαβερὰ τὰ ποτὰ πού περιέ-χουν οἶνονπνευμα, τὸ μεγαλύτερο σφάλμα, σχεδὸν ἐγκλημα, εἶναι νὰ δίδουν στὰ παιδιὰ νὰ πίνουν ὁποιοδήποτε οἶνονπνευματώδες, ἔστω καὶ λίγο. Αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήσῃ. Ἴατρὶ ἔτσι οἱ νέοι ὁρ-γανισμοὶ δηλητηριάζονται σιγά - σιγά, γίνονται καθυστερημένοι διανοητικά, δηλαδὴ κουτοί, καὶ σὲ τέλως ἴσως καὶ ἀλκοολικοί.

Εἶναι λάθος νὰ πιστεύεται ὅτι τὸ οἶνονπνευμα εἶναι θρεπτικὸ, ὅτι κάνει καλὸ στὰ κυτταρολογήματα, ὅτι δίδωται τις πλινες τῆς ζωῆς καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ τὰ βλέπῃ ὡς ῥόδινα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι φαινομενικά καὶ ἀπατηλὰ, διακοῦν δὲ πούλ λίγο. Ἐπειτα ἐρχεται ἡ πραγματικὴ ἐνέργεια τοῦ ποτοῦ, οἱ δυσάρεστες συνέπειες, πού εἶ-ναι: τρεμύδες, ἐξασθενήσις τῆς μνήμης, εὐπάθεια στὰ κυτταρολό-ματα, κακοκεφία καὶ ἄλλα. Πολλοὶ ψυχοπαθεῖς στὰ κυτταρολό-για πολλοὶ τρώγουν φυλακῶν, θά ᾄσαν χρήσιμοι ἄνθρωποι, δὲν θά κατανόουν ἐκεῖ, ἐν δὲν ἔπιναν. Στὴν ἀρχὴ λ' ἴ' ο καὶ ἀπὸ μ' ἱ-μῆ σ' ἱ. Ἐπειτα π' ε' ρ' ι' σ' ο' τ' ε' ρ' ο γιὰ εὐχαρίστησιν καὶ σὲ τὴν-λος π' ο' λ' ὁ ἀπὸ ἀνάγκη πλέον. Ἴατρὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀλκοολικός, αὐτὸς πού δὲν μπορεῖ νὰ κάνει χωρὶς νὰ πῇ, βροίκεται δηλαδὴ σὲ κατὰστας ἀνάγκης, πού τὸν κάνει νὰ χάνῃ πολλὰς φορές τὴν ἴθι-κὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Ἐτσι ἔχομε καὶ τὰ οἰκογενειακά δρό-ματα πού δημιουργοῦν ἡ φτώχεια, ἡ γριμία ἢ διγρόνια καὶ οἱ καυ-γάδες, ὅλα συνάδουθα τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Εἰς τὰ φτωχὰ μάλιστα σπῆτα, ὁ ἀλκοολικός πατέρας ἀφήνει καὶ τὰ παιδιὰ του ἀκόμα νη-στικά γιὰ νὰ μὴ στερεθῇ ἐκεῖνος τὸ οἶνονπνευμα.

Ἴ' αὐτὸ ὅσοι ἔπαθαν πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ γιὰτρευθοῦν καταφεύγοντας στὴν εἰδικὴ ὁργάνωσιν πού κάνει τὴ θεραπεία δω-ρεάν.

Καὶ σεῖς νέοι καὶ παιδιὰ φυλαχθεῖτε. Ἀποφύγετε τὴ μίμησιν καὶ μὴν ἀρχίσετε καθόλου τὸ ποτὶ. Ὑπάρχουν τόσες πραγματικαὶς ἀπολαύσεις στὴ ζωὴ πού τρέφουν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, ἀπὶ νὰ τὴν δηλητηριάξουν· κι αὐτὲς εἶναι οἱ ἐκδρομὲς, ὁ ἀθλητισμός, ἕνα καλὸ βιβλίον, ἡ καλὴ μουσική. Ἐτσι θά ἔχωμε μωλὸ πάντα ξεκάθαρο, πού τόσο μᾶς χρειάζεται γιὰ τίς σπουδὰς μας καὶ γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν ζωὴ.

Τελειώνοντας πρέπει νὰ τοῖσινε ὅτι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ δι-

ύλην εις Δημ. Σχολ. Κρανέας Μου-
ζακίου. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀλε-
ποχωρίου Λακ.μονος, 150 ὠὰ εἰς
Γηροκομεῖον Σπάρτης. 14) Τὸ Δημ.
Σχολ. Μονοκαρυᾶς Ἰστιάδας, ἐν δέ-
μα με γραφ. ὕλην εἰς Δημ. Σχολ.
Κορυφῆς Τρικάλων. 15) Τὸ Γυμν.
Γερακίου Λακ.μονος, ἐν δέμα με
εἶδη βοηθείας εἰς ἄπορα παιδιὰ τοῦ
χωρίου Λιθοχωρίου Εὐρυτανίας. 16)
Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Ἀμαρουσίου
Ἀττικῆς, εἰς τὸ «Σπίτι τῆς Στορ-
γῆς» 4 κιβώτια με τροφίμα, εἰς
Νοσ)μεῖον Παίδων Νταοῦ Πεντέ-
λης, γλυκίσματα, αὐτὰ καὶ ἄλλα
δῶρα, εἰς ἀπόρους μαθητὰς τοῦ
τροφίμου καὶ ἱματισμόν, καθὼς καὶ
εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας Ἀμαρουσίου.
16α) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Περι-
στερίου Ἀθηνῶν, 4 δέματα με γραφ.
ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Βόλακος Νευ-
ροκοπίου. 17) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ.
Ἀργους, ἐντυσεν δύο ἀπόρους μα-
θητὰς τῆς Γ' τάξεως. 18) Τὸ Δημ.
Σχολ. Κλημεντίου Κορινθίας, 1 δέ-
μα με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ.
Τριλόφου Μουζακίου. 19) Τὸ 28ον
Δημ. Σχολ. Περιστερίου, 2 χαρ-
τοκιβώτια με εἶδη βοηθείας, εἰς
Δημ. Σχολ. Κουστέσης Βραγκια-
νῶν Εὐρυτανίας. 20) Τὸ 69ον Δημ.
Σχολ. Ἀθηνῶν, 3 δέματα με εἶδη
βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Τσόπελα
Ἰωαννίνων. 21) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ.
Ἡλιουπόλεως Ἀθηνῶν, ἀνὰ 7 καὶ
6 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ
Δημ. Σχολ. Μπούμπουκα Καλα-
βρύτων καὶ Χρυσοπέτρας Κιλκίς.
22) Τὸ Γυμν. Θηλ. Χαλανδρίου
Ἀττικῆς, ἀνὰ 4 καὶ 5 σάκκους με
διάφορα εἶδη βοηθείας, εἰς τὰς Μη-
τροπόλεις Δελφινακίου καὶ Παρα-
μυθίας, πρὸς διάθεσιν εἰς ἐνδεεῖς
μαθητὰς. 23) Τὸ 33ον Δημ. Σχολ.
Ἀθηνῶν, 16 δέματα με εἶδη βο-
θείας εἰς Δημ. Σχολ. Ν. Σάντας
Σαπῶν Ροδόπης. 24) Τὸ Δημ.
Σχολ. Νησελίου Βεροίας, εἰς
ἐνίσχυσιν ἀπόρου μαθητοῦ τεχνι-
κῆς Σχολῆς Ἀλεξανδρείας δρχ.
900. 25) Τὸ Δημ. Σχολ. Μορφίου
Παραμυθίας, εἰς τὸν νοσηλευόμενον
εἰς Νοσοκομεῖον Παίδων Ἀθηνῶν
ἄπορον συμμαθητὴν, δρχ. 500. Ἐπί-
σης εἰς τὸν ἀσθενῆ συμμαθητὴν Π.
Ντοῦρον δρχ. 1.370,50 καὶ εἰς τὴν
ἀσθενῆ νοσηλευμένην εἰς Νοσ)μεῖον
Ἰωαννίνων ἄπορον ἐπίσης συμμα-
θητριά Κ. Τσίκου δρχ. 100. 26)
Τὸ Δημ. Σχολ. Ν. Ἀγχιάλου Μαγ-
νησίας εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας,

δρχ. 395, καὶ δι' ἀγορὰν σχολ. Κινη-
ματογράφου δρχ. 5.000. 27) Τὸ
2ον Δημ. Σχολ. Σπερχειᾶδος εἰς
πτωχὴν οἰκογενεῖαν διὰ τὸ ἄρω-
στον τέκνον τῆς, δρχ. 300. 28) Τὸ
5ον Δημ. Σχολ. Ἡρακλείου Κρή-
της εἰς Δημ. Σχολ. Κρασίου Πε-
διάδος Ἡρακλείου διὰ τὴν ἀγορὰν
γραφικῆς ὕλης, δρχ. 300. 29) Τὸ
Δημ. Σχολ. Ἀρχαίας Κορίνθου εἰς
Ὀρφ)φεῖον «Ἀγ. Γεώργιος» Κο-
θηλ. Ἀργοστολίου, εἰς Ὀρφ)φεῖον
καὶ Πτωχοκομεῖον Ἀργοστολίου
δρχ. 1.300. 31) Τὸ Γυμνάσιον Κε-
ραμείων Κεφαλληνίας εἰς νοσηλεύ-
μενον συμμαθητὴν εἰς Ἀσκληπιεῖον
Ε.Ε.Σ. Βούλας δρχ. 1.000. 32) Τὸ
1ον Γυμν. Θηλέων Ἀθηνῶν : α)
Εἰς Ὀρφ)φεῖον Καλύμνου δρχ.
2.000, β) Εἰς τὴν ἄπορον χήραν
Πρωτονοταρίου δρχ. 150, γ) Εἰς
ἐτερους δύο ἀπόρους δρχ. 300, δ)
Εἰς «Στέγην ἐργαζομένου ὀρφα-
νοῦ» δρχ. 1.000, ε) Εἰς «Ἰδρυμα
Παναγία ἡ Καλυβιανή» Μοιρῶν
Ἡρακλείου Κρήτης δρχ. 2.500, στ)
Εἰς Γηροκομεῖον Καλύμνου δρχ.
1.000. 33) Τὸ 26ον Δημ. Σχολ.
Ἀθηνῶν, εἰς Ἐρανον Ἀγάπης δρχ.
2.400. 34) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ.
Ἀργοστολίου Κεφαλληνίας, ὑπὲρ
ἀνεγέρσεως Μνημεῖου εἰς Ἀγίαν
Λαύραν, δρχ. 235. Ὑπὲρ τῶν
Τυφλῶν δρχ. 550. Ὑπὲρ τῆς Ἐξω-
τερικῆς Ἱεραποστολῆς δρχ. 1.171.
Ὑπὲρ τῶν πληγέντων τοῦ Ἀνα-
τολικοῦ Πακιστάν δρχ. 526.
35) Τὸ Δημ. Σχολ. Νησελίου Βε-
ροίας, εἰς ἄπορον μαθητὴν ἐν ζευ-
γος ὑποδημάτων. 36) Τὸ Δημ.
Σχολ. Ν. Ἀγχιάλου Μαγνησίας,
45 δέματα εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας,
δύο δέματα εἰς Δημ. Σχολ. Κοπά-
νης Ἰωαννίνων καὶ 300 αὐτὰ εἰς
Γηροκομεῖον Βόλου. 37) Τὸ Δημ.
Σχολ. Καρυᾶς Ἐλασσόνας, τροφίμα
εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τοῦ χωρίου,
σχολικὰ εἶδη εἰς ὀρεινὸν Σχολεῖον
Μουζακίου καὶ διάφορα δῶρα εἰς
ὀρφανὰ παιδιὰ. 38) Τὸ Δημ. Σχολ.
Ξηροκάμπου Ἱεραπέτρας, βοήθεια
εἰς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς, δέματα
με ἱματισμόν καὶ ξηροὺς καρποὺς
εἰς Δημ. Σχολ. Σκρᾶ Παιονίας,
Ἀγγίστρου Σιντικῆς καὶ Ἀμπε-
λακίων Λαρίσης. Προσφορά δῶρων
εἰς Γηροκομεῖον Ἀγ. Γεωργίου.
39) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἡρακλείου
Κρήτης, δέματα με εἶδη βοηθείας
εἰς Δημ. Σχολ. Γρανίτσας Εὐρυ-
τανίας. 40) Τὸ Γυμν. Θηλ. Ἀργο-

στολίου, διάφορα δῶρα εἰς Ὀρφα-
νοτροφεῖον καὶ Πτωχοκομεῖον Ἀρ-
γοστολίου. 41) Τὸ Γυμν. Κερα-
μείων Κεφαλληνίας, προσφορά δῶ-
ρων εἰς Ὀρφανοτροφεῖον Ἀργο-
στολίου. 42) Τὸ 4ον Δημ. Σχολ.
Ν. Ἰωνίας Ἀθηνῶν, 574 κυτὰ
ὑπὲρ τῶν πλημυροπαθῶν τοῦ Ἀνα-
τολικοῦ Πακιστάν. Τρόφιμα εἰς
«Στέγην τοῦ Παιδιοῦ» Ν. Ἰωνίας.
Εἰς Δημ. Σχολ. Μαυροπούλου Πω-
γωνίου 11 χαρ)τια με εἶδη βο-
θείας καὶ εἰς ἄπορον οἰκογενεῖαν
ἐν δέμα βοηθείας. 43) Τὸ 1ον
Δημημοτικὸν Σχολεῖον Ν. Φα-
λήρου Ἀθηνῶν, 36 δέματα με εἶ-
δη βοηθείας δι' ἐνδεεῖς μαθητὰς
Σχολείων τῆς ὑπαίθρου, μέσῳ τοῦ
Συλλόγου «Οἱ Φίλοι τῶν Μαθητῶν
τοῦ Χωριοῦ». 44) Τὸ Δημ. Σχολ.
Μεγάρης Ἀρτης, 60 αὐτὰ εἰς
Νοσ)μεῖον Ἀρτης. 45) Τὸ Δημ.
Σχολ. Ἀντιρρίου Ναυπακτίας, εἰς
Ἰδρυμα Κωφαλάων Θηλέων πο-
σότητα αὐγῶν. Εἰς Ἀσυλὸν Ἀνιά-
των ἐν δέμα καὶ εἰς Δημ. Σχολ.
Κρικέλλου Εὐρυτανίας 3 δέματα
βοηθείας. 46) Τὸ Γυμν. Θηλ. Σά-
μου, γλυκὰ, τροφίμα καὶ χρήματα
εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τῆς πόλεως,
πασχαλινὰ τσουρέκια καὶ κόκκινα
αὐτὰ εἰς Στρατιωτικὸν Φυλάκιον
Σάμου καὶ τροφίμα καὶ γλυκίσματα
εἰς τὸ Δημόσιον Γηροκομεῖον. 47)
Τὸ Ἑλλην. Δημ. Σχολ. τῆς πόλεως
Λούντιβισχάφεν Δυτ. Γερμανίας,
1 δέμα με γραφ. ὕλην εἰς τὸ Δημ.
Σχολ. Χρυσοβίτης Ζαγορίου. 47α)
Τὸ Δημ. Σχολ. Πετροκεφαλίου Γόρ-
τυνος Κρήτης, φροῦτα, αὐτὰ καὶ
γλυκίσματα εἰς Γηροκομεῖον Ἀγίων
Δέκα. 48) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀργο-
λικοῦ Ναυπλίας, 140 κιλὰ πορτο-
κάλια καὶ 125 αὐτὰ εἰς Γηροκομεῖον
Ναυπλίου. 49) Τὸ Δημ. Σχολ.
Παραλίας Πλατάνου Αἰγιαλείας, δέ-
ματα με εἶδη βοηθείας, εἰς ὀρει-
νὸν χωρίον Καλαβρύτων. 50) Τὸ
4ον Δημ. Σχολ. Πτολεμαΐδος, 120
δέματα με διάφορα εἶδη, εἰς τοὺς
ἀσθενεῖς τοῦ Γεν. Κρατ. Νοσ)μείου
Κοζάνης. 51) Τὸ Δημ. Σχολ. Σε-
βαστιανοῦ Ἐδέσσης, εἰς ἄπορφα-
νηθεῖσαν οἰκογενεῖαν τοῦ χωρίου
ἐν δέμα. 52) Τὸ Δημ. Σχολ. Ν.
Πλαγιαρίου Θεσ)νίκης, τροφίμα καὶ
λοιπὰ εἶδη βοηθείας, εἰς ἀπόρους
οἰκογενεῖας τοῦ χωρίου. 53) Τὸ Δημ.
Σχολ. Παμφίλων Λέσβου, διάφορα
δῶρα εἰς τοὺς τροφίμους τοῦ Ὀρφα-
νοτροφεῖου Μυτιλήνης καὶ εἶδη βο-

θείας εἰς ἐνδεεῖς μαθητὰς. 54) Τὸ
Δημ. Σχολ. Τεμενίων Χανίων Κρή-
της, ἐν δέμα βοηθείας εἰς Ὀρφανο-
τροφεῖον Χανίων. 55) Τὸ Δημ.
Σχολ. Περιγιαλίου Κορινθίας, διά-
φορα εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ.
Λίμνης Ἀρχαδίας. 56) Τὸ 1ον
Δημ. Σχολ. Πόρου Κεφαλληνίας, 8
κυτὰ γάλα ὑπὲρ τῶν πληγέντων
τοῦ Ἀνατ. Πακιστάν. 57) Τὸ Γυμν.
Ἀμοργοῦ, ὑποδήματα εἰς ἀπόρους
μαθητὰς τοῦ, ζεύγη ὑποδημάτων,
καὶ ἐν δέμα βοηθείας εἰς Δη-
μοτικὸν Σχολ. Δονούσης. 58) Τὸ
Δημοτικὸν Σχολεῖον Κ. Μπράλλου
Φθιώτιδος, δέματα με δῶρα διὰ
τοὺς Ἀκρίτας. 59) Ἡ Ἰδιω-
τικὴ Σχολὴ «Τσουμαρᾶ» Ν. Χαλ-
κιδόνας Ἀθηνῶν, 8 δέματα με
εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Σι-
τομένου Ἀγρινίου. 60) Ἡ οἰκο-
γένεια τῆς Κας Ἐλένης Κατσου-
λοῦ — Κολοκοτρώνη 38 Πειραιᾶ —
1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Γυμν.
Φιλιατῶν. 61) Ἡ Κα Κλειῶ Ζου-
ρούδη, κάτοικος Καλαμακίου Ἀθη-
νῶν, 1 δέμα με διάφορα εἶδη βο-
θείας, διὰ τὴν ἄπορον οἰκογενεῖαν
τῆς Ἰουλίας χήρας Γεροδήμου, εἰς
τὸ χωρίον Πετρώνας Βάλτου. 62)
Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἀργους, ἐ-
ντυσεν δύο ἀπόρους μαθητριάς τῆς
Γ' τάξεως.

*

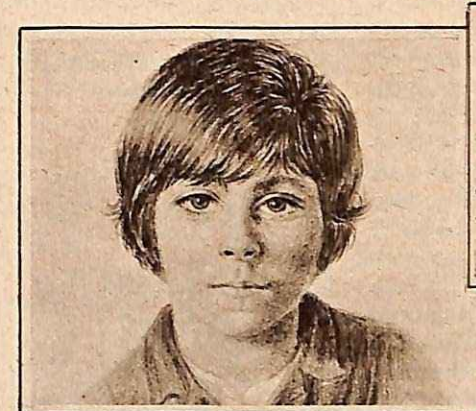
ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ (Μ ε σ φ ἡ μ ὦ ν)

1) Τὸ Β' Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν
εἰς Δημ. Σχολ. Μαυροπούλου Δω-
δώνης, δρχ. 1.000. 2) Τὸ Δημ.
Σχολ. Καλοῦ Χωρίου Πεδιάδος Κρή-
της, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν.
δρχ. 200. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Αἰάνης
Κοζάνης, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ
Ε.Ε.Σ.Ν. δρχ. 100. 4) Τὸ Δημ.
Σχολ. Πραγματευτῆς Κυνουρίας, εἰς
Οἶκον Τυφλῶν Καλλιθέας δρχ. 135.
5) Τὸ Ἑλλην. Δημ. Σχολ. τῆς
πόλεως Μπέρργινεστατ τῆς Δυτ. Γερ-
μανίας, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν.
(μάρκα 95), δρχ. 760. 6) Τὸ Δημ.
Σχολ. Τζιτζιφέ Χανίων, ὑπὲρ τῶν

σεισμοπλήκτων Τουρκίας δρχ. 100.
7) Τὸ Δημ. Σχολ. Καρτερίου Κο-
ρινθίας ὑπὲρ τῶν πληγέντων τοῦ
Ἀνατ. Πακιστάν, δρχ. 200. 8)
Τὸ Γυμν. Δικαίων Ὀρεστιάδος,
ὑπὲρ τοῦ Βρεφοκομείου Θεσσαλο-
νίκης δρχ. 2.165. 9) Τὸ 2ον Δημ.
Σχολ. Ξυλοκάστρου Κορινθίας, διὰ

τὴν ἄπορον μαθητριά Κ. Ντούρου
τοῦ Δημ. Σχολ. Μορφίου Παρα-
μυθίας δρχ. 1.850. 10) Τὸ Δημ.
Σχολ. Καλυβίων Ἐλασσόνας, ὑπὲρ
τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. δρχ. 50.
11) Τὸ Ἰδιωτ. Λύκειον Κ. Σταυ-
ριανοῦ Πειραιῶς, ὑπὲρ τοῦ ἔργου
τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. δρχ. 1.124.

ΤΟ ΧΟΜΠΥ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ θὰ ἀλλάξη τὴ ζωὴ σας

Ἐνα θαυμάσιο
προσωπογραφικὸ σχέδιο.
Ἐγινε με μολύβι ἀπὸ
τὴν νεαρὴ μαθήτριά
τῆς ABC, τῆς ἀνωτέρω
φωτογραφίας.

Μάθετε νὰ σχεδιάσετε ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἡ Σχολὴ ABC τοῦ Παρισίου ἔχει ἐπινοήσει καὶ τελειοποιήσει
μιὰ διδασκαλία προσωπικῆ. Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῆς σχολῆς
θὰ σᾶς παρακολουθῇ ἀτομικὰ καὶ θὰ σᾶς συμβουλευθῇ σὲ ὅλη
τὴ διάρκεια τῆς σπουδῆς σας καὶ θὰ σᾶς ἐπιστρέφῃ τὰ σχέδιά σας
διορθωμένα καὶ σχολιασμένα.
Μὲ ἀλληλογραφία πὺ ἀμέσως θὰ πάρῃ τὸν φιλικὸ ὁ καθηγητὴς σας
θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀνακαλύψετε βαθμιαία στὸν ἑαυτὸ σας θυ-
σαυροὺς δημιουργικῆς ικανότητος. Θὰ ἀσχολῆσθε στὶς ὥρες ποὺ
θέλετε σῆς, ἀνάλογα με τὶς δυνατότητές σας, με ποικιλία τευχῶν
διδασκαλίας, με πλοῦσια εἰκονογράφησι καὶ πάντοτε με τὴ βοήθεια
τῆς ἀπέραντης πείρας μας.
Σὲ μερικὸς μῆνες θὰ ἔχετε καὶ τὴν πρακτικὴ σας κατάρτισι σὲ
κλάδους δυναμικοὺς τῆς σύγχρονης ἐφαρμοσμένης τέχνης : Στὴ
διακοσμητικὴ, τὴ διαφήμισι, τὸ σχέδιο μόδας, τὴν εἰκονογράφησι κλπ.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Στείλτε μας ἀμέσως ὄνομα, διεύθυνσι κλπ., ὅπως τὸ κατωτέρω
ὑπόδειγμα, ἐσφαιλίζοντες δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα, γιὰ ἐξόδα
ἀποστολῆς. Θὰ λάβετε χωρὶς ὑποχρέωσι σας, τὸ πλοῦσια εἰκο-
νογραφημένο 16/σέλιδο ἀναλυτικὸ τευχὸς τοῦ συστήματος ABC
γιὰ σχέδιο-ζωγραφικὴ με κάθε πληροφορία.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

(ΤΗΛ.)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἢ ΑΣΧΟΛΙΑ

ΣΧΟΛΗ ABC - ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ : ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΤΗΛ. 617.611 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΤΣΙΜΙΣΚΗ 68 ΤΗΛ. 32.370

ΕΝΑΣ ΓΑΤΟΣ ΠΕΝΤΑΚΛΑΘΑΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ ξεχάσατε ὅπως κι ἐγὼ καθὼς βλέπετε δὲν σὰς ξεχάσα. Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς συστηθῶ καὶ πάλι. Εἶμαι ὁ γάτος ποὺ σὰς εἶχα γράψει μὴ ἄλλη φορά, ἂν θυμᾶστε, γιὰ νὰ σὰς πῶ πόσα σοβαρὰ παράπονα ἔχω μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους. Δὲ λέω βέβαια μὲ ὅλους! Ἀ! ὄχι! Σέρω καλὰ πὼς ἓνας γάτος ὅταν ζῇ ὁλομόναχος δὲν εἶναι ποτὲ βέβαιος ἂν θὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν κοιλιά γεμάτη. Ἐπειτα, τώρα τὸν χειμῶνα τὰ σπίτια ἔχουν τέτοια γλυκεῖα ζεστασιά, ποὺ εὐφραίνεται ἡ καρδιά σου κι ἂς βρέχῃ ἔξω μὲ τὸ τουλούμι. Δὲν εἶπα λοιπὸν πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί. Ἀλλὰ τί τὰ θέτε; Παραζηροῦν ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ καλὴ μας πρᾶξι. Νά, πάλι τι ἔπαθα προχθές: Στὸ σπίτι ὅπου μένω ἔχουν δυὸ παιδιὰ, τὴ Λιλίκα καὶ τὸν Τάκη. Ὅταν εἶναι καὶ τὰ δυὸ στὸ σπίτι παίζουν πάνω στὸ τραπέζι μὲ μιὰ μπαλίσσα μικρὴ κ' ἐλαφριά ποὺ πετοῦν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Δὲν ξέρω καλὰ ἂν τὸ παιχνίδι αὐτὸ τὸ λένε πον-πὸν ἢ πιν-πιν. Μὰ στὸ κάτω - κάτω ἡ ὀνομασία του δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Ὅταν ἡ Λιλίκα λείπει, — ξεχάσα νὰ σὰς πῶ πὼς κάθε πρωὶ φεύγει φορτωμένη βιβλία — ὁ Τάκης μὲ φωνάζει καὶ παίζουμε μὲ τὸ τοπάκι αὐτὸ στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Μοῦ τὸ πετᾷ, τοῦ τὸ πετῶ. Καὶ διασκεδάζουμε, ὁμορφα. Πρέπει ἀκόμα νὰ σὰς πῶ πὼς ἐγὼ ποτὲ δὲν χάνω. Σβέλτος καὶ γοργὸς σὰν ἀστραπὴ καθὼς εἶμαι, ἀμέσως προφταίνω τὴ μπαλίσσα. Ὁ Τάκης βέβαια εἶναι δυνατότερός μου, τὴν πετᾷ πιὸ μακριά. Μὰ δὲν εἶναι εὐκίνητος νὰ τὴν προλάβῃ, κ' ἔτσι συχνὰ χάνει. Ἀς μὴν πολυλογῶ ὅμως κι ἂς σὰς πῶ τι ἔγινε προχθές γιὰ νὰ κρίνετε οἱ ἴδιοι ἂν ἔχω δίκιο νὰ παραπονιέμαι. Εἶχε βρέξει ἀποβραδὶς. Ἡ αὐλὴ ἦταν ὅλο λάσπες. Ἐγὼ προτιμοῦσα τὴ ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ ὅταν μὲ φώναξε ὁ Τάκης γιὰ παιχνίδι, δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μὴν πάω. Βγήκαμε λοιπὸν στὴν αὐλὴ. Ἡ μπαλίσσα ὅμως δὲν κυλοῦσε ὁμορφα στὸ βρεγμένο χῶμα. Χρειαζόταν δύναμι. Ὁ Τάκης νεύρισε καὶ πέταξε τὸ τοπάκι μὲ τόση φόρα, ὥστε πῆγε κ' ἔπεσε σὲ μιὰ λακκούβα μὲ λάσπες, κάτω ἀπὸ τὰ γεράνια τῆς αὐλῆς. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Νὰ τ' ἀφήσω ἐκεῖ; Νὰ κόψω τὸ παιχνίδι; Πῆγα. Ἦρθα γύρω - γύρω, καὶ τέλος μὲ προσοχὴ πολλὴ βουτώντας δυὸ δάχτυλα στὴς λάσπες, μπόρεσα καὶ τράβηξα μὲ τὸ πόδι μου τὸ μπαλάκι. Μπράβο! Μπράβο, ξεφώνησε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Τάκης βλέ-

ποντας τὴ δεξιότητά μου. Τὴν ἴδια στιγμή πρόβαλε ἡ μητέρα του κι ἄρχισε μὲ τὴ σειρά της νὰ φωνάζει. Δὲν ἐπαινοῦσε ἐμένα. Μάλωνε τὸ γιὸ της, γιὰ τὴ βγῆκε νὰ παῖξῃ μέσα στὴς λάσπες. Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν τράβηξε μέσα, κ' ἐνῶ ἐκεῖνος γρίνιαζε ἄρχισε νὰ τοῦ σκουπίζει τὰ παπούτσια ποὺ εἶχαν λασπωθῇ.

Ἐγὼ τοὺς ἀκολουθῶ, καὶ τινάζοντας τὰ ποδαράκια μου περιμένα νὰ δῶ πὼς θὰ καθάριζαν κ' ἐμένα. Γιατί, περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὼς γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ μπαλίσσα εἶχα καταλερωθῇ. Τὰ πόδια μου κ' ἡ κοιλιά μου ἦταν βουτηγμένα στὴ λάσπη.

Μόνον ἡ ράχη μου κ' ἡ οὐρά μου ἀπόμειναν καθαρές.

Ξέρετε πὼς ἐμεῖς οἱ γάτες ἀγαποῦμε πολὺ τὴν πᾶστρα. Δέκα φορές τὴν ἡμέρα νιβόμαστε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν συμπαθοῦμε τὸ νερό. Ἐχομε ὅμως τὴ γλῶσσα μας, ποὺ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ καλὺτερο σφουγγάρι. Πὼς λοιπὸν τώρα θ' ἀπόμεινε ἔτσι λερωμένος; Περιμένα λοιπὸν πὼς ἡ μητέρα τοῦ Τάκη, ἀφοῦ καθάριζε τὸ γιὸ της θὰ σκουπίζει καὶ μένα μ' ἓνα στεγνὸ πανί γιὰ τὴ ὑγρασία εἶχε διαπεράσει πιὰ τὴ γούνα μου. Ἐκεῖνη ὅμως, φίλοι μου, μόλις πᾶστρεψε τὸ παιδί της ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιά! Τί νὰ κάνω τότε; Νὰ καθάρισω μὲ τὴ γλῶσσα μου ὅλες ἐκεῖνες τὴς λάσπες; Ἀδύνατον. Κ' ἔπειτα τὸ κρύο νερὸ μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ σκουπιστῶ καλὰ - καλὰ μὲ κάτι στεγνὸ. Κοίταξα γύρω μου, καὶ γιὰ καλὴ μου τύχη εἶδα ἓνα ρῶζ μαλακὸ ὑφάσμα πολὺ κατάλληλο γιὰ τέτοια δουλειά. Πῆδησε πάνω σ' αὐτό, τυλίχτηκα, τρίψτηκα καλὰ κ' ἔτσι σὲ λίγο οὔτε ἔχνος λάσπης δὲν ἀπόμεινε πάνω μου. Κ' ἐνῶ ἐξακολουθοῦσα νὰ καθαρίζομαι τυλιγμένη μὲ τὸ ρῶζ πανί, νὰ κ' ἔρχεται πάλι ἡ κυρία. Ἀντί ὅμως νὰ μ' ἐπαινέση

γιὰ τὴν ἡμέρα μου, καὶ παράπονα φρόντισα νὰ καθαριστῶ, καὶ μάλιστα χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός, ἔβαλε πάλι τὴς φωνῆς κι ἄρχισε νὰ μὲ βρίζει.

—Βρωμόγατο! Ἐλεεινέ!

Ὁρμησε κατεπάνω μου κι ἂν δὲν πρόφταναν νὰ σκαρφαλώσω σ' ἓνα ντουλάπι, σίγουρα θάτρωγα ξύλο τῆς χρονιάς μου καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ξέρω τὴν αἰτία. Τὸ ἄδικο μ' ἐπινε.

—Νιάρ - νιάρ. Νιάρ - νιάρ, τῆς φώναξα ἀπὸ τὸ καταφύγιό μου. Μὲ λὲς βρωμόγατο, ἐπειδὴ καθάριστήκα; Δὲν βλέπεις πὼς δίνω ἔτσι τὸ καλὸ παραδειγμα σ' ὅσα παιδιὰ δὲν θέλουν νὰ πλυθοῦν καὶ σκούζουν ὅταν ἡ μάνα τοῖς τὰ λούζῃ;

Αὐτὰ τῆς εἶπα μ' ἐκεῖνα τὰ νιάρ - νιάρ, γιὰ τὴν ἐμεῖς οἱ γάτες μὲ λίγα λόγια λέμε πολλά. Μὰ ἐκεῖνη ὅλο ξεφώνιζε:

—Πάει ἡ ρῶζ μεταξωτὴ μπλούζα μου. Αὐτὸ τὸ βρωμόγατο τὰ φταίει! Αὐτὸ σκουπίστηκε πάνω της.

Δὲν ξέρω τί ἐνοῦσε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ —μ' ἂν ἐκεῖνο τὸ πανί τὸ χρειαζότανε, γιὰ τὴν ἄφησε ἐκεῖ πεταμένο; Μὰ τὴν οὐρὰ τῆς μάνας μου, δὲν καταλαβαίνω πὼς σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι. Καθαρίζομαστε καὶ μᾶς λένε βρωμιάρες! Λένε πὼς ἓνα ὑφάσμα εἶναι σπουδαῖο καὶ τ' ἀφήνουν πεταμένο! Πάντως ἂν ἦστε δίκαιοι θὰ ὁμολογήσετε πὼς ἡ μητέρα τοῦ Τάκη δὲν εἶχε δίκιο. Ἡ πᾶστρα εἶναι μισὴ ἄρχοντις — ὅλες οἱ γάτες μὲ ἀνατροφή τὸ ξέρουμε. Γιατί λοιπὸν μὲ ἔβριζε ἡ κυρία ἀντὶ νὰ μὲ ἐπαινέσῃ; Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ τὰ συζητοῦμε, ... Ἀλλή φορά πάλι θὰ σὰς πῶ περισσότερα γιὰ νὰ μάθετε νὰ μὴ μᾶς ἀδικεῖτε.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ
ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΟΤΙ :

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὰ ταχύτερον: τὸ Γενικὸν Δελτίον ἔγγραφης τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ αἱ καταστάσεις ἔγγραφης Ἐρυθροσταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰὶ φυλλαδίων Περιοδικοῦ γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός· δηλ. τέτταρτος Φεβρουαρίου θὰ γίνονται δεκτὰ μέχρι τέλους Μαρτίου.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως: «ἘΛΛΗΝΙΚὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1.

4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς σύντομον περιλήψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν, διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιοδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώνωμεν σχετικῶς τὴν Γενεήν.

5) Αἱ ἀποστελλόμεναι πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι νὰ ἀπεικονίζουσιν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατικώτεραι, ὥστε ἡ ἐπεξήγησις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττὴ καὶ τὰ πρόσωπα νὰ φαίνωνται τελείως ἀπερροφημένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ὁ Μάρτιος εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ ἀρχίζουν νὰ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴς θερμῆς χώρας στὴν πραγματικὴ τους πατρίδα, τὴς χώρας τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου, στὴς ὁποῖες περιλαμβάνεται καὶ ἡ δική μας πατρίδα. Ὅσοι ἔχουν τὴν καλὴ τύχη νὰ ζοῦν στὰ χωριά καὶ νὰ βρίσκωνται συχνὰ ἔξω στὴν ἐλεύθερὴ φύσιν, θὰ δοκιμάσουν καὶ πάλι τὴ χαρὰ, ποὺ αἰσθανόμαστε ὅλοι μας, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ξαναβλέπομε ἀγαπημένα μας πλάσματα. Κάποιο ζευγάρι χελιδονίων θὰ ξαναχτίσῃ τὴ φωλιά του στὸ γείσωμα τοῦ παραθύρου μας ἢ κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ ἴσως μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων τοῦ γειτονικοῦ κήπου θὰ ἀκουστῇ πάλι τὸ τραγούδι τοῦ ἀηδονιοῦ. Χαρὲς ἀθῶες, ποὺ δύσκολα δοκιμάζουν οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων πόλεων.

Ἀν ὅμως τύχη καὶ βρεθοῦμε καὶ μεῖς στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν φτερωτῶν φίλων μας, δὲν ἀποκλείεται νὰ δοκιμάσουμε καὶ κάποια βαθεῖα λύπη. Ἀν ἀνοίξουμε συζητήσι μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς γέροντες τοῦ χωριοῦ, θὰ τὸν ἀκούσουμε νὰ ἐκφράζῃ, μὲ τὴν πίκρα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο καὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ἓνα πικρὸ παράπονο. Τὰ πουλιὰ — θὰ μᾶς πῇ — εἶναι σήμερα πολὺ λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἦταν παλαιότερα. Καὶ χρόνον μὲ τὸ χρόνο — θὰ προσέθεσιν — λιγοστεύουν. Καὶ θὰ μᾶς βεβαιώσῃ ἀκόμη, ὅτι πουλιὰ ποὺ ἀφθονοῦσαν ἄλλοτε στὸν τόπο, σήμερα ἔχουν χρόνια νὰ φανοῦν ἐκεῖ, ὥστε μόνο οἱ παλαιότεροι τὰ γνωρίζουν.

Δυστυχῶς δὲν εἶναι ὑπερβολὴ τὰ ὅσα θὰ ἀκούσουμε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συνομιλητῆ μας. Καὶ ὄχι μόνον πολλὰ εἶδη πουλιῶν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ζωικὰ εἶδη γίνονται ὅλο καὶ πιὸ σπάνια, ὥστε, ὅπως λένε οἱ φυσιοδίφες, δὲν εἶναι μακριὰ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐξαφανισθοῦν ὁλότελα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ πλανῆτῆ μας. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅσοι θέλουν νὰ γνωρίσουν τὰ εἶδη αὐτὰ θὰ καταφύγουν ἢ στὴς εἰκόνες τῶν βιβλίων ἢ στὰ μουσεῖα, ὅπου θὰ διατηροῦνται ταριχευμένα. Ζωντανὰ δὲν θὰ

ὑπάρχουν ἐπάνω στὴ γῆ οὔτε γιὰ δείγμα, ποὺ λέει ὁ λόγος!

Υπεύθυνος γιὰ τὴν καταστροφὴ αὐτὴ τῶν φτερωτῶν εὐεργετῶν μας εἶναι δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος. Πρῶτα - πρῶτα ἑκατομμύρια πουλιὰ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον πέφτουν κάθε χρόνο θύματα τῶν κυνηγῶν. Εἶναι ὅμως πολλὲς φορές περισσότερα ἔκείνα ποὺ πιάνονται μὲ ἔξοβες, μὲ δίχτυα, μὲ δόκανα, μὲ ἀγκίστρια καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους τρόπους, γιὰ νὰ ἐκαιοπονηθῇ ἔτσι ἡ κυνηγετικὴ μαγία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ λαίμαργία του. Καὶ μάλιστα μὲ τοὺς τρόπους αὐτοὺς πιάνονται κυρίως τὰ μικρὰ πουλάκια, ἐκεῖνα ἀκριβῶς ποὺ εἶναι τὰ πιὸ ὠφέλιμα γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ τὸ καθένα δὲν γίνεται οὔτε μιὰ μπουκιά.

Βλέποντας τὴν καταστροφὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία στὸ τέλος ἐξημίανε τὸν ἄνθρωπον, τὰ διάφορα κράτη ἐθέσπισαν νόμους καὶ μάλιστα αὐστηροὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἀπαγόρευαν τελικῶς τὴν κυνήγι διαφόρων ὠφελίμων πουλιῶν καὶ τὸν περιώρισαν γιὰ ἄλλα σὲ ὠρισμένη μονάχα ἐποχὴ μόνον κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ μόνον μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο. Ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἀπαγορεύονται. Ἐτσι περιορίζεται κάπως τὸ κακὸ. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐδημιούργησαν νέες συνθήκες καὶ καταστάσεις, ποὺ γίνονται αἰτία νὰ ἐξολοθρευθῶνται κάθε χρόνο χιλιάδες πουλιὰ, χωρὶς πιά νὰ τὸ θέλῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ καὶ διαφορετικὰ. Σὲ πολλὰ μέρη ὁ ἄνθρωπος ἀποξηραίνει λίμνες καὶ βάλτους γιὰ νὰ δημιουργήσῃ καλλιεργήσιμες ἐκτάσεις γιὰ τὴν αὐξησὶ τῆς παραγωγῆς τροφίμων καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐλονοσίας καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν. Οἱ λίμνες ὅμως αὐτὲς καὶ οἱ βάλτοι ἀποτελοῦν μέρη, ὅπου ἀφθονοῦν πολλὰ εἶδη ἀπὸ ὑδροβία πουλιὰ: πάπιες, νερόκοτες, πελαργοὶ καὶ τόσα ἄλλα. Ἐκεῖ εὕρισκαν τροφή, ἐκεῖ ἐχτιζαν τὴς φωλιές των, ἐκεῖ εὕρισκαν καταφύγιο σὲ ὥρα κινδύνου. Μὲ τὴν ἀποξήρανσιν τῶν λιμνῶν καὶ τῶν βάλτων ἐξαφανίζονται καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ ἀφθονοῦσαν ἄλλοτε ἐκεῖ.

Γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴς καλλιέργειές του ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ βλαβερὰ ἔντομα, τὰ διάφορα ἐπιβλαβῆ

ζῶα καὶ ἀπὸ τὰ ἀγριόχορτα, χρησιμοποιοῦν διάφορα δηλητήρια, τὰ ἐντομοκτόνα καὶ τὰ ζιζανιοκτόνα, μαζὶ ὅμως μὲ τὴς κάμπιες καὶ τοὺς ἀρουραίους καὶ ἄλλα βλαβερὰ ζῷα, πεθαίνουν δηλητηριασμένα καὶ πολλὰς χιλιάδες πουλιῶν, ποὺ τρέφονται ἀπ' αὐτά. Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες ἔκαναν σχετικὲς ἐρευνες καὶ οἱ διαπιστώσεις τοὺς ἦταν τρομακτικῆς. Τὸ 1961 στὴν περιοχὴ ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ τῆς Ἀγγλίας ἔγινε ψεκασμὸς μὲ ἀεροπλάνο. Σὲ διάστημα δύο μηνῶν οἱ φυσιοδίφες ἐμέτρησαν στὴ μικρὴ ἐκτείνῃ περιοχὴ τὰ πτώματα 4000 πουλιῶν, ποὺ εἶχαν ψοφῇ δηλητηριασμένα. Ἀνάλογες παρατηρήσεις ἔγιναν καὶ σὲ ἄλλες χώρας καὶ παντοῦ ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ καταστροφὴ τῶν πουλιῶν ἀπὸ τὰ ἐντομοκτόνα εἶναι τρομακτικὴ.

Στὸν κόσμον ὁλόκληρον κυκλοφοροῦν ἑκατομμύρια αὐτοκίνητα. Καὶ ὅπως ἔχομε τὰ θύματα τῶν αὐτοκινήτων δυστυχῶν εἶναι κα-θημερινῶς πολυάριθμα. Θύματα ὅμως τῶν αὐτοκινήτων πέφτουν καθημερινῶς καὶ χιλιάδες πουλιὰ. Μᾶς φαίνεται ἴσως παράξενο, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἀλήθεια: Οἱ εἰδικοί ὑπολογίζουν ὅτι μονάχα στὴ Γαλλία σκοτώνονται κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα 2.000.000 πουλιὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπῃ 25.000.000! Τὸ ηλεκτρικὸ ρεῦμα εἶναι σήμερα ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς τὸ ρεῦμα μεταφέρεται σὲ τεράστιες ἀποστάσεις μὲ τὰ ηλεκτροφόρα σύρματα, ποὺ στηρίζονται ἐπάνω σὲ σιδερένιες κολώνες. Οἱ κολώνες αὐτὲς γίνονται παγίδες θανάτου γιὰ χιλιάδες πουλιὰ καὶ ἰδίως τὰ νυκτόβια. Μέσα στὸ σκοτάδι, καθὼς πετοῦν μὲ ταχύτητα, χτυποῦν ἐπάνω στὰ σίδερα καὶ σκοτώνονται. Κάτι ἀνάλογο γίνεται καὶ στοὺς φάρους. Κατὰ τὴς ἀποδημιῆς των τὰ πουλιὰ, ἰδίως ὅταν ἡ νύχτα εἶναι συννεφιασμένη καὶ σκοτεινὴ, χιλιάδες φτερωτοὶ ταξιδιώτες, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ φῶς των, χτυποῦν ἐπάνω στοὺς τοίχους των καὶ σκοτώνονται.

Ἴσως θὰ μπορούσε νὰ νομισθῇ καλὴ, ὅτι τὰ θαλασσοπούλια δὲν διατρέχουν τέτοιους κινδύνους. Στὴ θάλασσα καὶ τὰ ἐρμηνοῦσια καὶ τὴς ἀποκρημνισ ἀκτές, ὅπου συνήθως ζοῦν, οὔτε κυνηγοὶ πηγαίνουν, οὔτε αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν, οὔτε κολώνες ὑπάρχουν. Καὶ ὅμως! χιλιά-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεεις
Help to the needy

Ε.Σ.Ν. Λυκείου «Ελληνισμός» Κ. Σταυριανού
Πειραιώς
Juniors Private School «Hellenismos»
of K. Stavrianou Piraeus

Ε.Σ.Ν. 26ου Δημ. Σχ. 'Αθηνών
Juniors of 26th Elem. School Athens

Ε.Σ.Ν. 69ου Δημ. Σχ. 'Αθηνών
Juniors of 69th Elem. School Athens

Ε.Σ.Ν. 2ου Γυμν. Θηλ. Πειραιώς
Juniors of 2nd High School for Girls Piraeus

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχ. Μαρκοπούλου
Juniors of 1st Elem. School Markopulon Attica

Ε.Σ.Ν. Οίκον. Γυμν. 'Ηρακλείου
Juniors of Finan. High School Herakleion Krete

Ε.Σ.Ν. 25ου Δημ. Σχ. 'Ηρακλείου Κρήτης
Juniors of 25th Elem. School Heraklion Krete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Βραχατίου Κορινθίας
Juniors of Elem. School Vrachati Korinthos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Ναούσης 'Ημαθίας
Juniors of Elem. School Naoussa Emathian

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχ. Λεπτοκαρυάς Πιερίας
Juniors of 1st Elem. School Leptocarya Pierin

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητάς και σχολεία
Health in the Home

ΕΣΝ Β' Δημ. Σχολ. 'Αμμοτόπου 'Αρτης
Juniors of Elem. School "B" Ammotopos Arta

Ε.Σ.Ν. Γυμν. 'Αμυνταίου
Juniors of High School Amynteon

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κρυόβρυσης Ελασσόνας
Juniors of Elem. School Kryovrysse Elasson

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Ανθηρού Μουζακίου
Juniors of Elem. School Antheron Mouzaki

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μοσχοποτάμου Πιερίας
Juniors of Elem. School Moschopotamos Pieria

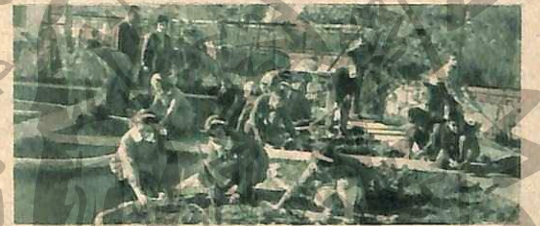
Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. 'Αργιλλοχωρίου Μαγνησίας
Juniors of Elem. School Argillochori Magnesia

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κυριακοχωρίου Φθιώτιδος
Juniors of Elem. School Cyriacochori Fthiotis

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Γρανίτσας Εύρυτανίας
Juniors of Elem. School Granitsa Evrytania

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μουλκίου Σικυωνίας
Juniors of Elem. School Mulki Sikyon

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ξυροχωρίου Ολυμπίας
Juniors of Elem. School Xyrochorion Olympia

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Ο Δημητράκης άκουσε μιὰ μέρα τὸ θεῖο του, — ἕναν πολὺ παράξενο ἄνθρωπο — νὰ συζητῇ ζωνρὰ μὲ τὸν καθηγητὴ του γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Ὁμήρου.

Ὁ καθηγητὴς, φυσικά, ὑποστήριζε πὼς ὁ Ὁμηρος εἶν' ἕνας μεγάλος ποιητὴς, ὁ μεγαλύτερος ἴσως τοῦ κόσμου.

Ὁ θεῖος τοῦ Δημητράκη ἰσχυριζόταν ἀπεναντίας, πὼς ὁ Ὁμηρος δὲν ἦταν παρὰ «λίγη ἱστορία καὶ πολλὴ μυθολογία». Κι ὅταν ὁ καθηγητὴς, θυμωμένος λιγάκι, τοῦ εἶπε ποῦ τὸ εἶδε αὐτὸ γραμμένο, ὁ θεῖος ἀποκρίθηκε.

— Εἶναι ἡ γνώμη μου.

— Πολὺ καλὰ, ἔκαμε τότε ὁ καθηγητὴς σὰ νικημένος. Κάθε γνώμη σεβαστὴ.

Αὐτὸ, φαίνεται, τὸ κομπόδεσε ὁ καλὸς μας Δημητράκης. Μιὰ μέρα συζητοῦσε μ' ἕνα συμμαθητὴ του, στὸ σπίτι του, ἂν ἦταν πολλοὶ ἢ λίγοι κάποιοι ἀπεργοὶ μαθηταί, ποῦ

εἶχαν ἰδῇ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

— Οὔτε πολλοὶ οὔτε λίγοι, ἔλεγε ὁ συμμαθητὴς του. Τριάντα δύο ἦταν. Δὲν τοὺς μετρήσαμε μαζί;

— Μὲ συγχωρεῖς! Ἐγὼ λέω πὼς δὲν ἦταν οὔτε δεκαπέντε, φώναξε ὁ Δημητράκης.

— Μ' ἀφοῦ τοὺς μέτρησες καὶ σύ, πὼς λὲς τώρα...

— Εἶναι ἡ γνώμη μου!

Εἶπε ὁ Δημητράκης καὶ περίμενε πιά νὰ ᾄδῃ τὸ φίλο του νὰ σκύβη λέγοντας «κάθε γνώμη σεβαστὴ...». Ἀλλὰ μὲ μεγάλῃ του ἐκπληξί εἶδε νὰ τὸν εἰρωνεύεται, λέγοντας σκασμένος ἀπὸ τὰ γέλια: «κοροϊδεύεις ἢ παλάδωσες;».

Ἐπὶ μύθιο

Ὁ καμμένος ὁ Δημητράκης δὲν ἤξερε πὼς σὲ ὅλα τὰ πράγματα δὲ χωρεῖ «γνώμη», καὶ πὼς ἡ γνώμη ἐκείνων ποὺ διαστρέφουν ἢ ἀρνούνται τὰ γεγονότα, δὲν εἶναι καθόλου σεβαστὴ.

ΘΡΥΨΑΛΑ

* Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ἐρείπια τρομάζουν. Μόνο τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπλήττουν.

* Ὅποιος διαβάξει ὅ,τι βιβλίο τοῦ τύχη, χωρὶς σύστημα καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τη χρησιμότητα τοῦ καθενός, μοιάζει μὲ τὴν ὑπηρετρία ἑνὸς φίλου μου, ποῦ ἔπινε ὅλα τὰ γιατρικὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὸν θεραπευτικὸ τους σκοπὸ.

* Ὅπως ἡ ἀσχόμια μιᾶς λέξεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἔννοια ποὺ τῆς δίνουμε κι ὅχι ἀπὸ τὰ συστατικά της, ἔτσι κ' ἡ ἀσχόμια ἑνὸς προσώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ὕφος του καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του.

* Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ὡς ἀντίδωρο ἀπὸ ἕνα ποῦ εὐεργέτησα, εἶναι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς εὐγνωμοσύνης του.

* Παρὰ νὰ σκέπτεται κανεὶς σὲ μιὰ γλώσσα καὶ νὰ γράφῃ σὲ ἄλλη, καλύτερα εἶναι νὰ μὴ σκέπτεται καθόλου.

* Οἱ ὀρθολογισταὶ κατέστρεψαν τὴν ποίησι, ἡ ὁποία θέλει θρύλους, θέλει μύθους, θέλει πίστιν.

* Ἡ γαρίδα μὲ τὸ ἕνα τῆς μάτι βλέπει δεξιὰ καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀριστερὰ καὶ τὸ ψάρι ἔρχεται ἀπ' ἐμπρὸς καὶ τὴν τρώγει.

* Ὅποιος παρατηρεῖ καὶ περπατεῖ ἴσια, κινδυνεύει ὀλιγώτερο.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΔΡΑ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἑδιμβούργου ἱδρυσεν ἔδραν Νοσηλευτικῆς τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ἡ Dr. Margaret Scott Wright, Διπλωματοῦχος Ἀδελφῇ ἡ ὁποία εἶναι Διευθύντρια τοῦ Τμήματος Νοσηλευτικῶν Σπουδῶν τοῦ ὡς ἂν Πανεπιστημίου. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἑ-

Ἡ κ. Σκῶτ - Ράιτ, πρώτη Καθηγήτρια τῆς Νοσηλευτικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἑδιμβούργου.

διμβούργου εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τὸ ὁποῖον ἱδρυσεν ἔδραν Νοσηλευτικῆς.

Ἡ ἀλλαγὴ εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἑθνικῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀναλάβουν αἱ Ἀδελφαὶ ἕναν πλέον ὑπεύθυνον ρόλον εἰς τὴν φροντίδα διὰ τὴν υγείαν, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παράγοντας ποὺ ὑπηγόρευσαν τὴν δημιουργίαν τῆς ἔδρας αὐτῆς.

Αἱ Πανεπιστημιακαὶ ἀρχαὶ ἐδήλωσαν ὅτι αἱ ἐξελίξεις εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν Τεχνολογίαν ἀπαιτοῦν ὅπως ὀρισμέναι Ἀδελφαὶ τῶν ἀπαραιτήτως μιᾶς εὐρυτέρας καὶ βαθυτέρας γνώσεως τῶν Βιολογικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν διὰ τὴν καλυτέραν κατάρτισιν τῶν εἰς τὸ Νοσηλευτικὸν Ἔργον.

ΤΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως: «Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», δόδος Λυκαβητοῦ 1, διότι ἄλλως δυσχεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΠΕΤΙΝΑΡΙ

Δυὸ πετεινάκια μάλωσαν, πιάστηκαν καὶ τὸ ἕνα νίκησε τὸ ἄλλο.

Τὸ νικημένο τρύπωνε κάτω ἀπὸ τὰ δωμάτια. Τὸ ἄλλο ἀνέβηκε στὴ στέγη, τίναξε τὶς φτεροῦγες του, τέντωσε τὸ λαιμὸ του καὶ, περήφανο γιὰ τὴ νίκη, φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμιν.

— Κουκουρίκου!

Ἐάφνον κατεβαίνει ἕνα ὄρνις, χυμᾶει ἀπάνω στὸ φωνακλᾶ καὶ τὸν τραβάει ψηλὰ γιὰ νὰ τὸν φάῃ.

Ἄς μὴν εἶναι πολὺ περήφανος ὁ νικητὴς, ὅταν ὑπάρχει πάντα κάποιος δυνατώτερός του, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ.

X.

ΕΞΙ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Προσπαθῆστε νὰ ταιριάζετε τὰ πιδ κάτω ὀνόματα εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀρχικά των διαβαζόμενα στὴ σειρά νὰ σᾶς δώσουν τὸ ὄνομα γνωστῆς μεγάλῃς περιοχῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἡρακλῆς, Ὀλγα, Νίκος, Στέλλα, Πάρις, Νίτσα, Ἀάμπρος, Σούλα, Πᾶνος, Οὐρανία, Ὀρφεὺς καὶ Ἐλένη.

Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
τῆς 6ης Δημοτικῆς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ «ΜΑΤΖΟΥΝΙ»

Ἐνας βασιλιάς τοῦ παλιοῦ καιροῦ εἶχε ἀφιερωθῇ στὴν μελέτη τῆς ἀληθείας. Μιὰ μέρα κάποιος ἀγύρτης τοῦ πῆγε ἕνα «ματζούνι» καὶ τὸν ἐβεβαίωσε πὼς ἂν τὸ πάρῃ θὰ γίνῃ ἀθάνατος. Τότε ὁ γιαντρός του, ποῦ βρέθηκε ἐκεῖ, ἀφοῦ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ πὼς ἐπρόκειτο γι' ἀπάτη, χωρὶς νὰ τὸ κατιρθώσῃ, ἄρπαξε τὸ ποτήρι μὲ τὸ «θαυματουργὸ» ποτὸ καὶ τὸ ἔπινε.

Ὁ βασιλιάς ἀγανάκτησε γιὰ τὴν πράξιν του καὶ τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο.

— Βασιλιά μου, εἰπ' ἐκεῖνος, ἂν αὐτὸ τὸ πράγμα μὲ κάνῃ ἀθάνατο,

δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσῃς. Κι ἂν ὅχι, τί κακὸ ἔκανα;

Αὐτὰ του τὰ λόγια κάνανε τὸν βασιλιά νὰ ξεθυμώσῃ ἀμέσως, νὰ θαυμάσῃ τὴ σοφίαν τοῦ γιαντροῦ του καὶ νὰ τὸν παينέψῃ.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μαθ. Γυμν. — Σάμος

*

Η ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑ

Ἦταν εἴκοσι χρόνων ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς (πατέρας) ὅταν πῆγε στὸ Παρίσι νὰ βρῇ δουλειά. Παρουσιάσθη, ἐφωδιασμένος μὲ συστατικά γράμματα, στὸν στρατηγὸ Φόϋ, κ' ἐκείνος τὸν ρώτησε ἂν ξέρῃ γεωμετρίαν, ἀρχαία ἑλληνικὰ κλπ. Ὁμολόγησε πὼς δὲν ἤξερε, κι ὁ στρατηγὸς τοῦ εἶπε πολὺ ψυχρὰ νὰ σημειώσῃ τὴν διεύθυνσί του, κι ἂν μπορέσῃ θὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ὁ Δουμάς ἔφυγε καταλυπημένος. «Δὲν ἀξίζω τίποτα», ἔλεγε ὁλοένα μέσα του. Λίγες μέρες ἀργότερα ὁμοῦ τὸν κάλεσε ὁ στρατηγὸς Φόϋ καὶ τοῦ εἶπε πὼς τοῦ βρῆκε θέσιν γραμματέως στὸν δούκα τῆς Αὐρηλίας Λουδοβίκο Φίλιππο μὲ μεγάλο μισθό. «Καὶ ξέρεις γιατί; τοῦ ἐξήγησε. Γιατὶ εἶσαι καλλιγράφος».

Ἔτσι, μὲ τὴν καλλιγραφία, ποῦ δὲ λογάριζε καθόλου, καὶ τὶς σπουδὲς του τέλειωσε ὁ Δουμάς καὶ τοὺς φτωχοὺς γονεῖς του ἐβοήθησε καὶ ἀργότερα, κατάρθρωσε ν' ἀναδειχθῇ καὶ νὰ κατακτήσῃ ἰδιαίτερη θέσιν ἀνάμεσα στοὺς συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας.

Ε. Γ. ΑΝΙΣΤΗΣ
Ἄργος

*

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα γυρεύει ἀπὸ τὴ μητέρα της μιὰ δραχμὴ γιὰ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς γυρεύει κι ἄλλη μιὰ δραχμὴ γιὰ τὴν ἴδια φτωχὴ.

— Μὰ γιατί, παιδί μου, νοιάζεσαι τόσο γι' αὐτή; τὴ ρωτᾷ ἡ μητέρα.

— Γιατὶ ψήνει ὠραία κάστανα, μαμά!

Ὁ Ἀγαθοῦλης μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ θεῖου μούσκεμα ἀπὸ τὴν βροχή.

— Πὼς ἔγινες ἔτσι, παιδί μου; Δὲν εἶχες ὀμπρέλλα; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος.

— Εἶχα, θεῖε μου, ἀλλὰ ξέρετε; Εἶναι καινούργια, καὶ δὲν τὴν ἐπῆρα μὲ τέτοιον καιρὸ γιὰ νὰ μὴ μοῦ βραχθῇ!

*

Σὲ μιὰ ἐπίσκεψιν ἡ μητέρα μαλώνει τὸν κανακάρη τῆς γιατί, παίρνοντας γλυκό, ἔχυσε πάνω του τὰ σιρόπια.

— Δὲν ἔμαθες ἀκόμη νὰ παίρνης γλυκό;

— Ὅχι, μαμά, δὲ μοῦκανες μάθημα. Μόλις θὰ πάμε στὸ σπίτι ν' ἀρχίσουμε τὸ μάθημα μὲ τὸ κυδώνι κι αὐριο μὲ τὴ φράουλα.

*

Ἡ μητέρα:

— Μὴν παραταίξεις τὸν παπαγάλο, Νίτσα μου. Θὰ φοβήσῃ.

Νίτσα:

— Τί λέτε, μαμά; Οἱ παπαγάλοι ζοῦν διακόσια χρόνια μᾶς εἶπε ἡ δασκάλα.

*

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμαι κάτι ποῦ σὰν τῶχεις δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ χάσῃς. Ἀλλὰ πάλι ἂν δὲν τῶχεις δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ τῶχεις. Καὶ ἂν τέλος τὸ κερδίσῃς τότε πλέον δὲν τὸ ἔχεις.

Τί εἶναι;

ΝΑΝ. ΛΩΡΗ

Ἐρυθροσταυρίτισσα — Βόλος

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτες μᾶς ποῦ στέλνουν χειρόγραφα γιὰ τὴ Στήλη Συνεργασίας, δὲν πρέπει νὰ γράφουν καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ, γιατί δυσκολεύουν τοὺς τυπογράφους. Διαβάζουμε μόνον τὰ κείμενα ποῦ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴ μιὰν ὄψιν.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Μέρος Β'

Είχε ήδη δυναμώσει το κύριο. Κλείστηκαν μέσα στο σπίτι του Γρανίτη με συντροφιά τον Άυρτον, που σε κάθε περίστασι φαινόταν χρήσιμος, αλλά πάντοτε ήτανε σιωπηλός και θλιμμένος. Τρόφιμα είχαν αφθονία, κι όταν έκανε λίγη καλωσύνη ο Σπίλετ κι ο Χάρμπερτ, αντίμα με τον Ζούπ και τον Τόπ κυνηγούσαν στ' άπέραντα έλη και σκότωναν άπειρα πουλιά.

Από τις άρχες Οκτωβρίου πρόβαλε ο ήλιος, κι άρχισαν να φυτρώνουν τα νέα φυλλώματα των δέντρων, των λουλουδιών, των λαχανικών, κ' η φύσις να λάμπη σ' όλη της τη δόξα. Στις 17 Οκτωβρίου ο Χάρμπερτ σκέφθηκε να φωτογραφίση τον κόλπο από το ένα ως το άλλο ακρωτήριο. Έτοποθέτησε το φακό σ' ένα παράθυρο, κι αφού έλαβε όλα του τα μέτρα για την επιτυχία, έπηρε μιά φωτογραφία.

Εξετάζοντάς την καλά, διέκρινε ένα μικρό σημείο που έστιγμάτιζε τη θάλασσα. «Όσο κι αν προσπάθησε να το εξαφανίση με τα πολλά πλυσίματα, δεν το κατώρθωσε. Ξεβίδωσε το τηλεσκόπιο, έβαλε το μεγάλο φακό του, και κοίταξε με προσοχή. Αυτό που είδε παρά λίγο να τον κάνη να ρίξη κάτω την πλάκα! Έτρεξε στο δωμάτιο που ήταν ο μηχανικός, τουδειξε την κηλίδα που ήτανε στην πλάκα. Αφού εξέτασε καλά το μικρό σημείο ο Κύρος Σμίθ, ώρμησε προς το παράθυρο. Έφερε στα μάτια του το τηλεσκόπιο, σταμάτησε στο σημείο που ξεχώριζε στο πέλαγος, κ' έπειτα, κατεβάζοντάς το, δεν είπε παρά μιά μόνον λέξη: «Πλοίο!». Πραγματικά, πέρα, αντίκρυ από το νησί όπου κατοικούσαν αυτοί που έπεσαν από το αερόστατο, ο Άυρτον κι ο... κύριος Ζούπ, ήταν ένα πλοίο!

Μέρος Γ'

1

Είχαν περάσει δυόμισυ χρόνια από τότε που βρέθηκαν στο έρημο εκείνο νησί, δίχως να επικοινωνήσουν με ξένον άνθρωπο, εκτός από τον Άυρον. Μά να, που στις 17 Οκτωβρίου φάνηκε από μακριά κάποιος ξένος. Το πλοίο φαινότανε πιά καθαρά. Θα έφθανε τάχα ως εκεί ή θα προχωρούσε στ' ανοιχτά; Παρακολουθούσαν με το τηλεσκόπιο τον πορεία του γεμάτοι αγωνία. Να δώσουν σημεία της παρουσίας τους ήταν αδύνατον. Αξαφνα ο Χάρμπερτ φώναξε: «μήπως είναι το «Ντυνκάν»;» Ο δημοσιογράφος έπρότεινε να καλέσουν άμέσως τον Άυρτον. Συμφωνήσανε κι οι άλλοι, και του τηλεφωνήσανε. «Τι θα κάνουμε αν το πλοίο ρίξη άγκυρα στο λιμάνι μας;» ρώτησε ο Πενκρόφ. «Θ' ανέβουμε στο πλοίο, άποκρίθηκε ο μηχανικός, κι αφού καταλάβουμε το άγνωστο στον κόσμο τουτο νησί επ' όνόματι των Ένωμένων Πολιτειών, θα κάνουμε επίσημη αναγγελία στην Κυβέρνησι, κι αν βρεθούν άνθρωποι να μάς ακολουθήσουν, θα επιτρέψουμε έδω για όριστικήν έγκατάστασι». Ένώ συ-

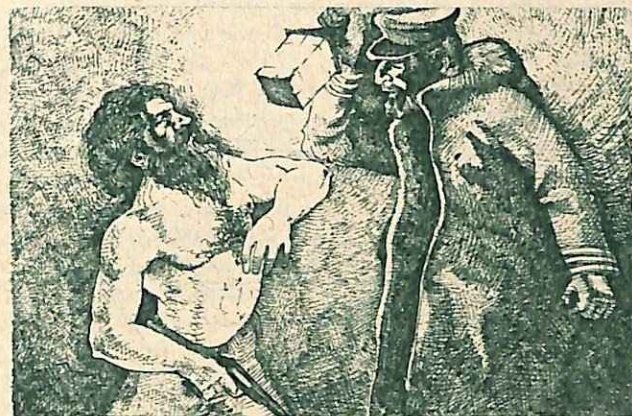
ζητούσαν διάφορες λεπτομέρειες, έφθασε ο Άυρτον. «Διατάξατε κύριοι» είπε. «Όταν έμαθε ότι φαίνεται, ένα πλοίο που δεν άποκλείεται να είναι το «Ντυνκάν» χλώμιασε...

Είχε άρχισει να νυχτώνη. Για να τους ιδούν από το πλοίο πήγανε στην παραλία κι άναψαν φωτιές. Το πλοίο πλησίαζε γοργά προς το μέρος τους. Είχε μιά μικρή σημαία, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν τα χρώματά της. Σε μιά στιγμή ο Άυρτον εφώνασε: «Είναι πειρατικό· έχει μαύρη σημαία!» Αναστατώθηκαν. Τ' ήθελε εκεί πέρα το πειρατικό; Μήπως το κρυμμένο τους νησί έμελλε να γίνη κρύπτη πραγμάτων κλεμένων; Ο Σμίθ προσπάθησε να τους καθησυχάση λέγοντας ότι μπορεί να πρόκειται για έρευνα των παραλίων και πρότεινε ν' άποκρύψουν την παρουσία τους. «Ας κατεβάσουμε τον φτερό του μύλου, άς κρύψουμε τα παράθυρα του σπιτιού με κλαδιά, άς σβήσουμε τα φώτα, τέλος άς κάνουμε ό,τι μπορούμε για να φανή άκατοίκητο το νησί», είπε. «Όσο για το πλοίο, ήταν προφυλαγμένο για καλά πίσω από έναν κλειστόν όρμο. Έγιναν όλα καθώς τα ήθελε ο σοφός μηχανικός κι όταν βρέθηκαν όλοι συγκεντρωμένοι τους είπε πώς πρέπει να υπερασπισθούνε το νησί σε περίπτωση που οι κουρσάροι θελήσουν να το καταλάβουν. «Και με την ίδια τη ζωή μας», συμφώνησαν όλοι. Το πλοίο προχωρούσε γοργά με σβησμένα τα φώτα. Ήταν βαθύ σκοτάδι, όταν φάνηκε μιά λάμψη, άκούστηκε κρότος κανονιού κι άμέσως έπειτα τρίξιμο άλυσίδας. Το πλοίο είχε άράξει άκριβώς άπέναντι από το σπίτι του Γρανίτη!

2

Περνούσε η νύχτα με αγωνία. Ποιοι βρίσκονταν στο πλοίο, τι ζητούσαν, πόσοι ήταν; «Μου επιτρέπετε να πάω ως το πλοίο;» πρότεινε ο Άυρτον. «Μά θα διακινδυνεύσετε τη ζωή σας», του είπε ο Κύρος. «Ας την διακινδυνεύσω. Κάνετε μου τη χάρη». «Θέλετε να πάτε με τη σχεδία;». «Όχι. Θα πάω κολυμπώντας» Ο Πενκρόφ, αφού άλειψε με λίπος το σώμα του Άυρτον, μπήκε μαζί του στη σχεδία και τον συνάδευσε ως την άπέναντι ακτή, που ήταν κοντά στο άγνωστο πλοίο. Γλιστρώντας σαν χέλι μες στα νερά ο Άυρτον έφτασε ως την πλώρη, σαλτάρησε άπάνω στο καράβι, και βλέποντας εκεί κάτι ναυτικά παντελόνια κρεμασμένα για να στεγνώσουν, πήρε ένα και το φόρεσε. Έπειτα στάθηκε ν' άκούση τί λέγανε οι επιβάτες «Καλά το πετύχαμε το μπρίκι», είπε ένας. «Σωστό βέλος», έκανε άλλος. «Ολόκληρος στόλος δε θα μπορούσε να το καταδιώξη...», άκούστηκε μιά τρίτη φωνή. Ζήτη το Μπόμπ Χάρβεϊ!» Τόν έπιασε σύγκρυο. Ο Μπόμπ Χάρβεϊ ήταν ένας από τους παλιούς συντρόφους του, που είχε κατακτήσει το ίδιο εκείνο πλοίο! Αυτός, με συντρόφους άπαίσιους κουρσάρους, είχε ρημάξει τον Είρηνικό. Από τις συζητήσεις που άκουγε κρυμμένος έκατάλαβε πώς όλο το πλήρωμα του

«Σπήντυ», καθώς ελεγότανε το μπρίκι, το άποτελούσαν Άγγλοι κρατούμενοι που έδραπέτευσαν. Έπρεπε, λοιπόν, να έξοντωθούν αυτοί οι άθλιοι. Πώς όμως; Τι δυνάμεις είχαν; Για να το εξακριβώσει δεν έδίστασε να φέρη γύρω με προσοχή όλο το καράβι. Πρόσεξε ότι το «Σπήντυ» είχε τέσσερα κανόνια, και πενήντα περίπου άντρες. Πώς να τους δαμάσουν οι λίγο άποικοι που τον έσωσαν και τον ξανάκαναν άνθρωπο, και που εξ αίτίας του εκινδύνευαν, άφου ο Μπόμπ Χάρβεϊ δεν έκανε άλλο παρά να εφαρμόζη τα δικά του σχέδια; Μιά τρελλή επιθυμία του γεννήθηκε: Να τινάξη στον άέρα το μπρίκι μαζί με όλους τους κακούργους. Θάχανε βέβαια τη ζωή του, μα θάκανε το καθήκον του. Δίχως να διστάση τράβηξε προς τη μπαρουταποθήκη περνώντας δίπλα σε ανθρώπους ναρκωμένους από το μεθύσι. Πήρε από την άποθήκη ένα περιστροφο κ' έναν άναπτήρα και προχώρησε προς την πρύμνη προσέχοντας να μη σκοντάψη σε κανέναν κατάδικο. Βρήκε την πόρτα της μπαρουταποθήκης κλεισμένη και άναγκάστηκε να την παραβιάση. Ένώ, ύστερα από πολύν κόπο την άνοιξε, ένα βαρύ χέρι έπεσε στον ώμο του: «Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε με άγρια

— Τι κάνεις εκεί ;

φωνή ένας πελώριος άντρας φέρνοντάς του στο πρόσωπο το φως ενός φαναριού. Κι αυτός δεν ήταν άλλος, από τον άπαίσιο Χάρβεϊ! Δεν άπάντησε. Προσπαθούσε να όρμήση προς την άποθήκη. Μιά πιστολιά, κι όλα θάπαιρναν τέλος. «Βοήθεια!» έκραξε ο Χάρβεϊ. Από την φωνή του ξυπνήσανε δυο - τρεις κουρσάροι και του ρίχτηκαν, αλλά ο ρωμαλέος Άυρτον τους έέφυγε, και με το πιστόλι έρριξε κάτω τους δυο. Δέχθηκε μιά μαχαίριά στον ώμο. Τότε ένοιωσε πώς ήταν αδύνατον να εκτελέση το σχέδιό του. Έπρεπε να φύγη και να πολεμήση μαζί με τους σωτήρες του. Πώς όμως; Τούμεναν τέσσερες σφαίρες. Έρριξε δυο, κ' η μιά άπ' αυτές χτύπησε τον Χάρβεϊ, όχι όμως σοβαρά. Μέσα στην άνασφάλτασι που επακολούθησε τράβηξε προς τη σκάλα για να φύγη, άφου έσπασε με τη λαβή του πιστολιού το φανάρι κ' έκανε να βυθιστή στο σκοτάδι το πειρατικό. Του ρίχτηκαν δυο - τρεις κακοποιοί καθώς δρασκέλιζε τη σκάλα, γκρέμισε τον έναν με μιά σφαίρα. Κι άφου άδειασε και την τελευταία σ' έναν που τον είχε πιάσει από το λαιμό, ώρμησε στη θάλασσα. Ένώ κολυμπούσε, οι τουφεκιές πέφτανε γύρω του βροχή.

Οι άποικοι μόλις άκουσαν τους πυροβολισμούς έτρεξαν ώπλισμένοι στην άμμουδιά. Πίστευαν ότι ο

Άυρτον είχε σκοτωθή από τους κακούργους, κι ότι έπρεπε να περιμένουν άπόβασι. Ύστερα από μιās ώρας άγωνία ή σχεδία έβγαζε έξω δυο ανθρώπους, τον Άυρτον, έλαφρά λαβωμένο, και τον Πενκρόφ. Τους άγκάλιασαν, κι όταν πήγαν όλοι στο καταφύγιο ο Άυρτον άφηγήθηκε ό,τι είχε γίνει. Του σρίξανε το χέρι για την αυτοθυσία του, φαρμακώθηκαν όμως άκούγοντας τη δύναμι των κακοποιών, που ήξεραν πιά ότι το νησί κατοικείται και θα τους έξώντωναν. «Κύριε Κύρε, έχουμε καμμιά έλπίδα;» ρώτησε ο Πενκρόφ. «Βέβαια», του άπάντησε. «Χμ! έξι άντρες έναντίον πενήντα!». «Εξί, μάλιστα, χωρίς να υπολογίσουμε...». «Ποιόν;» Ο μηχανικός δεν είπε λέξι, έδειξε όμως με το χέρι του τον ουρανό.

3

Πέρασαν άγρυπνοι τη νύχτα οι κάτοικοι του νησιού, ενώ καμμιά κίνησι των πειρατών δεν έσημειώθη. Θάλεγε κανείς ότι έφυγαν, την αυγή όμως μέσ' άπ' την πηχτή όμίχλη διακρίνονταν ο έγκος του «Σπήντυ». «Η καταχνιά, φίλοι μου, θα διαλυθή σε λίγο. Ας κρυφτούμε κάπου όσο είναι καιρός», άρχισε να λέη ο Σμίθ. Και συνέχισε: «Πρέπει να δώσουμε στους κουρσάρους την εντύπωσι πώς κατοικούν έδω πολλοί άνθρωποι ίκανοί ν' άντισταθούν. Προτείνω να διαιρεθούμε σε τρεις όμάδες, κι άφου και όπλα έχουμε και άφθονο μπαρούτι, να πυροβολούμε άράδα. Τα τηλεβόλα και τα τουφεκια τους θα ρίχνουν του κάκου πάνω στους βράχους, κι άφου έμεεις δε θα πυροβολούμε από το σπίτι του Γρανίτη, αυτοί δε θα στραφούν προς αυτό. Κινδυνεύουμε μόνον όταν βρεθούμε στην άνάγκη νάρθουμε στα χέρια, άφου εκείνοι είναι σχεδόν δεκαπλάσιοι. Το πάλιν είναι να έμποδίσουμε την άπόβασι. Λοιπόν άς πυροβολούμε διαρκώς, φροντίζοντας να πετυχαίνουμε το στόχο». Συμφώνησαν όλοι και ύστερα από εγκάρδιους—και πόσο συγκινητικούς—άποχαιρετισμούς, πήρε ο καθένας τη θέση του πίσω από τους βράχους και τίς κυλόητες της πέρα από την άμμο άπότομης άκτής.

Πρόβαινε η μέρα, ή όμίχλη διαλύονταν, το μπρίκι φαινότανε πιά καθαρά. Κι όμως έμενε βουβό. Μερικοί ναύτες πηγαινόρχονταν στο κατάστραμα και δυο - τρεις άλλοι στέκανε με τηλεσκόπια και ψάχνανε το νησί. Χωρίς άμφιβολία ή νυκτερινή έπιδρομή του ξένου κ' οι έξι πυροβολισμοί του είχαν άναστατώσει τον Μπόμπ Χάρβεϊ. Νάτανε τάχα μόνος; Ποιοι τον έστειλαν; Πόσους κατοίκους είχε το νησί; Να είχαν άντιληφθή μες στο σκοτάδι ποιοι ήταν; Αυτός που τον τραυμάτισε είχε γλυτώσει; Όλα αυτά τα έρωτηματικά βασανίζανε το νού του. Δεν ήξερε τί ν' άποφασίση. Μιά ώρα άργότερα έστειλε με τη βάρκα έπτά άντρες ώπλισμένους γερά να βγούν στη στεριά, γι' άναγνώρισι δίχως άλλο, κι όχι γι' άπόβασι. Διαφορετικά θάστελνε πολλούς. Ένώ προχωρούσε ή βάρκα, άκούστηκαν δυο πυροβολισμοί και δυο κουρσάροι πέσανε κάτω. Τους είχαν χτυπήσει ταυτόχρονα οι σφαίρες του Πενκρόφ και του Άυρτον. Άμέσως σχεδόν έπεσε μιά κανονιά από το μπρίκι κ' έκανε κομμάτια την κορυφή του βράχου που τους προστάτευε, άλλ' αυτοί δεν έπαθαν το παραμικρό. Βλαστημώντας οι κουρσάροι που ήταν στη βάρκα, συνέχισαν το δρόμο τους, φροντίζοντας να κάνουν το γύρο της άκτής και να βρίσκωνται έξω από το πεδίο της βολής. Θέλανε

δίχως άλλο να αϊφνιδιάσουν τούς κατοίκους του νησιού, να τούς κάνουν να βρεθούν μεταξύ δύο πυρών, του μπρικιού και της βάρκας.

Ενώ οι κακοποιοί είχαν περάσει το 'Ακρωτήριο και φθάσει κοντά στις έκβολές του ποταμού, ο Νάμπ κι ο Σπίλετ έρριξαν κάτω δυο ακόμη άντρες. Δεν έμειναν παρά τρείς μόνο στη βάρκα όταν γύρισε πίσω με τσακισμένα τα κουπιά. Βλέποντας οι κακούργοι που ήτανε στο μπρίκι πώς είχαν πέσει τέσσεροι σύντροφοί τους, έφρύαξαν. 'Ωρμησαν έξαλλοι στη βάρκα καμμιά δεκαριά απ' αυτούς κι άλλοι τόσοι σε μιάν άλλη. Παίρνοντας διαφορετικές κατευθύνσεις οι κουρσάροι, βρέθηκαν κοντά στη θέσι που ήταν ο Πενκρόφ κι ο 'Αύρτον και εκεί που είχαν κρυφτεί ο Σμίθ με τον Χάρμπερτ. Οι δυο πρώτοι, άφοι σώρασαν δυο από τούς δέκα της νέας βάρκας, άλλαξαν θέσι, γιατί είχαν δώσει στόχο. Το ίδιο έκανε και ο μηχανικός αντίμα με τον νεαρό φυσιοδίφη. Ο Σμίθ πάλι με τον Νάμπ άχρηστέψανε άλλους δυο της άλλης βάρκας, που τελικά την παρέσυρε το ρεύμα προς τούς σκοπέλους, όπου κ' έγινε συντρίμμα. 'Όσοι όμως άντρες δεν έπεσαν βγήκαν στη στεριά με τα όπλα ψηλά. Σε λίγο τββαλαν στα πόδια γιατί σφύριξε μια σφαίρα εκεί κοντά.

Δώδεκα κακούργοι πατούσανε τώρα το νησί. Ήταν λαβωμένοι οι περισσότεροι, μα τούς έμενε μια γερή βάρκα.

Σε λίγο το «Σπήντυ» σήκωσε άγκυρα κι άρχισε να πλησιάζει στην άκτē. Ο Κύρος πρότεινε να συγκεντρωθούν όλοι στο σπίτι του Γρανίτη. Ενώ έπεφταν βροχή οι όβιδες κ' οι σφαίρες, έτρεξαν εκεί φροντίζοντας να κρύβονται πίσω από τα φυλλώματα. «Κατάρα, μάς ανέκαλυψαν», έκραξε ο Πενκρόφ, όταν ένα βλήμα έσκασε στο γρανίτη. Ήταν άπελπιστική η θέσι τους. Οι κακούργοι με τα κανόνια και το μεγάλο άριθμο των τουφεκιών θα τούς εξόντωναν. 'Αποφάσισαν να εγκαταλείψουν την κατοικία τους, όταν έξαφνα άκούστηκαν κρότος φοβερός και κραυγές άπελπισίας. 'Ωρμησαν όλοι τους στα παράθυρα. Τι να ιδούν; 'Υψωμένο άπότομα από κάποιο σίφουνα το μπρίκι, σάλεψε για μία στιγμή κ' ύστερα άνοιξε στα δύο. Λίγες στιγμές άργότερα καταποντίστηκε μαζί μ' όλους τούς κακούργους!

4

Αυτή η λύσις ή αναπάντεχη τούς έκανε τρελλούς από τη χαρά. Είχαν σωθή! «Κ' οι έξι που άποβιβάστηκαν;» θυμήθηκε να ρωτήσει ο Σπίλετ. «Θ' άσχοληθούμε άργότερα μ' αυτούς. Τώρα είναι κάτι άλλο πιο επείγον», άπάντησε ο Σμίθ. Τους πήρε κ' έπήγαν στην παραλία. Εκεί άσχολήθησαν με τη ρυμούλκησι των καταρτιών και την άφαίρεσι των πανιών, που ήταν άθικτα. 'Ο νοός τους πήγαινε στο ύλικο του μπρικιού, που χάθηκε. Κι ακόμη στο πώς χάθηκε. 'Από έκρηξι ή από σύγκρουσι σε βράχο; Ενώ συζητούσαν, το «Σπήντυ» άρχισε να προβάλλει μέσ' απ' τα νερά, άναποδογυρισμένο. «'Ας πασχίσουμε να έρευνήσουμε το έσωτερικό του», πρότεινε ο μηχανικός. Προχώρησαν κρατώντας τα τσεκούρια στο συμπαραλασμένο κατάστρωμα. Βρήκαν πολλά κιβώτια, που δεν είχαν καταστραφή. Τα φόρτωσαν στη σχεδιά και το βγάλανε στη στεριά. Με την πρώτη ματιά διαπιστώσανε ότι περιείχαν πράγματα πολύτιμα: έργαλεία, σκεύη, πριόντα βιομηχανικά κάθε λογής. Ο Σμίθ έρευνώντας

στην πλώρη βρήκε είκοσι βαρέλια που το έσωτερικό τους ήταν σκεπασμένο με χαλκό, γεμάτα μπαρουτί. Κι αυτό τον έπεισε πώς το μπρίκι δεν κατεστράφη από έκρηξι. Πήραν όσα πράγματα μπόρεσαν κ' έφυγαν. Ήταν κατακουρασμένοι και πεινασμένοι. Έφαγαν με όρεξι και μετά άρχισαν να εξετάζουν την άσπροδόκητη λεία τους. Τα περισσότερα κιβώτια είχαν καινούργια ρούχα, παπούτσια, έργαλεία, σπόρους. Ήπληχαν και βαρέλια με ρακί, με καπνό, πυροβόλα, δέματα μπαμπάκι, λογής - λογής χρήσιμα αντικείμενα. Σωστός θησαυρός! «'Εκείνοι οι έξι νάλειπαν!...», στέναζε ο ναυτικός. «'Ας κοιμηθούμε τώρα, άπάντησε ο Σμίθ, κι αύριο βλέπουμε. Είναι όμως άπαραίτητες οι βάρδιες. Μπορεί να γίνη κανένας αϊφνιδιασμός». «'Εγώ θ' άγρυπνήσω», είπε ο 'Αύρτον. «'Οχι, έγώ» έκανε ο Νάμπ. Έκανονίστηκε να φυλάξει τέσσερες ώρες ο πρώτος κι άλλες τέσσερες ο δεύτερος. Η νύχτα πέρασε γαλήνια.

Την άλλη μέρα και την παράλλη μάζεψαν ό,τι χρήσιμο είχε άπομείνει στο μπρίκι, πήραν ως και τις άλλους ιδες και τις άγκυρές του. Όταν με την άμπωτι έπεσε η θάλασσα, κατάφεραν να βγάλουν και τα τέσσερα κανόνια πουτανε χωμένα βαθιά. «Στόλο όλόκληρο έχθρικό μπορώ να έμποδίσω μ' αυτά», είπε ο ένθουσιώδης Πανκρόφ. 'Αλυστο έμενε το μυστήριο της καταστροφής του πλοίου, όταν ο Νάμπ, τριγυρνώντας στην άμμουδιά βρήκε ένα χοντρό σίδερο που είχε ίχνη από έκρηξι. «Νά τί άνετίναξε το «Σπήντυ» είπε ο Κύρος. «Αυτό το κομματάκι του σωλήνα;» έκανε ο ναυτικός. «Μάλιστα, αυτός ο κύλινδρος, που είναι ό,τι άπόμεινε από μια τορπίλλη». «Τορπίλλη; Και ποιος την τοποθέτησε;» ρώτησε ο Πενκρόφ.

—Αυτό που είμαι σε θέσι να βεβαιώσω είναι πώς δεν την έχω εγώ τοποθετήσει, άπάντησε με ήρεμία ο δαιμόνιος μηχανικός.

Διασκευή Σ.Π.

Σχέδ. Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΖΩΗΣ - ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

όχι στο ύψος της τελειότητας που της αξίζει, τότε αυτό έχει το ίδιο άποτέλεσμα μ' εκείνο που έχει το δηλητήριο που εισάγομεν στον οργανισμό μας. Και τα δύο, δηλαδή η κατωτερότης και το δηλητήριο, προσβάλλουν τις ζωτικές μας λειτουργίες, εξασθενούν και στο τέλος σκοτώνουν τα ιδανικά μας, παρálóουν κάθε φιλοδοξίαν και προξενούν πολλές άλλες βλάβες στον ψυχικό και σωματικό μας οργανισμό που είναι έτσι πλασμένος, ώστε κάθε βλάβη ενός μέρους του να τον εξασθενή όλόκληρον. Και διὰ τὴν συμπεράνωμεν, παρατηρούμεν ότι υπάρχει μεγάλη σχέση μεταξύ εκείνου που κάμνουμε και του χαρακτήρος μας.

ΔΗΜ. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

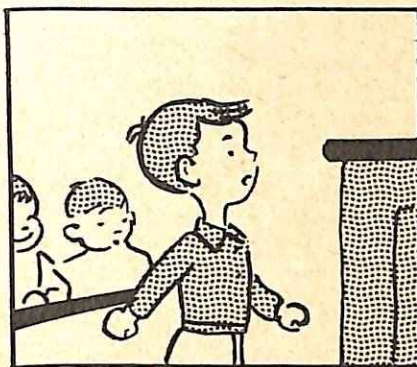
Τέρπει, διδάσκει, καλλιεργεί το καλλιτεχνικό συναίσθημα

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

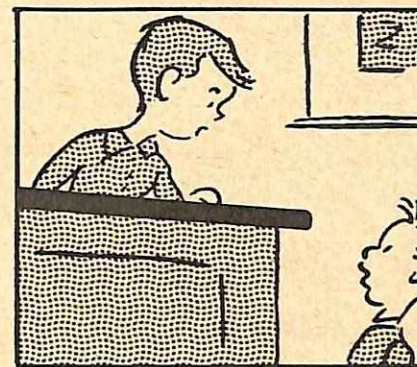
Κυκλοφορεί εἰς 302.000 ἀντιτύπων

ΣΤΟΝ ΠΙΝΑΚΑ

Τοῦ ἐκλιπόντος συνεργάτου μας
ΑΝ. ΒΩΤΤΗ

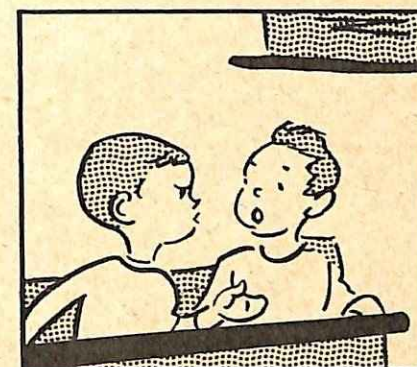
Μία μέρα πού ὁ δάσκαλος
έβραδυνε νά πάη,
μέσα στην τάξι βάλανε
τὸ Νίκο νά φυλάη,

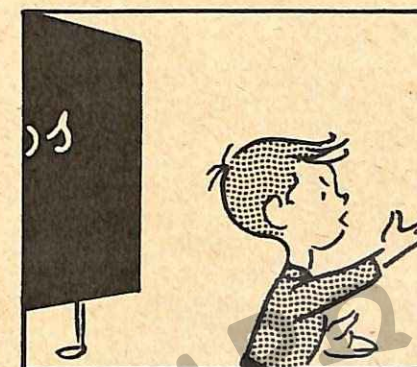
πού εἶν' ὁ φρονιμώτερος
ἀπ' τὰ παιδάκια τ' ἄλλα.
Κι ὁ Νίκος σοβαρώτατος
στην ἔδρα πάει τρεχάλα,

κ' ὕστερα πάει στὸν πίνακα,
τὴν κιμωλία πιάνει,
γράφει δυὸ λόγια κι ἀρχινᾷ
τὸ δάσκαλο νά κάνη.

Ὅμως ὁ ἄτακτος Λεῆς
τὸ Νίκο τὸν ζηλεύει,
καὶ λέει σιγά. «Γιατί αὐτός
ἐμᾶς νά δασκαλεύη...

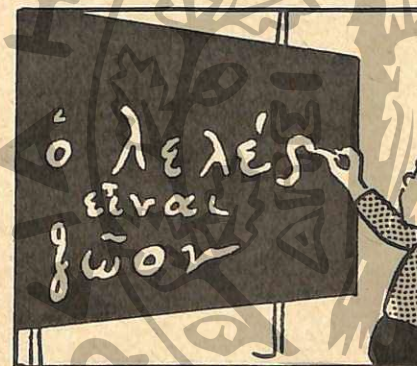
Θὰ τὸν ντροπιάσω καὶ θὰ δῇ.
Κ' ἐκεῖ πού ὁ Νίκος τώρα
διδάσκοντας τὸ μάθημα
ἔχει πιά πάρει φόρα,

κουφὰ ἀπὸ πίσω του ὁ Λεῆς
τὸν πίνακα ζυγώνει
καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπή
δυὸ γράμματα διορθώνει.

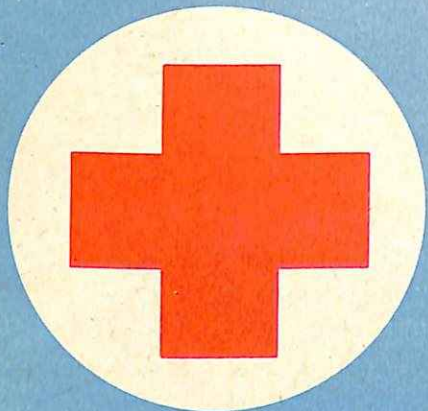
Μὰ ξάφνου, νά κι ὁ δάσκαλος
στην πόρτα ξεμυτίζει·
βλέπει τί κάνει ὁ Λεῆς
κι εὐθύς τοῦ ξεφωνίζει:

—'Α!... νά μὴν εἶσαι ἀγενής
πρὸς τοὺς συμμαθητὰς σου.
Σβῆσε τὸ «Νίκος» ἀπὸ κεῖ
καὶ γράψε τ' ὄνομά σου.

Καὶ στὴ γωνία ὕστερα
τὸν ἔβαλε νά στέχη
ὀρθὸς με τὸνα πόδι του,
—χαχά...—σὰν τὸ λελέκι!...

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

